EMMA DRAKE

Spune adio trecutului

Traducerea şi adaptarea în limba română de

GABI AGRĂPINEI

ALCRIS

Capitolul 1

Feribotul, singurul mijloc de transport care făcea legătura de două ori pe săptămână cu insula Kinos, străbătea greoi apele albastre ale Mediteranei formând valuri, care în cele din urmă se spărgeau de stâncile ce formau promontoriile ce străjuiau intrarea în golful larg la capătul căruia se afla portul Melmia. Puntea vasului era ticsită cu mărfuri: butoaie cu motorină, lăzi cu păsări si legume, lăsând puţin loc pentru pasageri. Cei mai mulţi erau localnici greci, bruneţi cu pielea măslinie, dar si turişti, stând în grup, şi păzindu-şi bagajele.

Doar o tânără cu părul lung, de un blond deschis, stând singură sprijinită de balustradă, cerceta cu atenţie portul ca şi cum ar fi căutat ceva. Era trecut bine de amiază şi deşi soarele era încă sus pe cer, în port nu prea era mare animaţie. Dezamăgită, Holly Weston se îndepărtă de balustradă şi se aşeză pe o stivă de lăzi cu bere. îşi puse geanta cu aparate

între picioare ca s-o ferească de mişcări bruşte şi de lovituri şi se sprijini cu spatele de o stivă de cherestea, balansându-se şi lăsându-se mângâiată de soare.

Sperase că va vedea iahtul lui Felix Riddel ancorat în port. Câteva fotografii cu vasul ar fi fost un început bun pentru misiunea ei. Acum va trebui să aştepte până când miliardarul singuratic se va hotărî dacă-i va acorda sau nu interviul pe care ziarul la care lucra încercase cu disperare să-l obţină în ultimele două luni.

Nările lui Holly fură invadate de mirosul de brad datorită lemnului încălzit de razele puternice ale soarelui. Auzea pălăvrăgeala celorlalţi călători, care se străduiau să acopere zgomotul făcut de motoarele vasului. In timp ce intrau în golf, membrii echipajului începură să se agite, iar unul dintre ei se apropie de ea şi-i spuse ceva în greceşte. Nu-l înţelesese, dar în acelaşi timp îi făcuse semn să se scoale de pe lăzi, care probabil erau mai importante decât confortul pasagerilor. Cu un oftat, Holly îşi puse geanta pe umăr şi-şi feri valiza din drumul lor.

Incet, vasul se apropie de locul de acostare şi cei doi bărbaţi, care apărură pe chei, prinseră otgoanele aruncate de pe vas şi le legară repede în jurul unor stâlpi de metal. Motoarele se opriră şi cablul ruginit al ancorei începu să scârţâie în timp ce era lăsată la apă. Trecu ceva timp până când pasarela să fie lăsată, deoarece membrii echipajului erau mai interesaţi de schimbul de veşti cu cei de pe chei. In sfârşit, pasagerii

începură să părăsească vasul. Holly aşteptă cu răbdare, obişnuită deja cu tot ceremonialul. Nimeni nu se grăbea, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume. Ceea ce probabil că era adevărat, deoarece vasul se oprise de atâtea ori încât Holly pierduse şirul. Nu dorea decât să facă un duş şi să se odihnească într-o cameră răcoroasă.

Valiza nu era grea; desele misiuni în străinătate o învăţaseră să călătorească fără prea multe bagaje, dar geanta de umăr cu echipament era grea şi când ajunse pe chei se opri să răsufle. Oraşul Melmia se întindea în jurul golfului. Casele pătrate, văruite în alb, semănau cu nişte cuburi de zahăr. Aproape toate aveau un singur etaj şi doar ici şi colo apăreau obloane sau câte o uşă vopsită în culori strălucitoare. în spatele caselor se ridicau dealuri aride, pe pantele cărora creşteau pâlcuri de măslini pipernicişi. Stâncile se întindeau spre mare unde formau cele două promontorii ce apărau golful.

Pentru o clipă, Holly ezită, întrebându-se încotro s-o ia, unde să găsească un hotel decent. în altă ţară ar fi întrebat în franceză, germană sau spaniolă, limbi pe care le vorbea fluent, dar habar n-avea de un singur cuvânt în greacă. Atunci observă în stânga ei, la câteva sute de metri, o clădire cu două etaje, aproape de cheiul unde erau ancorate iahturile. îşi luă bagajele şi se îndreptă într-acolo. Era transpirată toată când ajunse, dar instinctul n-o înşelase, deoarece clădirea avea o terasă acoperită cu viţă de vie. Se numea *Taverna Helios.*

La mesele aşezate în partea mai umbroasă a terasei stăteau mai mulţi bărbaţi, care o priviră curioşi în timp ce urca scările şi intra în clădire. După câteva secunde, văzu că şi acolo erau câteva mese acoperite cu feţe de masă şi un bar care se întindea pe toată lungimea camerei. Brusc, Holly îşi aminti că trecuse de ceva timp de când nu mai mâncase.

Nu era nimeni în încăpere, dar după ce sună din clopoţel, draperia ce acoperea o uşă din spatele barului se dădu la o parte şi în prag apăru un bărbat scund, de vârstă mijlocie, chel şi cu o mustaţă impresionantă. Ii aruncă o singură privire şi-i vorbi în engleză.

- Da, doamnă. Ce doriţi?

Holly zâmbi în sinea ei, întrebându-se dacă îi ghicise atât de repede naţionalitatea, sau automat se adresa tuturor străinilor în engleză.

- Doresc să mă cazez, spuse ea. Aveţi camere?

- Da, avem. Cât staţi?

Holly ridică uşor din umeri.

- Nu ştiu, încă. In mod sigur o săptămână, dar poate şi mai mult.

- N-are importanţă. Veniţi, vă arăt camera.

Ieşi de după bar şi Holly, lăsându-şi valiza, îl urmă prin bucătăria mare. Mirosul de mâncare îi aminti că era ora prânzului. Ignoră cu hotărâre protestele stomacului şi-l urmă prin uşa care dădea într-o latură a tavernei, chiar la piciorul unei scări care avea pe fiecare treaptă câte un ghiveci cu flori viu colorate. Urcară scara până

la uşa vopsită în albastru ce dădea într-un coridor, cu camere de o parte şi de alta.

Grecul deschise o uşă şi-i făcu loc să intre. Camera era foarte simplu mobilată, cu un pat dublu de lemn, cu o cuvertură albă, un dulap mic şi un cufăr vechi. Mai era o masă şi un scaun, un mic lavoar într-un colţ şi o oglindă crăpată deasupra, dar camera era foarte curată şi datorită obloanelor de la geam foarte răcoroasă. în timpul deplasărilor ei, Holly stătuse şi în locuri mult mai rele; ăsta era un palat faţă de pensiunea din India, unde stătuse cu trei ani în urmă, şi pe care de câte ori şi-o amintea, se cutremura. Din experienţă, învăţase că trebuia să verifice de două ori.

- Aş vrea să văd baia, zise cu hotărâre.

Dar şi baia era curată şi, după ce despachetă, făcu un duş care-i alungă oboseala călătoriei. Refăcută, îşi puse o rochie bleu de bumbac şi ieşi în coridor. Se opri în capătul scărilor şi privi marea, întrebându-se dacă pata întunecată ce se zărea la orizont era insula Fallipos, unde Felix Riddell ducea o viaţă retrasă. Dar Holly venise în Grecia cu intenţia de a pătrunde în bârlogul leului şi n-avea să plece până când nu va reuşi!

încă se simţea obosită fizic, dar duşul o ajutase, aşa că se hotărî să se odihnească după cină. Patronul, care se numea Alexis Lambis, îi spusese că urma să servească masa de seară peste o oră, aşa că îşi luă un aparat de fotografiat mic şi plecă să exploreze oraşul.

La început se îndreptă spre dealuri, străbătând

străduţele întortocheate şi înguste, pavate cu piatră, care nu erau trasate după un plan şi adesea înconjurau o casă care părea construită chiar în drum. Majoritatea caselor semănau între ele, ici şi colo dădeai peste un magazin. Pe măsură ce se apropia de deal, străzile deveneau mai abrupte şi-i era greu să meargă cu sandale cu toc, dar până la urmă reuşi să ajungă la marginea oraşului şi se aşeză pe un zid să se odihnească... în spatele ei era un crâng de măslini şi în aer stăruia mirosul de lemn proaspăt tăiat. Holly se odihni mult timp, lăsând gândurile să-i hoinărească aiurea. Un zgomot de copite o trezi din visare şi văzu un băiat şi un bătrân ce mânau spre oraş un şir de măgari încărcaţi cu saci. Zâmbi; acum ştia de ce pietrele ce acopereau străzile erau aşa de alunecoase: fuseseră tocite de potcoavele măgarilor.

Oraşul se animase, locuitorii ieşiseră pe străzi după lunga siestă de după-amiază şi toate magazinele erau deschise. Bineînţeles că se rătăci printre atâtea femei cu sacoşe, copii alergând şi jucătorii de table. Până la urmă ajunse în port. Şi aici animaţia crescuse şi Holly era atentă şi la aspectul artistic, pentru a obţine o fotografie bună. Aruncă o privire rapidă spre un vas mai mic şi îngheţă. Inima începu să-i bată nebuneşte în piept.

Pentru câteva minute, privi nemişcată bărbatul ce apăruse pe puntea vasului, apoi, când acesta dispăru sub punte, începu să respire şi să se relaxeze. Pentru o clipă, crezuse că... Dar nu, nu era deloc stilul lui;

bărbatul era mult mai solid decât Nick şi părul era mai deschis la culoare. Dar întâmplarea o tulburase; crezuse că depăşise această stare până acum.

Holly îşi reveni şi se îndreptă grăbită spre tavernă. I se mai întâmplase de multe ori, în special la început, când se simţea rănită şi rana încă sângera. Vedea o figură în mulţime, un bărbat care ţinea capul într-un anume fel, sau mergea cu paşi mari şi hotărâţi şi inima îi sărea din piept şi rămânea nemişcată până când realiza plină de amărăciune că nu era Nick. Niciodată nu era Nick. Din ziua în care o părăsise, după acea ceartă groaznică, nici nu-l mai văzuse, nici nu mai auzise de el.

Când ajunse la tavernă, mai multe mese erau deja ocupate. Cei mai mulţi erau greci, care discutau cu însufleţire, la un pahar, însă erau şi câţiva turişti, care o recunoscură şi o salutară dând din cap. Holly le întoarse salutul, dar se aşeză la o masă aflată la marginea terasei. Era furioasă pe ea, pentru că incidentul o afectase. Trecuseră câţiva ani - şapte ani lungi - şi totuşi, doar văzând pe cineva care-i reamintea de Nick, încă o putea face să se piardă cu firea.

Supărarea îi crescu şi mai mult când văzu că-i tremurau mâinile, dar reuşi să-i spună chelnerului ce dorea cu voce calmă şi, încetul cu încetul, se linişti, reuşind să savureze mâncarea cu un nume imposibil, dar extraordinar de bună la gust. După ce comandă cafeaua, revăzu însemnările despre Felix Riddell. Pe scurt, el era a doua generaţie canadiană a unui

descendent britanic, care începuse ca vânzător de ziare şi ajunsese să aibă propriul lui ziar. La treizeci de ani, era deja multimilionar. Atunci se hotărâse să devină unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume şi imperii necunoscute cădeau ca popicele în faţa hotărârii lui de a le prelua. Timp de câţiva ani fusese unul din lideri în domeniul aviaţiei, un playboy cu trei neveste la activ şi nenumărate amante până când aproape că erai considerat demodat, dacă nu erai ori una ori alta. Apoi, dintr-o dată, Felix Riddell renunţase la stilul lui de viaţă, la iahturi, cazinouri, femei, la toate; îşi lăsase imperiul pe seama subalternilor, îşi cumpărase o insulă retrasă în arhipelagul grecesc şi o transformase într-o fortăreaţă, unde foarte puţini aveau acces şi se stabilise acolo. Printre cei puţin acceptaţi - *în mod sigur* - nu se numărau ziariştii care doreau un interviu.

Holly ridică privirea, dar nu mai zări insula la orizont. Soarele apunea, iar cerul devenise purpuriu. încercă să se concentreze asupra lui Felix Riddell, dacă-l va întâlni vreodată, dar se simţi foarte obosită. Ajunsese la acea stare în care-i era greu să se mişte până în cameră. Privind apusul, se cufundă în amintiri, stârnite şi de incidentul de mai devreme. Cu mai mult de şapte ani în urmă, când avea şaisprezee ani şi era încă elevă, întâlnise un student, Nicholas Falconer, şi se îndrăgostise de el la prima vedere.

Desigur, de la început fusese un dezastru. Nick avea doar douăzeci şi doi de ani, era în ultimul an la

Politehnică. Se întâlniseră la o discotecă şi la început Nick tratase sentimentele ei pentru el ca un capriciu, aşteptând să se maturizeze. Ii arăta o afecţiune frăţească, pe care ea nici n-o dorea, nici nu ştia cum s-o depăşească. Dar perseverase şi într-o seară, când el voia s-o sărute pe obraz, s-a întors şi l-a sărutat pe gură, iar răspunsul lui i-a dovedit că începuse s-o vadă ca o femeie.

Dar nici atunci n-a fost uşor; el insista că erau prea tineri, că încă n-avea un serviciu şi că va mai trece timp până să poată câştiga îndeajuns ca să-şi poată întreţine nevasta. Pentru Holly, toate argumentele şi îndoielile lui i se păreau prostii. Se iubeau, nu-i aşa? Atunci, de ce să mai aştepte? încetul cu încetul, l-a convins şi împotriva voinţei lui, a cedat; poate şi pentru că era orfan şi dorea să aibă o casă, poate şi pentru că realizase cât de mult îl iubea şi-l dorea Holly şi dacă nu se căsătoreau n-ar mai fi putut să se abţină.

Se putea spune că părinţii lui Holly aparţineau clasei mijlocii; o trimiseseră la şcoli bune şi aveau planuri mari pentru fiica lor. Părinţii ei au fost de-a dreptul şocaţi, când l-a prezentat pe Nick şi le-a spus că vor să se căsătorească. L-au privit ca pe un parazit şi i-au interzis să mai intre în casă. La început a fost uimită de atitudinea lor. Pentru ea, Nick era perfect şi era atât de cucerită de el, încât nici nu-i trecuse prin cap faptul că părinţii ei s-ar putea opune. Dar încăpăţânarea era o

trăsătură a caracterului ei încă din copilărie şi mai târziu o ajutase adesea în slujba ei. Până la urmă, capitulaseră. I-au spus că dacă nu-l va mai vedea până când va termina facultatea şi dacă atunci va mai avea aceleaşi sentimente pentru el, îi va permite să se logodească. Erau siguri că până atunci Holly îl va uita.

Destul de repede, Holly fu de acord, ştiind că Nick avea nevoie de timp ca să se concentreze asupra studiilor. I se părea că lunile treceau greu şi număra zilele rămase. într-o zi, după ultimul lui examen, luă trenul spre Oxford, iar Nick o aştepta în gară. Arăta atât de bine; înalt şi zvelt - prea slab pentru înălţimea lui - părul bogat, castaniu, îi cădea pe frunte, ochii albaştri i s-au luminat când a văzut-o coborând din tren şi s-a grăbit spre ea.

Se îmbrăţişară cu exuberanţă. Se sărutară, fără să ţină cont de ceilalţi călători, care trecând pe lângă ei zâmbeau larg.

O luă în braţe şi o învârti.

- Ghiceşte! Am găsit un serviciu!

- Un serviciu! Ah, Nick, minunat! Acum, tata nu va mai avea nici o obiecţie la căsătoria noastră. îl sărută cu foc şi-l îmbrăţişă cu putere. Ce fel de serviciu? Când începi?

El râse, o lăsă din braţe, apoi roşi când realiză că oamenii îi priveau amuzaţi. O prinse de mână şi o trase după el.

- Hai să găsim un loc unde să stăm şi să mâncăm

ceva. O să-ţi povestesc totul.

Găsiră o cafenea şi, la o cafea şi cornuri, îi povesti.

- Este o mare companie internaţională de construcţii. Mi-au oferit un post modest în conducere, dar cel puţin este un început şi este în domeniul care-mi place, adăugă el plin de entuziasm. Am fost la interviu luna trecută şi abia săptămâna asta am aflat că m-au acceptat. Au şantiere de construcţii în toată lumea. Ochii îi străluciră. Gândeşte-te, un an aş putea fi trimis în America de Sud, celălalt an în Africa!

Speriată, Holly făcu ochii mari.

- Poţi să-ţi iei soţia cu tine, nu-i aşa?

El se încruntă.

- Păi, mi-e teamă... zise el încet.

Alarmată îl prinse de mână, cât pe ce să verse cana de cafea.

- Ah, Nick, nu poţi să mergi fără mine. Te rog, te rog, spune-mi că n-o să pleci fără mine!

Faţa i se îmblânzi şi zâmbi, doar aşa cum ştia el să-i zâmbească. îşi puse mâna peste a ei.

- Prostuţo, doar glumeam. Sigur că te iau cu mine; a fost primul lucru pe care l-am întrebat.

Holly răsuflă uşurată.

- Să nu mă mai sperii aşa, Nick. îmi promiţi? N-aş suporta.

Ii şterse o lacrimă de pe obraz.

- Urzicuţă prostuţă. Nu ştii că nu te-aş părăsi vreodată? îi zise el cu blândeţe folosind numele de alint.

Această amintire o făcu să zâmbească strâmb. Grozavă promisiune. Pentru că o părăsise la scurt timp după aceea.

Privind în urmă, realizase că fusese în întregime vina părinţilor ei. Când auziseră de serviciul lui Nick, refuzaseră categoric s-o lase să se căsătorească şi să vagabondeze în jurul lumii cu el, aşa cum se exprimaseră ei. Nu-şi educaseră fiica pentru a trăi printre străini, în barăci fără canalizare şi îngrijire sanitară. Şi când încăpăţânata Holly spusese că oricum se va mărita, i-au spus că încă nu împlinise optsprezece ani şi deci avea nevoie de consimţământul lor. Curseseră lacrimi, scene şi reproşuri şi în final se ajunsese la un compromis când Holly ameninţase că va pleca de acasă şi va locui împreună cu Nick, dacă nu se căsătoresc imediat. Au fost de acord să-i lase să se căsătorească numai dacă Nick va renunţa la slujba în construcţii şi va accepta să lucreze cu tatăl ei, la birou.

Condiţia era ceva total opus la ceea ce-şi dorea el, dar tatăl lui Holly îl luă pe Nick la club şi-i spuse că Holly era prea delicată şi nu putea trăi în condiţii diferite şi că dacă o iubea cu adevărat nu i-ar cere un astfel de sacrificiu. Tatăl ei fusese elocvent şi convingător, iar Nick, tânăr şi nesigur, aşa că până la urmă fu de acord, renunţând la ambiţiile sale. Continuând subiectul şi acasă, domnului Weston nu i-a fost greu să-i dovedească faptul că nu putea să-i asigure lui Holly o locuinţă decentă şi că ar fi mai bine să locuiască

împreună până ce Nick îşi va putea permite să cumpere una.

Simţindu-se inferior şi ruşinat de sărăcia lui, Nick acceptă în cele din urmă. Când a aflat, Holly a fost dezamăgită, deoarece i se părea distractiv să locuiască în străinătate, să aibă propria lor locuinţă. Tot ce conta pentru ea, cu adevărat, era să se mărite cu Nick imediat. Era atât de îndrăgostită, încât nu era capabilă să se mai gândească şi la altceva. O dată căsătoriţi, totul se va rezolva deoarece vor fi împreună şi nimic nu va putea schimba acest lucru.

Au avut o nuntă superbă, apoi au plecat în luna de miere în Spania, pe care au petrecut-o într-o vilă împrumutată de mătuşa ei. Au fost zile pline de dragoste, fericire şi de noi descoperiri, când totul părea superb în lumea lor.

Campania părinţilor ei de a-i despărţi, începuse imediat după întoarcerea lor. Ah, a fost o campanie foarte subtilă şi condusă cu o mână de maestru de mama ei, aşa că Holly n-a realizat ce se întâmpla decât când a fost prea târziu. In general, mama ei se purta foarte frumos cu Nick, dar îl făcea mereu conştient că nu era unul de-al lor şi că manierele lui lăsau mult de dorit. O făcea cu propoziţii care începeau cu: “Sunt sigură că nu te superi dacă te sfătuiesc, Nicholas, dar...” sau “Noi nu procedăm chiar aşa, Nicholas”. Iar la serviciu, era privit doar ca unul ce lucra la birou, fără să aibă posibilitatea să arate ce ştie şi având de înfruntat şi

statutul de ginere, deoarece cei din conducere se simţeau ameninţaţi de acest statut.

Probabil că Nick se simţise foarte nefericit, dar nu-i spusese nimic lui Holly, învăţând repede şi asigurându-se că nu va mai repeta aceeaşi greşeală a doua oară. Holly era atât de fericită încât nu observa nimic.

Incetul cu încetul, relaţiile intime dintre ei, atât de minunate, de perfecte, începură să fie afectate; asta deoarece, într-o dimineaţă la micul dejun, mama ei s-a plâns, politicos desigur, de zgomotul pe care-l făceau în dormitor.

Din acel moment, Nick se retrase într-o carapace, pierzându-şi veselia şi verva care-i plăceau atât la el. Atunci o rugase să părăsească împreună casa şi să găsească un apartament în oraş. Vorbea repede, aproape cu disperare. Dar ea, complet oarbă la ceea ce se petrecea, era incapabilă să-şi dea seama de ce dorea să părăsească tot confortul pentru o cămăruţă amărâtă. Adesea erau invitaţi la petreceri, iar ea gusta din plin plăcerea de a fi o femeie măritată.

Atunci, Nick s-a schimbat şi faţă de ea, tratând-o la fel ca pe părinţii ei; cu o politeţe rece, ca şi cum ar fi fost un chiriaş în casă şi nu un membru al familiei. Făceau rar dragoste şi numai când părinţii ei nu erau acasă, până când şi astea încetară cu totul. Au început să se certe. Holly nu putea înţelege de ce se schimbase, când în timpul lunii de miere fusese aşa de pasional, pe

când acum era plin de amărăciune şi de revoltă şi nu-i putea spune că era făcut să se simtă inferior. La început se împăcau repede, Holly înlăcrimată şi plină de regrete, Nick blând şi iubitor, dar lucrurile se înrăutăţeau din ce în ce mai tare, certurile mai dese, cu insulte şi reproşuri.

Ultima şi cea mai puternică a avut loc la aproape şase luni de la căsătoria lor. Nick încercase să-i facă pe plac mamei ei, petrecându-şi weekendul decorând o cameră pentru ea, apoi când s-a întors de la serviciu a doua zi, a găsit un decorator refăcând totul, iar mama ei împreună cu o prietenă râdeau de neîndemânarea lui. Neputând să mai suporte, îi spuse lui
Holly să împacheteze lucrurile, că vor pleca, dar ea era prea tânără şi fără experienţă ca să-şi dea seama că el ajunsese la limita suportabilului şi-i spuse că era stupid.

Cearta a fost îngrozitoare, Nick cerându-i să aleagă între el şi părinţii ei. Holly a refuzat şi i-a reproşat că este egoist şi prost.

- Şi un impotent! ţipă la el, toată durerea şi amintirea nopţilor când el stătea ţeapăn lângă ea, revenindu-i în minte.

In acel moment, ceva explodă în interiorul lui Nick. Din doi paşi străbătu camera, o înşfăcă şi o trase spre pat. Holly văzu privirea plină de furie şi începu să se zbată, dar el era mai puternic şi o împinse cu brutalitate în pat. Ţipă, dar părinţii ei nu erau acasă şi nimeni n-o auzi, în timp ce el îi rupea hainele...

- Nemernico! Iţi arăt eu impotent! mârâi el printre

dinţi cu o voce tremurând' de emoţie şi furie.

O posedă ca un animal, fără pasiune sau dragoste, ca şi cum ar fi vrut s-o pedepsească.

In timp ce ea îşi trăgea plângând un cearşaf peste ea, el îşi împachetă lucrurile şi părăsi camera şi viaţa ei.

Il aşteptase, îl aşteptase şase luni, interminabile, încrezătoare că o iubea îndeajuns încât să-i telefoneze. Speranţele îi scădeau pe măsură ce timpul trecea şi nu primi nici măcar o scrisoare. In aceste şase luni se maturizase. Abia după şase luni îşi dădu seama ce făcuseră părinţii ei şi atunci părăsi şi ea casa. Rămăsese atâta timp cât sperase ca Nick va lua legătura cu ea. Când a plecat, au acuzat-o de ingratitudine şi-i spuseră că nu vor s-o mai vadă vreodată. Dacă asta doreau sau nu cu adevărat, Holly nu ştia şi nici nu-i păsa. Nici acum nu ştiau unde stătea. Cu hotărâre îşi construise o viaţă nouă pentru ea, îşi reluase numele de fată, se mutase într-o cămăruţă, încercase să-şi ia un serviciu, orice, iar seara mergea la cursuri de jurnalism. La început îi fusese foarte greu şi adesea se gândea că nu va reuşi, ba chiar i-a trecut prin minte să se sinucidă. Dar firea ei încăpăţânată a învins şi a reuşit să depăşească perioadele grele.

Apoi, în viaţa ei a apărut Jamie şi dintr-o dată viaţa a meritat să fie trăită, pentru că avea pentru ce lupta.

Gândindu-se la Jamie, îşi aminti cum arăta când îşi luase rămas-bun de la el cu o zi înainte, pe jumătate treaz, cu părul ciufulit; a îmbrăţişat-o strâns, a sărutat-o

privind-o cu ochii lui mari şi albaştri. Holly clipi. Nu-i plăcea să-l lase acasă, când avea o misiune în străinătate şi abia aştepta să se întoarcă la el.

Oftă, apoi ridică din umeri resemnată, reveni cu picioarele pe pământ, când un chelner puse un vas cu o lumânare pe masa ei. Era întuneric acum. în timp ce era cufundată în amintiri, soarele apusese. Se aprinseseră felinarele pe chei şi pe bărcile pescăreşti.

în timp ce privea vasele ancorate, l-a văzut din nou pe bărbatul care o tulburase mai devreme. Pentru o clipă, a stat pe punte fiind luminat de un felinar, apoi s-a întors, a sărit pe chei şi a pornit încet spre tavernă. în timp ce se apropia, îl putea vedea din ce în ce mai bine la lumina lămpilor de pe stradă. Avea peste un metru optzeci; aceeaşi înălţime ca Nick, dar avea umerii mai largi, pieptul musculos scos în evidenţă de pulovărul bleumarin, mâinile puternice vârâte neglijent în buzunare. Şi de departe se vedea că era sigur pe el, avea un aer de om obişnuit să comande, ceea ce Nick n-avusese. Se mai apropiase şi acum putea să-i vadă faţa, deoarece privea spre tavernă. Bărbatul avea părul bogat şi părea negru, deşi era dificil de ghicit culoarea în lumina artificială. O şuviţă îi cădea pe frunte. Urcă scările tavernei, se opri pe terasă şi privi în jur. Era foarte bronzat, ca şi cum ar fi trăit mult timp într-un climat însorit. In jur de treizeci de ani, cu trăsături puternice, maxilare pătrate şi pomeţi înalţi, avea o cicatrice pe tâmpla stângă, ce se întindea spre

sprânceană, dându-i o înfăţişare diavolească. Pe gura cu buze subţiri stăruia permanent un zâmbet cinic, iar ochii erau albaştri, albastrul cerului de vară.

Inaintă şi se opri în faţa mesei ei. Imaginea tânărului Nick, cu care se măritase, se destrămă într-o clipă.

- Bună, Holly. Ce mai faci? zise calm bărbatul din faţa ei.

Capitolul 2

în mod surprinzător, Holly reuşi să-i întoarcă salutul cu mult calm. Al doilea şoc, îl anulase pe primul, când văzuse acel bărbat pe puntea vasului, şi o lăsase stoarsă de orice emoţie.

- Bună, Nick. Sunt bine. Tu? înainte ca el să poată răspunde, continuă. Nici nu era nevoie să întreb, nu-i aşa? adăugă cu un zâmbet uşor.

Ridică uşor dintr-o sprânceană, uimit de lipsa ei de reacţie. Scoase mâna din buzunar şi-şi trase scaunul din faţa ei.

- Pot să iau loc?

- Sigur.

Se aşeză şi, pentru câteva clipe, o studie cu atenţie, dar apoi sosi chelnerul şi-şi întoarse privirea.

- Vrei să bei ceva?

Holly nu dorea să bea, voia doar să fugă în camera ei, să zăvorască uşa şi să se ascundă, dar reuşi să se stăpânească.

- De ce nu? Votcă, cu lămâie.

Nick îi aruncă o privire rapidă.

- O băutură sofisticată.

Vocea ei deveni mai dură.

- Sunt adultă, nu elevă, îi răspunse uşor tăios.

Ii întâlni privirea şi i-o susţinu.

- Văd. Te-ai schimbat, zise el brusc.

Ea dădu din cap.

- Şi tu. Abia te-am recunoscut.

Zâmbetul cinic se adânci.

- Nu asta am vrut să spun. O studie cu atenţie şi asta îi dădu un straniu sentiment de vulnerabilitate.

- Imi amintesc aşa cum erai ultima oară când te-am văzut. Holly era bucuroasă de semiîntunericul ce-i înconjura şi
care-i ascundea obrajii în flăcări.

- Mai lipseşte să-mi spui că şapte ani sunt cale lungă.

Nick vru să spună ceva, dar se abţinu şi se aşeză mai comod
în scaun. Când vorbi, vocea îi era calmă.

- Ce te aduce la Kinos?

- Afaceri, îi răspunse scurt, apoi pentru că el o privi mirat, adăugă. Am o întâlnire aici.

- Intâlnire?

- Pentru un ziar. Sunt jurnalist, îi răspunse fără tragere de inimă.

Dar spre surprinderea ei, el nu reacţionă, ci dădu scurt din cap.

- Şi tu? îl întrebă ea. Ce faci aici?

- Ah, eu sunt în excursie. Arătă spre vas. Am închiriat un iaht şi vizitez insulele greceşti, oprindu-mă unde doresc.

- Foarte plăcut.

Holly se simţea ciudat de detaşată; ca şi cum nu ea ar fi stat acolo, discutând politicos. Luă o înghiţitură. Dintr-o dată, mâna începu să-i tremure, aproape vărsând lichidul din pahar. Puse repede paharul pe

masă, şi-şi strânse mâinile în poală. Starea de amorţire dispăruse şi inima începu să-i bată cu putere. Ce căuta acolo, bând şi discutând banalităţi cu bărbatul care o părăsise şi nu se interesase de ea, atâta timp?

- Eşti de mult aici? îl întrebă cu voce tremurând'.

Din fericire se părea că Nick nu remarcase.

- Nu, nu de mult. Nu te-am văzut aici şi ăsta este singurul loc unde se poate sta, deci presupun că ai sosit abia azi?

îl aprobă, ţeapănă.

- Da, după-amiază, cu feribotul. îşi adună tot curajul ca să-i pună întrebarea cea mai importantă. Bănuiesc, că o să pleci curând, nu?

Nick o privi printre gene. Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

- Nu mi-am făcut planuri precise. S-ar putea să mai stau pe aici o vreme.

- înţeleg.

Ridică din sprâncene.

- Nu te deranjează, nu?

Holly râse.

- De ce? Nu mai reprezinţi nimic pentru mine, acum, adăugă deliberat.

Privirea de gheaţă a ochilor albaştri se întâlni cu cea a ochilor cenuşii.

- Am reprezentat ceva, vreodată?

Pentru câteva minute, Holly îl privi mută, apoi, incapabilă să mai suporte situaţia, se ridică brusc în

picioare.

- Sunt foarte obosită din cauza călătoriei, declară cu grabă. Te rog să mă scuzi. Noapte bună.

Nick se ridică în picioare si când trecu pe lângă el îl atinse uşor. A fost străbătută de un fior. îi ură noapte bună, dar Holly se grăbi spre scări şi nu se opri decât în camera ei, unde încuie uşa. Apoi, aproape se prăbuşi pe pat, tremurând.

Nu se obosi să aprindă lumina şi zăcu mult timp în întuneric, încercând să-şi revină. Prin fereastra deschisă, auzea vocile şi râsetele localnicilor, care veniseră la tavernă pentru a discuta şi a bea ceva. Se ridică încet şi se îndreptă spre ferastră. Deschise uşor oblonul şi privi afară. Pe mare, departe de ţărm, se zăreau luminile bărcilor pescăreşti. Cu grijă, privi pe terasă, întrebându-se dacă Nick mai era acolo, dar viţa de vie alcătuia o perdea destul de deasă.

Se retrase de la fereastră şi se sprijini de zid. De ce trebuia ca Nick să fie aici? De ce? Adesea îşi imaginase întâlnirea cu el, ani de zile a avut coşmaruri ştiind că va trebui să se întâmple, dar niciodată n-a crezut că va fi aşa, din întâmplare, într-o ţară străină. Se gândise că va fi la tribunal sau în biroul avocatului, că va avea destul timp să se pregătească, va putea să se descurce. Dar asta o răvăşise mai mult decât voia să admită şi trebuia să se adune înainte de a se întâlni din nou cu el.

închise oblonul, stinse lumina şi începu să se dezbrace, dar ştia că va trece mult timp până va

adormi. Gândurile i se întoarseră spre Jamie, care o aştepta în Anglia şi, deşi nu dorea, imediat începu să-l compare cu Nick. O lacrimă îi alunecă pe obraz şi, furioasă, Holly o şterse cu dosul mâinii. Nu mai plânsese din cauza lui Nick de mult timp şi sigur n-o să înceapă acum. Şi de ce naiba să plângă? Era *mulţumită* că putea să-l vadă din nou şi în felul ăsta îşi va putea da seama dacă l-a uitat. Şi lacrimile? Erau pură nostalgie, pentru scurta perioadă de fericire, când fusese tânără şi incredibil de proastă. N-avea de ce să plângă. îl avea pe Jamie şi slujba ei; era complet independentă financiar şi nu era legată sentimental şi nici nu dorea. Trebuia să fie atentă şi să nu-l menţioneze pe Jamie, *această* relaţie era prea preţioasă, ca să fie cunoscută de bărbatul care fusese soţul ei.

Treptat, zgomotul din tavernă se stinse. Holly se tot foi în pat, şi încetul cu încetul, se linişti. înainte de a adormi îşi zise în gând că Nick arăta diferit, se schimbase mult.

*
* *

A doua zi, a fost trezită de razele soarelui care pătrundeau prin obloanele închise. Pentru moment, n-a ştiut unde se află. Brusc, îşi aminti.

Hotărâtă, coborî scările printre ghivecele cu muşcate. Când ajunse jos, văzu că n-avea de ce să-şi facă griji, barca lui Nick nu era legată la chei. Se simţi uşurată; poate că, la urma urmei, s-a hotărât să plece.

Dar când a urcat pe terasă, a văzut barca lui îndreptându-se spre port. Fusese doar la pescuit.

Proprietarul în persoană i-a adus micul dejun şi Holly a folosit prilejul şi l-a rugat să-i facă legătura cu Anglia. Trebuia să dea două telefoane şi a fost foarte încântată când i-a spus că va aştepta doar o oră. Holly şi-a petrecut timpul vizitând micile magazine din apropiere. Cele mai multe produse erau lucrate de meşterii şi artizanii de pe insulă. A admirat bluzele şi rochiile minunat brodate şi delicatele feţe de mese cu şerveţele. îşi cumpără o pălărie de pai, ştiind din experienţă că soarele puternic îi decolora foarte tare părul.

La ora zece, s-a întors la hotel şi, cu o băutură răcoritoare în faţă, a aşteptat pe terasă până când Alexis Lambis a chemat-o la telefon.

Vocea familiară a editorului şef răsună în aparat, o salută, apoi trecu direct la afaceri.

- încă n-avem nimic sigur în legătură cu interviul cu Felix Riddell, Holly. După cum ştii, aşteptăm ca un angajat al lui să ne facă legătura cu el. Ultima oară ne-a spus că Riddell era pe punctul de a accepta aşa că va trebui să acţionezi rapid când se va hotărî. Nu vrem să-şi schimbe gândul, adăugă el cu înfocare. Ne-a costat destul ca să ajungem aici. Ai găsit unde să stai?

- Da, la taverna Helios, îi răspunse Holly şi-i dădu numărul de telefon.

- O.K. Azi poţi să faci ce vrei, dar la ora cinci, ora noastră, îţi dau un telefon ca să-ţi spun ultimele noutăţi.

Doar nu poţi să leneveşti în lux la soare prea mult timp, altfel mă ia de urechi şeful, adăugă el cu o severitate prefăcută.

Holly râse.

- Dacă numeşti ăsta lux, atunci să nu-mi mai dai nici o altă misiune într-un cadru mai puţin luxos ca ăsta.

Inchise telefonul şi părăsind camera răcoroasă, ieşi la soare în aşteptarea celui de-al doilea telefon, cel mai important de fapt. De la Jamie. El era motivul pentru care exista. Raţiunea ei de a fi. Avea nevoie să-l ştie acolo, aşteptând-o. Pentru că datorită lui, a avut curajul şi siguranţa de a-l înfrunta din nou pe Nick.

Telefonul sună strident şi Holly ajunse la el aproape înaintea lui Lambis. Grecul vorbi cu centralista, apoi îi zâmbi lui Holly.

- Este pentru dumneata, *thespoinis,* îi spuse întinzându-i receptorul.

Holly îl luă cu mâna tremurândă.

- Jamie?

Dar era doamna Ferrers, menajera, şi a trebuit să aştepte până sosi şi Jamie.

- Mami! Vocea subţirică a copilului de şase ani răsună în receptor. Sap o groapă în grădină, ca să vină iepurii şi să aibă unde să stea. Imi iei un iepuraş, te rog? Când vii acasă?

- Dar deja ai un cobai şi un hamster, protestă inutil Holly, ştiind că îi va cumpăra şi un iepuraş.

Continuă să sporovăiască, băieţelul ei povestindu-i

despre şcoală, despre o jucărie care se stricase; toate micile probleme, care erau foarte importante în viaţa lui. Dintr-o dată Holly, se simţi foarte liniştită; a avut dreptate când i-a spus lui Nick, că nu mai prezenta nimic pentru ea, copilul lui, de care el habar n-avea, îi luase locul.

în timp ce vorbea, s-a simţit cuprinsă de fericire. în sfârşit, fantoma a dispărut, era pregătită să-l întâlnească pe Nick şi să-l privească în faţă ca pe bărbatul pe care l-a cunoscut cândva, dar care nu mai prezintă nici o importanţă.

După ce termină convorbirea, fugi în cameră să se schimbe în costum de baie, îngânând o melodie. îşi dădu cu o loţiune pe faţă, se rujă, doar ca să-şi ascundă cearcănele. Dar, când eşti în Grecia, porţi ochelari de soare. înghesui în geanta de plajă tot ce-i era necesar, îşi puse ochelarii de soare cu rame mari şi plecă să găsească un loc liniştit pentru plajă.

îl găsi la câteva sute de metri de port, după nişte stânci. Nisipul era fin, apa liniştită şi câteva stânci înaintau în mare, formând nişte platforme ideale pentru sărituri.

Erau puţine persoane pe plajă, un cuplu, pe care-l văzuse cu o seară înainte luând masa la tavernă, iar sub o umbrelă imensă un grup mai mare. Din el se remarcau două femei, foarte bronzate, ce păreau foarte bogate şi îngrijite, chiar dacă aveau costume de baie minuscule. Probabil că erau de pe iahturile mari din apropiere, îşi

zise Holly în gând.

Holly îşi întinse prosopul pe nisip, îşi scoase rochia şi o împături făcând pernă din ea. îşi prinse părul. Avea corpul înalt şi zvelt, picioare lungi şi frumoase. La început apa i s-a părut rece, dar pe măsură ce înainta se dovedi a fi caldă. Era atât de albastră şi limpede încât putea să vadă fundul apei. începu să înoate spre larg. După un timp, se opri. Se simţea proaspătă şi plină de vigoare. La şcoală câştigase câteva medalii, dar asta fusese înainte de Nick. Apoi l-a avut pe Jamie şi n-a mai avut timp să înoate.

Se întinse pe spate, şi făcând pluta, se gândi ce bine ar fi să aibă o saltea umplută cu apă, apoi la faptul că la întoarcerea în Anglia ar trebui să-l ducă pe Jamie la înot; era destul de mare acum. Jamie, care fusese conceput după ultima lor ceartă cumplită, când Nick aproape că a violat-o, ar fi putut să fie un copil capricios şi instabil psihic. Dar nu era aşa; era vesel cât era ziua de lungă, întristându-se când ea trebuia să plece într-o deplasare. După primii ani dificili, reuşise să obţină un post de fotoreporter la un important ziar naţional, unde reportajele ei apăreau însoţite de poze color în suplimentul de duminică. A putut să cumpere o căsuţă la ţară, să plătească o menajeră şi în felul acesta era mai liniştită când pleca în deplasare. Deşi încerca să lucreze cât mai aproape de casă, şansa de a lua un interviu lui Felix Riddell a fost irezistibilă.

Se întoarse şi înotă încet spre ţărm. Când ajunse, nu se obosi să se mai şteargă, se întinse cu faţa în jos pe prosop şi adormi imediat.

Al şaselea simţ o făcu să se trezească brusc. Visase şi când se întoarse şi ridică privirea nu fu deloc surprinsă să-l vadă pe Nick cu mâinile în şold uitându-se la ea. Realiză că pe el îl visase. Se ridică repede şi-şi puse ochelarii de soare, mulţumită că se putea ascunde în spatele lor.

Nick se întinse pe nisip, cu faţa spre ea. Era îmbrăcat cu pantaloni scurţi albaştri şi cu un tricou. Holly îşi aminti de pălăria de pai şi şi-o puse pe cap.

Nick zâmbi.

- Te deranjează soarele?

- Reflecţia soarelui în apa mării mă deranjează, îmi lăcrimează ochii, îi replică Holly calmă. Ai venit să înoţi?

- Cam aşa ceva. Se sprijini pe coate. Dar abia am luat prânzul

- aşa că mai stau o oră sau două. Uite, ţi-am adus un cadou.

Vârî mâna în buzunar şi scoase un măr.

Holly îl privi fără să întindă mâna, apoi se uită întrebătoare la el.

- Nu te va muşca şarpele, dacă-l iei, o tachină el, moale. Holly luă mărul, având grijă să nu-l atingă pe Nick.

- De unde ai ştiut că sunt aici?

- Mi-a spus Alexis Lambis. îi aruncă o privire rapidă.

- Am primit vreun telefon?

Nick ridică din sprâncene.

- Nu. Aşteptai vreun telefon?

Ea dădu din cap în tăcere, continuând să mănânce mărul.

- Ceva legat de misiunea ta aici?

- Cam aşa ceva, zise ea scurt.

- Nu este un loc cam ciudat pentru un ziarist să ia un interviu?

- Unii aşa ar gândi.

- Ceea ce înseamnă că n-o să-mi spui nimic.

- Exact. Cu alte cuvinte, vezi-ţi de treaba ta, îi replică sarcastica Holly.

- Măi, măi. Văd că eşti la fel de ţepoasă, îi răspunse Nick cu o voce ironică.

Holly înălţă capul şi privirile li se încrucişară, apoi ea se întoarse şi, strângând picioarele la piept, îşi sprijini bărbia de genunchi.

Nick scoase un pachet de ţigări din buzunar şi-şi aprinse una, în timp ce Holly îngropa cotorul mărului în nisip. Pentru un timp, au rămas pierduţi în gânduri, dar când Nick a vorbit şi-a dat seama că se gândeau la acelaşi lucru.

- De ce n-ai cerut divorţul? o întrebă el brusc.

Holly luă o mână de nisip şi-l vântură încet printre degete.

- Dar tu, de ce n-ai făcut-o?

Spre surprinderea ei, el râse zgomotos, atrăgând

atenţia grupului de pe iaht.

- Tipic feminin - să răspundă cu o altă întrebare. Niciodată n-am cunoscut o femeie care să răspundă direct.

Incetă să se mai joace cu nisipul şi se uită la el.

- Se pare că ai cunoscut o mulţime de femei.

O privi trufaş.

- Te aşteptai să trăiesc ca un călugăr, doar pentru că, tehnic vorbind, sunt încă însurat cu tine? o întrebă cu asprime.

Pentru un moment, Holly îl privi lung, uimită de vehemenţa lui, apoi se uită în altă parte.

- Chiar nu m-am gândit la asta, îi spuse ea ţeapănă.

Tocmai atunci bărbaţii de pe iaht trecură pe lângă ei, intrară în apă şi începură să se joace cu o minge mare galbenă şi să înoate. Nick îşi scoase tricoul, dar nu făcu nici o încercare să intre în apă. Era un bărbat puternic, cu pieptul musculos şi umeri laţi, ce arăta zvelt şi atletic în şortul de blugi. O surprinse în timp ce-l privea.

- Eşti foarte bronzat, spuse Holly repede. Probabil că ai navigat ceva timp printre insulele greceşti.

- Nu, am venit în Grecia de puţin timp, îi răspunse Nick. Am căpătat bronzul în Australia, unde am lucrat un timp.

- Locuieşti în Australia?

- Nu, am stat acolo cam doi ani. Am construit un pod. Şi înainte de asta am stat în Africa, unde am lucrat la un baraj.

- Aşadar, ţi-ai îndeplinit visul şi ai devenit inginer constructor până la urmă.

- Da, am reuşit să conving compania să-mi ofere din nou slujba pe care o primisem... ezită... înainte de a ne despărţi.

- Hai să spunem lucrurilor pe nume, da? Adică după ce m-ai părăsit, zise ea cu asprime.

Nick stinse nervos ţigara şi se aplecă spre ea privind-o cu răceală.

- Nu, hai să lămurim lucrurile *cu adevărat.* Ai avut şansa să alegi, îţi aminteşti? Eu sau părinţii tăi. Ei bine, tu ai ales; şi pentru mine, tu m-ai părăsit, nu invers.

- Ei nu, zău!

Holly deschise gura să se certe cu el, dar o întrerupse un hohot de râs venit dinspre femeile din spatele lor.

Nick se uită spre ele şi Holly văzu expresia de admiraţie de pe chipul lui. Holly se întoarse. Cele două femei făceau plajă topless şi râsul lor fusese intenţionat, deoarece una dintre ele îi zâmbea cu gura până la urechi lui Nick. Apoi se ridică şi se îndreptă spre ei legănându-şi şoldurile provocator. Avea cel mai mic slip posibil, dar era plină de lănţişoare de aur; în jurul taliei, gleznei, la mână şi la gât. Avea în jur de treizeci de ani, ghici Holly, deci la cât era de machiată cu greu puteai să-ţi dai seama. Se vedea că era o femeie cu bani.

Ignorând-o complet pe Holly, femeia se opri în faţa lui Nick, care stătea sprijinit într-un cot privind-o lung

printre gene, se lăsă în genunchi şi se aplecă peste el aproape atingându-i pieptul cu sânii.

- Scuzaţi-mă, zise ea cu un accent franţuzesc, aveţi un foc, *m'sieur?*

- Sigur.

Nick se ridică, scoase bricheta din buzunar şi o aprinse, ferind flacăra cu mâna.

Femeia puse mâna peste a lui şi, cu ţigara în gură, se aplecă s-o aprindă, apoi îi zâmbi larg.

- Mulţumesc, *m'sieur.* Nu cumva te-am văzut pe un iaht în port? adăugă.

Nick aprobă din cap.

- Da, pe *Argosy.*

- Şi noi suntem în vacanţă. Il privi seducător. Iahtul nostru se numeşte *Miquette.* Trebuie să vii să bem un pahar împreună, *m'sieur...?*

- Falconer, completă Nick. Nick Falconer.

- Eu sunt Chantal d'Arneau. Işi schimbă poziţia, apropiindu-se de Nick, bineînţeles. Vii să bem un pahar?

- Mi-ar face plăcere.

- *Bien.* In seara asta, la opt?

- Mulţumesc. Nick o privi în timp ce se ridica. Şi pot să vin şi cu soţia mea?

Pentru o clipă, pe chipul ei se citi mirarea şi furia, dar îşi reveni şi o privi pe Holly cu un zâmbet politicos.

- Bineînţeles, vino şi cu soţia, dacă doreşti, adăugă după o pauză dispreţuitoare.

Apoi, întorcându-i spatele lui Nick, se îndreptă spre prietena ei.

Holly îşi îndreptă privirea spre mare şi spre bărbaţii, care se jucau cu mingea.

- Când ai atâta aur pe tine, sigur îţi poţi permite să-ţi cumperi o amărâtă de brichetă, observă pe un ton neutru Holly.

Nick rânji.

- Zgârii! Se sprijini pe coate şi privi spre bărbaţii din apă. Mă întreb care este amărâtul care-i este soţ?

Se ridică în picioare.

- Mă duc să înot, zise şi se îndreptă spre apă fără să se uite la el.

Simţise o undă de cinism în vocea lui, când făcuse acea remarcă, de parcă ar dispreţui toate femeile din lume. Se întreba dacă nu cumva din cauza ei simţea aşa. Privi înapoi şi-l văzu dându-şi jos şortul. Avea un slip alb şi dintr-o dată îl văzu aşa cum îl văzuse şi franţuzoaica; un bărbat înalt, chipeş, cu un corp musculos şi bine proporţionat; un bărbat dominant, capabil să atragă orice femeie. Intră în apă, dar în urechi îi răsuna încă felul în care spusese, *soţia mea.* O făcuse în ciuda celeilalte femei, ştia, dar îi reamintise felul în care obişnuia s-o spună când se căsătoriseră, cu atâta mândrie de parcă ea era cel mai preţios lucru din viaţa lui.

O ajunse din urmă. înota mult mai bine decât ştia ea. Ignorându-l, Holly se îndreptă spre stâncile ce străjuiau

marginea golfului şi care formau în mare un fel de platforme. Ajunse la cea mai îndepărtată şi se agăţă de margine, aşteptând un val s-o ajute, dar în acelaşi moment simţi mâinile lui Nick prinzând-o de şolduri şi ridicând-o pe platformă fără nici un fel de efort.

Imediat, se săltă şi el pe platformă. Ca Neptun ieşind din mare, îşi zise în gând fără nici o legătură.

- M-aş fi descurcat şi singură, îi spuse cu răceală, supărată pe ea însăşi.

Nick o privi în timp ce-şi da la o parte părul de pe faţă. Zâmbi strâmb, dar nu făcu nici un comentariu. O domina cu corpul lui înalt, iar slipul ud se mula pe el. Işi întoarse repede privirea. Inima începu să-i bată cu putere.

- Inoţi foarte bine, zise ea repede, mult prea repede.

- Am înotat mult în Australia. Simţea amuzamentul din vocea lui. Ne duceam adesea să facem surf.

- Noi?

- Eu şi cei cu care lucram, o lămuri el, încă amuzat. Aproape în fiecare weekend obişnuiam să mergem pe coastă. In unele locuri sunt cele mai grozave valuri din lume, pentru surf.

- Şi asta este tot ce ai făcut... surf? întrebă neîncrezătoare.

El se întoarse spre ea.

- Ce vrei să spui?

Era furioasă pe ea însăşi pentru că se simţea stânjenită şi voia să-l audă pe Nick spunând-o.

- Păi, trebuie să fi avut ceva timp să capeţi experienţă ca să te descurci cu femei ca franţuzoaica. O prinse de încheietura mâinii şi o întoarse cu faţa spre el:

- Nu încerca să mă transformi într-un afemeiat, zise privind-o cu răceală. Da, am fost cu femei şi intenţionez să mai am o grămadă înainte de a fi terminat. Râse batjocoritor. Nu-mi spune că în viaţa ta n-au fost şi alţi bărbaţi în ultimii şapte ani!

Holly îşi smulse mâna şi se ridică.

- Ai dreptate, răspunse furioasă. Au fost şi alţi bărbaţi în viaţa mea, o duzină. Şi chiar cel mai amărât dintre ei a fost cu mult mai bun la pat decât ai fost tu vreodată!

Apoi sări în apă, dar auzi râsul lui.

Ajunsă pe plajă, Holly se uscase rapid, apoi privi peste umăr şi văzu că Nick era încă pe platformă. Holly îşi puse rochia, îşi strânse lucrurile şi porni spre hotel. Franţuzoaica o privi lung când a trecut pe lângă ea. Când a ajuns la cărarea ce ducea spre port, a văzut că femeia îşi pusese deja casca şi pornise înot spre platforma unde era Nick.

Holly zâmbi cu cinism; femeia avea pielea groasă, dacă nu-i ajunsese comportarea grosolană a lui Nick. Dar poate că va avea mai mult noroc, acum că era singur. Ce naiba se întâmpla cu ea? De ce o interesa dacă Nick făcea dagoste cu toate femeile din Kinos? Oricum, n-avea o părere prea bună despre femei.

Şi acuzaţia adusă ei? O.K., întâlnise bărbaţi în meseria ei, unii se arătaseră interesaţi, alţii ar fi dorit o

relaţie serioasă, dar pe ea n-o interesase. întotdeauna avusese drept scuză pe Jamie şi munca ei. Dar în sinea ei ştia că adevăratul motiv era teama; îi era teamă să mai aibă încredere într-un bărbat. Decât să fie rănită din nou, mai bine singură. Din acest motiv, nu se obosise să ceară divorţul; era o scuză să scape de o relaţie, dacă devenea prea serioasă. Nick nu făcea la fel? îşi zise zâmbind strâmb.

După un prânz uşor, Holly îşi petrecu după-amiaza în camera ei, odihnindu-se şi lucrând la întrebările pe care i le va pune lui Felix Riddell, când se vor întâlni. Redactorul ziarului ducea tratative delicate cu unul dintre angajaţii lui Riddell, care a spus că putea să-l convingă pe milionar să dea un interviu, dar numai dacă el - angajatul - primea o sumă substanţială în avans. Acum, erau aproape de rezolvare, o sumă de bani fusese virată într-un cont dintr-o bancă elveţiană. Holly avea un cec gata pregătit în cazul în care respectivul dorea plata în avans. In acel moment, nu-i ştia numele; ştia doar că va lua legătura cu ziarul şi va comunica unde va avea loc întâlnirea şi de asemenea insistase să fie trimisă o ziaristă. De ce, nu ştia, putea doar să presupună că aşa dorise Felix Riddell. Holly era intrigată, avea puterea să întâlnească oricâte femei superbe dorea pe insula lui.

Se îndreptă spre fereastră şi privi gânditoare forma neagră a insulei ce se profila la orizont, întrebându-se cât mai avea de aşteptat până să fie contactată. O

mişcare pe chei îi atrase privirea. Il văzu pe Nick plimbându-se pe lângă barcă. Imediat se trase înapoi, dar înainte de a reuşi, el ridică privirea şi o văzu. Privirile li se încrucişară, apoi ridică mâna şi schiţă în zeflemea un gest de salut. Se urcă în barcă şi dispăru sub punte.

Dintr-o dată, Holly dori ca întâlnirea să aibă loc cât mai curând posibil, să-i ia interviul lui Felix Riddell şi să plece acasă.

Capitolul 3

La ora cinci în seara aceea, Holly primi telefonul pe care-l aştepta. Editorul şef a fost foarte concis.

- Totul s-a aranjat, Holly. Tipul a luat legătura cu noi, prin corespondentul nostru din Atena. I-am spus unde stai şi probabil că în seara asta va lua legătura cu tine. Ai grijă să stai la tavernă şi să fii gata în orice clipă. Şi, desigur, trebuie să fii singură. Acum, te poţi descurca, Holly? o întrebă cu voce îngrijorată.

- Sigur că da. Nu-ţi face griji.

Apoi a trebuit să asculte încă o dată o grămadă de instrucţiuni, pe care le mai primise şi la Londra.

- Ţi-ai pregătit materialul? Ţii minte toate întrebările încuietoare pe care trebuie să le pui ca să te asiguri că este cu adevărat Riddell?

Holly îl asigură că totul este în ordine şi până la urmă termină convorbirea, dar ştia că el regreta. Ar fi vrut să trimită un reporter bărbat. Se întoarse în camera ei plină de entuziasm. Deci, până la urmă reuşiseră. Se uită la ceas, întrebându-se când va fi contactată şi unde va avea loc interviul. Pe insula lui Felix Riddell, Fallipos, bănuia, ceea ce însemna un scurt voiaj pe mare. Briza mediteraneană putea să fie rece noaptea, aşa că hotărî să se schimbe într-o pereche de pantaloni albi, cu o bluză sport de culoare albastră şi o jachetă tricotată, dacă era chiar rece. Apoi controlă dacă avea casete noi, dacă reportofonul era în ordine, dacă avea blocnotesul şi creioane de rezervă; le puse în geantă, controlă

agenda cu aparatul foto şi filmele, apoi după o clipă de gândire luă un aparat foto mic şi-l puse în buzunarul de la pantaloni. Felix Riddell permisese să i se facă fotografii în trecut, dar dacă era şi acum de acord trebuia să aştepte şi să vadă.

Satisfăcută de preparative, Holly luă un ziar, coborî pe terasă şi se aşeză la o masă în faţă unde putea fi remarcată uşor. Era prea devreme pentru cină, aşa că luă un ouzo şi-l sorbi încet, în timp ce era atentă la orice persoană ce trecea.

Aproape o oră nu se întâmplă nimic, deşi având nervii întinşi la maximum, privea lung orice bărbat care trecea prin port, deşi majoritatea nu erau decât pescari. Mai mulţi bărbaţi au intrat în tavernă, dar erau în grup. Când un bărbat singur a intrat, a avut impresia că o priveşte pe ea. Mâna a început să-i tremure, dar trecu de ea şi se alătură unui grup de la o masă alăturată. Holly oftă şi râse în sinea ei; era prea devreme şi prea mulţi oameni în jurul ei.

Se hotărî să comande cina. Făcu semn chelnerului şi, cu ajutorul lui, comandă *souvlakia,* care, o asigură el, era delicioasă. Luă meniul şi se îndepărtă. Lui Holly îi sări inima din piept, când realiză că lângă masa ei stătea un bărbat. Apoi, văzu că era Nick şi inima îi bătu şi mai tare.

- Bună. Pot să mă aşez?

înainte să-i răspundă, el trase scaunul şi comandă ceva chelnerului. Purta un costum uşor, bleu-deschis,

din in, manşetele jachetei erau întoarse, lăsând la vedere cămaşa albă ca zăpada. Pentru o clipă, se întrebă uimită de ce era îmbrăcat aşa de formal, apoi îşi aminti invitaţia franţuzoaicei la un pahar, pe vasul ei. Deci până la urmă cedase farmecelor ei. Simţi cum o cuprinde mânia; tipic masculin să nu reziste unei comportări făţişe, chiar şi cei mai jalnici dintre ei, considerându-se un fel de dar dumnezeiesc pentru femei.

Brusc, îşi aminti că în seara aceea trebuia să fie singură.

- Nu, nu poţi, zise cu hotărâre.

- Scuze, ce ai zis? Se părea că şi el se gândea la altceva.

- Am spus că mă deranjezi. Sunt o grămadă de mese neocupate, repetă ea.

Nick o privi cu atenţie.

- Foarte nepoliticos din partea ta.

- Foarte, fu de acord, cu răceală. Dar acum prefer să te aşezi în altă parte.

Ochii albaştri, deveniră mai albaştri decât costumul de in şi se îngustară gânditor.

- Acum, chiar mă întreb de ce? Nu se poate să ai întâlnire cu altcineva, nu-i aşa? Eşti aici doar de o zi... asta înseamnă că eşti foarte rapidă, adăugă el batjocoritor.

- Nu mai rapidă ca tine şi neruşinata aia care te-a

urmărit pe plajă azi dimineaţă, replică ea cu voce acră.

O expresie drăcească trecu fugitiv pe chipul lui Nick.

- Sper că nu te referi la voluptuoasa Chantal? Oricum, nu cred că ar aprecia prea mult că ai considerat-o neruşinată. Biata Chantal. Rânji amuzat.

- Mă rog, tu ştii mai bine, zise Holly, necăjită.

Rânjetul deveni şi mai larg.

- Remarc o notă de gelozie în vocea ta?

Holly se încruntă la el.

- Nu, în mod sigur nu! Să fiţi sănătoşi. Vă potriviţi, adăugă ea cu venin.

Privirea lui Nick deveni de gheaţă.

- In anumite privinţe nu te-ai maturizat deloc, nu-i aşa?

Se stăpâni cu greu să nu-i spună cât de mult se maturizase
şi de ce.

- Uite ce este, pentru că s-a întâmplat să ne întâlnim, nu înseamnă că trebuie să ne şi petrecem timpul împreună, nu? zise cu răceală. Personal, am crezut că ne-am săturat unul de altul cu şapte ani în urmă, altfel nu ne-am fi despărţit. Şi, din partea mea, aş fi fost foarte fericită să nu te mai văd *vreodată.* Aşa că de ce nu-ţi vezi de treburile tale şi lasă-mă şi pe mine să-mi văd de ale mele? Nu mă mai interesezi, Nick, şi nu te vreau în preajma mea.

- M-am lămurit perfect.

Cu un chip de piatră, Nick se ridică şi pentru un

moment se uită lung la ea, apoi se întoarse brusc şi se îndrepă spre o masă de la celălalt capăt al terasei. Se aşeză cu faţa spre ea.

Holly încerca să-l ignore privind concentrată cartea din faţa ei, dorind ca el să fie oriunde în altă parte. în sinea ei, era mulţumită că-l respinsese. Oricum, tot ar fi făcut-o până la urmă; ar fi fost imposibil să nu-şi amintească vechea ceartă. Era bine că-l respinsese acum, înainte să se certe. Nimic nu putea opri amintirile amare şi seci, care erau acolo şi o rodeau pe dinăuntru.

Sosi *souvlakia,* care se dovedi a fi fileu de miel ornat cu ierburi şi fript pe grătar de cărbuni. Servită cu garnitură de orez, era de-a dreptul delicioasă, dar apetitul lui Holly dispăruse, probabil datorită tensiunii nervoase, aşa că reuşi să mănânce mai puţin de jumătate de porţie spre dezamăgirea chelnerului, care consideră faptul drept un afront personal.

îşi termină cina cu o cafea. în tot acest timp, a fost conştientă de Nick, care n-a făcut nici un efort să ascundă faptul că o privea. Şi el cinase şi când a cerut o băutură şi-a dat seama că nu acceptase invitaţia franţuzoaicei. Era deja nouă şi un sfert.

Pe terasa tavernei se perindaseră mai multe persoane şi Holly începu să se neliniştească; dacă se întâmplase ceva şi nu va fi contactată în seara asta? Poate că o văzuse cu Nick şi plecase crezând că fusese înşelat. Exasperată, Holly comandă încă o cafea; era bine să-şi păstreze mintea clară pentru interviu. La zece,

muzica începu din nou, întâi cu o melodie tristă şi melancolică, apoi schimbându-şi complet ritmul şi devenind de o veselie debordantă. După un timp, doi sau trei bărbaţi au început să danseze *sirtaki.*

Holly era atât de atentă la dansatori încât uită de ce era acolo şi când cineva o atinse uşor pe braţ tresări şi se întoarse brusc. Era un băieţel de aproximativ zece ani, un localnic cu ochi căprui cu gene lungi, care o privea rugător, ţinând în mâini o tăviţă pe care erau nişte şerveţele brodate; probabil lucrate de mama sau sora lui.

- Vă rog, doamnă, cumpără?

îi întinse tava şi se uită întrebător la ea.

Holly începu să clatine din cap.

- Nu, mulţumesc, nu acum.

Dar el împinse şi mai mult tava spre ea.

- Da, da. Cumperi ăsta, şi luă un şerveţel împăturit în patru şi i-l puse în mână.

- Ştiu... Holly se încruntă, dar simţi hârtia ascunsă în şerveţel. Inima începu să-i bată cu putere, şi repede trase bileţelul, ca să-l citească. Erau scrise doar două cuvinte: *Urmăreşte băiatul.*

- Da, cred că o să-l cumpăr, zise cu o voce gâtuită şi luă din geantă câteva drahme pe care le puse în mâna băiatului. După zâmbetul lui larg îşi dădu seama că i-a dat mai mult decât valora, dar era mult prea emoţionată ca să ţină seama de asta. Băiatul mai vizită şi alte mese, apoi se uită din nou la Holly înainte de a părăsi taverna.

Cât mai firesc posibil, Holly îşi termină cafeaua, căscă, îşi luă poşeta şi jacheta şi se îndreptă spre scări. Nick o privi lung când trecu pe lângă el, dar nu-l luă în seamă; n-avea decât să creadă că-l ingora.

După ce părăsi terasa luminată, aşteptă câteva secunde pentru a se obişnui cu semiîntunericul. Văzu băiatul aşteptând-o la câţiva metri de tavernă, apoi se îndreptă spre port. Holly îl urmă cu pas uşor. Băiatul începu să meargă mai repede şi în curând se îndreptă spre oraş conducând-o prin labirintul de străduţe întortocheate până când se simţi pierdută şi începu să se întrebe unde mergea. Oare întâlnirea urma să aibă loc în Melmia şi nu pe insula lui Felix Riddell? Era imposibil să-l ajungă pe băiat, cum grăbea pasul şi el făcea la fel şi probabil că nici nu ştia atâta engleză încât să-i poată spune ceea ce dorea să afle. O dată, s-au oprit în faţa unei case albe şi a sperat că au ajuns la destinaţie, dar era doar casa băiatului, pentru că a intrat doar o secundă şi a lăsat tava.

După alte zece minute, se părea că părăsesc oraşul. Ici şi colo apăreau formele întunecate ale unor mori, cu aripile nemişcate, aşteptând să sufle briza. Băiatul părăsi drumul asfaltat şi coti într-un drum de ţară. Era mulţumită că-şi pusese pantofi fără toc, deoarece drumul era denivelat şi nu era obişnuită cu astfel de exerciţii. Se tot întreba cât mai avea de mers.

In fine, băiatul se opri şi o aşteptă pe Holly să-l ajungă. Se opri, îşi luă geanta grea de pe umăr şi-şi

şterse transpiraţia de pe frunte.

- Aşteaptă aici, îi spuse băiatul în şoaptă. Văzându-i ochii strălucind în lumina lunii, Holly realiză că băiatul se distra de minune. Zâmbi în sinea ei amintindu-şi de Jamie, care se juca de-a indienii; probabil că el se juca de-a grecii şi troienii?

Holly privi în jur în timp ce încerca să-şi recapete respiraţia. Şi-a dat seama că au ocolit şi că s-au întors pe coastă, dar undeva mai sus. în dreapta ei putea să vadă capul stâncos ce înainta în mare şi realiză că era malul stâng al golfului Melmia, partea stâncoasă unde nu erau construcţii. în apropiere, Holly zări nişte stânci şi se îndreptă spre ele să se aşeze, deoarece nu ştia cât avea de aşteptat.

Apoi auzi un zgomot uşor de paşi, dar nu dinspre mare, ci din spatele ei. Uimită şi nervoasă, îşi dădu brusc seama că în poşetă avea un cec completat cu o mare sumă de bani şi că locul era foarte singuratic, iar un corp putea fi uşor aruncat în mare. Nimeni nu ştia unde era cu excepţia băiatului, care putea fi uşor cumpărat.

- Cine este? Cine este acolo? zise cu voce gâtuită.

Din umbră apăru un bărbat înalt, care se îndreptă spre ea.

Holly deschise gura să ţipe, dar rămase cu ea deschisă.

- Tu? suspină ea.

- Pe cine aşteptai? zise Nick apărând din umbră.

Pentru o clipă, se gândi că el era bărbatul pe care a venit să-l întâlnească, apoi reveni cu picioarele pe pământ şi realiză că o urmărise de la tavernă.

- Ce naiba cauţi aici? îl întrebă.

- S-ar putea să-ţi pun aceeaşi întrebare. Cam ciudat loc pentru plimbarea de seară, nu? Şi cu un însoţitor ciudat. De ce, Holly? Pe cine ai venit să întâlneşti?

- Cum ai îndrăznit să mă urmăreşti? Simţi cum o cuprinde furia. Şi cu ce drept mă spionezi?

- Se întâmplă că încă sunt soţul tău... în caz că ai uitat, îi răspunse el cu sarcasm.

- Nu, îi spuse ea furioasă, n-am uitat. Cum aş putea, când numai la vederea ta, mi-am amintit tot - cele şase luni îngrozitoare!

Din doi paşi, Nick a fost lângă ea. O prinse de braţ cu chipul schimonosit.

- Dacă aş fi avut minte, ar fi trebuit să te pun la punct atunci când am fost împreună.

- Ah, zău! Genul ăsta de gândire a apus de mult, replică Holly cu dezgust.

Strânsoarea de pe braţul ei deveni şi mai puternică, apoi se relaxă.

- Poate că ai drepate, fu Nick de acord. Mă îndoiesc că aş fi putut să-ţi scot din cap preocupările mondene pe care le aveai atunci. Se îndepărtă câţiva paşi. Dar tot vreau să ştiu pe cine ai venit să întâlneşti aici.

- Deja ţi-am spus că nu este treaba ta.

- Ah, nu? Erai speriată de moarte, când am venit din

spatele tău.

- Sigur că eram speriată! Nu aşteptam pe nimeni din direcţia aia. Şi tu ai fi fost destul de speriat, dacă venea cineva pe neaşteptate peste tine, adăugă ea răutăcioasă.

Nick râse.

- Ajungem la miezul problemei. Aşteptă, dar cum ea nu-i răspunse, continuă: are legătură cu întâlnirea pentru ziar, nu-i aşa?

- Şi ce dacă? De câte ori să-ţi spun că nu este treaba ta?

- Poate că nu. Dar o să fiu totuşi prin preajmă ca să mă asigur că totul este bine.

- Dar nu poţi! Holly îl privi consternată. Vei strica totul. Au cerut să fiu singură! Realiză că această recunoaştere va avea un efect invers. Uite Nick, eu... apreciez grija ta... zise cu grabă, cu o voce cât mai liniştitoare posibil...

El pufni neîncrezător, dar ea îl ignoră şi continuă:

- Dar sunt în siguranţă, zău aşa. Aştept un mijloc de transport să mă ducă să iau un interviu cuiva - o persoană foarte importantă. Ştiu că totul pare ciudat, dar el a insistat ca totul să fie secret. Şi dacă eşti văzut cu mine - ei bine, poţi să strici totul.

- Cine este? întrebă direct.

- Nu pot să-ţi spun.

- Atunci nu mă mişc de aici până nu aflu.

- Nu! Holly îşi muşcă buzele, recunoscând expresia îndărătnică de pe chipul lui. Disperată, încercă o altă tactică. Uite ce este, sunt în siguranţă; ştiu cine sunt, dar dacă află că eşti aici, s-ar putea să se supere.

Nick râse neîncrezător.

- Dumnezeule, crezi că-mi este frică.

Holly privi bărbatul puternic din faţa ei şi pentru prima oară se întrebă cum de se transformase atât de mult în aceşti şapte ani, ce se întâmplase cu el? îşi întoarse privirea.

- Nu, îmi pare rău. Povestea asta înseamnă foarte mult pentru mine, Nick. Dacă o obţin, va fi cel mai grozav lucru pe care l-am realizat. Succesul - sau eşecul - reprezintă un punct crucial al carierei mele.

- Şi cariera ta este foarte importantă?

- Sigur că este, răspunse repede. Este viaţa mea.

- Zău? o întrebă el cu un uşor dispreţ. Sau este doar un fel de a petrece timpul între două evenimente sociale?

- Ah, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi absurd. Crezi că toate femeile au creier de găină? Muncesc pentru că trebuie, îi spuse, cu o voce în care amărăciunea se împletea cu furia.

De jos, în liniştea nopţii se auzi distinct zgomotul unei bărci ce trăgea la mal şi voci vorbind încet.

Holly îl privi disperată.

- Te rog, Nick, îl rugă în şoaptă.

El veni şi mai aproape, fixând-o cu privirea.

- Trebuie să ştiu cine este.

Capitulă, înţelegând că nu putea câştiga.

- Se numeşte Felix Riddell. Stă pe insula Fallipos. Acum vrei să pleci?

Dar el nu se mişcă.

- Cât vei sta acolo?

- Nu ştiu. Poate câteva ore. Nu ştiu cât va dura.

Din spatele lor se auzi zgomotul făcut de cineva care urca panta.

Holly deschise gura să-l roage din nou, dar el i-o luă înainte.

- Foarte bine, plec. Dar o să stau ascuns şi o să aştept să te văd în siguranţă la bord.

Apoi se topi în noapte, în timp ce Holly se întoarse să întâmpine persoana de legătură.

întâi apăru puştiul, apoi un bărbat de statură medie, dar foarte slab, încât atunci când se întoarse spre Holly în lumina lunii părea un schelet. O măsură cu atenţie din cap până-n picioare, apoi cercetă cu privirea împrejurimile. Holly simţi că-i sare inima din piept şi se rugă ca Nick să fie bine ascuns. Chipul de mort se întoarse spre ea.

- Eşti singură? o întrebă într-o engleză excelentă.

Holly aprobă din cap, neavând curajul să vorbească.

Bărbatul se întoarse către băiat, îi dădu nişte bani şi în

acelaşi timp un ordin scurt în greceşte. Băiatul luă banii şi o luă la goană spre oraş.

Holly aşteptă neliniştită în timp ce bărbatul îşi îndreptă din nou atenţia spre ea.

- Ai banii?

- Da.

- Dă-mi-i, porunci el repede.

- Nu, până când nu mă asigur că mă întâlnesc cu Felix Riddell, îi zise ea strângând cu putere poşeta. Unde este?

Pe chipul bărbatului se citea furia, făcându-l să semene şi mai bine cu un mort.

- Deja am discutat problema asta cu cei de la ziar. Ştiu că trebuie să aibă încredere în mine.

- Au... altfel n-aş fi aici, spuse Holly împăciuitor. Dar sunt sigură că în acest moment poţi să-mi spui unde este, unde va avea loc întâlnirea.

Bărbatul tăcu câteva clipe, apoi ridică din umeri.

- Foarte bine. Ridică braţul şi arătă spre mare. Este pe iahtul lui, *Alexis.* Am o barcă pe plajă şi o să te conduc la el.

- A fost de acord cu inteviul? întrebă Holly, încă suspicioasă.

- Da, a fost de acord, răspunse bărbatul, aproape prea repede.

- Atunci, de ce noaptea, şi în mare secret, pe iahtul lui? De ce nu ziua şi în casa lui de pe insulă? Şi apoi cine eşti şi cât de mult eşti implicat în asta? întrebă ea.

Pentru o clipă o privi încruntat, apoi se răzgândi.

- Numele meu nu este important, dar poţi să-mi spui

Stavros, dacă doreşti. Este suficient să ştii că sunt apropiat de domnul Riddell. Voiam să-ţi spun tot ce doreşti pe iaht, dar dacă insişti pot să-ţi spun şi acum. Cu câţiva ani în urmă, domnul Riddell a fost foarte bolnav, aproape pe moarte şi asta i-a afectat creierul. Şi acum, clătină din cap de parcă era trist, acum se ascunde acolo, ca nimeni să nu vadă în ce hal a ajuns. Veni mai aproape de ea şi se aplecă, vorbind în şoaptă. Câteva zile este complet normal, în altele se comportă ca un copil, dar a rămas marcat.

Holly făcu ochii mari.

- Marcat?

- Faţa, îi explică bărbatul. Şi ea a fost afectată şi acum are un chip monstruos, grotesc. De asta nu permite nimănui să-l vadă. Chiar şi în faţa servitorilor poartă mască.

Holly îl privea fără grai, îngrozită. Nu era de mirare că Felix Riddell se izolase de toţi şi de toate! Să se schimbe aproape peste noapte dintr-un frumos playboy într-un fel de monstru

- probabil că şocul a fost de nesuportat.

Dar bărbatul care spusese că-l chema Stavros, continuă:

- Acum depinde în mare parte de calmante. Şi câteodată, când este într-o stare depresivă, îi place să vorbească despre trecutul lui, despre el, dar nu ştiu din ce motiv vrea să vorbească doar cu o femeie. Dar nu

suportă să fie una de pe insulă, de spaimă că o dată l-ar putea vedea fără mască şi i-ar fi milă de el. Chiar şi acum, nu este omul care să suporte mila.

- Şi atunci, cu ce femeie vorbeşte? întrebă Holly absolut fascinată, încă de pe acum, de povestea bărbatului.

- înţelegi că nu se întâmplă des, dar de mai multe ori am venit cu barca aici, am plătit o femeie pe care am dus-o pe iahtul lui. Probabil că a simţit când Holly a înţepenit lângă el, deoarece adăugă repede: te rog, nu mă înţelege greşit; nu le atinge pe femei, acum nu mai poate, dar îi place să le privească şi să discute cu ele. Ele nu-l înţeleg, desigur, vorbeşte doar în engleză, dar n-are importanţă. Este mulţumit că este o femeie acolo, care să-i asculte divagaţiile.

- Divagaţiile?

- Da, deoarece nimeni nu-i pune întrebări.

- Şi crezi că eu pot s-o fac?

- Dacă-ţi cunoşti meseria, da. Dar trebuie să fii blândă cu el, să nu-l presezi dacă nu vrea să răspundă. Este foarte bolnav. Nu cred că mai are mult de trăit.

Holly, gândi cu rapiditate; totul părea credibil, dar un lucru nu-i dădea pace.

- încă nu mi-ai spus ce legătură ai cu problema asta? îi reaminti.

Stavros ridică din umeri, elocvent.

- Sunt un om sărac. Când Felix Riddell va muri, va fi greu pentru mine să-mi găsesc o slujbă. Am citit despre

suma pe care ziarul o oferă pentru reportaj, aşa că m-am gândit la asta. Nu-i face nici un rău lui, nu mai citeşte ziarele şi poate o să fie bine pentru el. Poate una dintre fostele lui neveste va citi şi va insista să-l viziteze. Să fie cu el în aceste ultime zile.

- S-ar putea şi asta, fu de acord Holly, dar se întrebă cu cinism, dacă ar fi din compasiune sau ar vrea să se asigure că milionarul o va include în testament. Apoi se mustră pentru că era prea cinică; asta face un ziar, dezvăluie prea multă lăcomie şi duritate.

Dar Stavors continuă:

- Acum eşti satisfăcută, doamnă Weston? Vocea îi era sarcastică.

Holly dădu din cap.

- Da. Du-mă pe iaht şi-ţi voi da acolo banii.

- Atunci, vino.

Se întoarse şi se îndreptă spre plajă; luna lumina destul de tare, încât nu mai era necesară o torţă. Holly aruncă o privire spre pâlcul de copaci unde se ascundea Nick, dar nu-l văzu. Se întrebă neliniştită cât de mult auzise şi dacă va folosi aceste informaţii; să sune la un ziar rival şi să-i ia exclusivitatea. Apoi, din nou, se mustră; Nick putea fi bărbatul pe care-l iubise şi acum îl ura, dar n-avea nici un motiv să creadă că i-ar putea juca o festă atât de urâtă. Decât dacă o ura la fel de mult!

Cărarea era abruptă, dar destul de umblată şi Holly se întrebă pentru ce era folosită în acest loc singuratic,

din afara portului. Poate pentru contrabandă? O barcă era trasă pe jumătate din apă şi Stavros o ajută să urce, apoi cu o surprinzătoare uşurinţă pentru un om atât de slab o împinse în apă. Sări în barcă, luă ramele şi începu să vâslească.

- Ce ai aici? o întrebă arătând spre geantă.

- Ah, doar reportofonul şi echipamentul fotografic.

Dintr-o dată, vocea îi deveni tăioasă.

- Nu trebuie să faci fotografii. Sunt interzise. Ai înţeles?

- Dar dacă poartă mască, ce importanţă are? protestă Holly.

- Bliţul ar putea să-l înspăimânte, să-l facă să realizeze ce se întâmplă. Şi s-ar putea enerva şi să te lovească înainte ca eu să pot inteverni.

Pentru moment, îl privi în tăcere pe Stavros.

- Eşti un fel de infirmieră?

- Da. Privi peste umăr ca să vadă dacă se îndreptau spre iaht. Eşti de acord să nu faci fotografii sau te duc înapoi la ţărm?

- Foarte bine.

Continuă să vâslească până când ieşiră în larg şi atunci zări Holly iahtul luminat doar de un felinar de veghe situat în vârful catargului. Stavros trase la scara ce ducea la punte. Legă barca, sări pe platformă şi se aplecă s-o ajute, apoi urcă înaintea ei spre punte. Imediat ce ajunse pe punte se întoarse spre ea.

- Banii, ceru el întinzând mâna.

în tăcere, Holly scoase cecul din geantă şi i-l înmână.

- Pe aici.

O conduse de-a lungul punţii de lemn, care era atât de lustruită încât reflecta lumina lunii, spre un hol şi printr-o uşă dublă într-o cabină mai mică. Era prea întuneric ca să poată vedea prea multe, dar Holly îşi dădu seama de luxul ce o înconjura, din grosimea covoarelor pe care călca, din strălucirea de argint a oglinzilor şi mesele de onix. Locul mirosea a bogăţie. In cabină văzu o licărire jos, aproape de podea şi realiză şocată că venea de la un foc aprins într-un şemineu, ce dădea o căldură neplăcută în cabina întunecoasă.

Dar atenţia lui Holly a fost atrasă de bărbatul ce stătea în scaunul antic cu braţe şi spătar înalt, aşezat lângă şemineu. Stătea în scaun strângând braţele, cu privirea aţintită spre geamul cu perdea, deşi nu putea să vadă nimic, iar pe cap avea trasă o mască neagră, cu găuri pentru ochi, nas şi gură. Holly îşi zise în gând că era cel mai teribil lucru pe care-l văzuse până atunci.

Stavros se îndreptă încet spre scaun.

- Domnule Riddell? Domnule Riddell, dormi? zise încet.

Bărbatul tresări.

- Nu. Nu dorm. Ce doreşti?

Vorbea încet şi neclar, de parcă era drogat.

- Ţi-am adus pe cineva să discuţi cu ea. O tânără drăguţă. Vezi, este aici.

O împinse pe Holly înainte, în lumina scăzută a

focului. Bărbatul, care o dată fusese unul dintre cei mai cunoscuţi playboy din lume, ridică încet capul.

- Vrei să stai cu mine?

Holly dădu din cap, năucită.

Stavros puse un scaun pentru ea, dar chiar înainte să se aşeze, Felix Riddell începu să vorbească. Grăbită, Holly luă minireportofonul din geantă şi apăsă butonul de înregistrare. îşi luă şi blocnotesul şi pixul, dar îi era dificil să vadă la lumina slabă a focului. Riddell vorbea foarte repede, dar bătea câmpii aşa cum spusese Stavros, descriind o mare petrecere ce o dăduse o dată la Monte Carlo. Imediat ce şi-a scos lucrurile din geantă, Stavros i-a luat-o, asigurându-se că nu va putea face poze.

- Vă plăcea să daţi petreceri, domnule Riddell? întrerupse ea cu blândeţe şuvoiul de vorbe.

El păru uimit că vorbise şi răspunse cu întârziere.

- Da, da. întotdeauna mi-au plăcut petrecerile, mormăi el.

- Chiar şi când eraţi copil? Când aţi locuit la Toronto? îl întrebă Holly, punând prima întrebare capcană.

- Da, întotdeauna mi-au plăcut petrecerile, repetă el. Apoi, după un moment: Dar n-am locuit la Toronto. Am locuit la Quebec.

Din spatele ei, Stavros scoase un sunet de nemulţumire şi ea se hotărî ca data viitoare să nu mai fie atât de evident. îl îndemnă în aşa fel încât îi povesti viaţa lui şi câte ceva despre metodele de afaceri pe care

le-a folosit şi nume de femei cu care avusese o relaţie. Holly începu să devină extrem de interesată. Ăsta era material de prima mână. La a doua întrebare capcană despre una dintre nevestele lui, i-a răspuns imediat ba chiar i-a corectat greşeala pe care o făcuse, aşa că începuse să fie convinsă că este Felix Riddell. Totuşi, nu strica să mai verifice încă o dată, ca să fie absolut sigură.

Folosind o informaţie pe care o citise într-un obscur ziar canadian, îi spuse:

- Şi erai cu a doua soţie şi fiii vitregi, Jodi şi Paul, pe iahtul *Delphine,* împreună cu preşedintele Americii, nu-i aşa?

- Aşa este, dar nu pe iahtul ăsta. Pe *Delphine* i l-am dat soţiei mele.

- Şi doamna McGraw a venit şi ea, nu? Preşedintele a adus-o?

Vocea tremură.

- Da, a adus-o. O femeie foarte frumoasă. O prietenă foarte bună a preşedintelui.

Holly îl lăsă să vorbească, dar rămase ţeapănă, cu urechile la pândă să nu piardă nici un cuvânt. Doamna McGraw, nume real - era o căţea - dar era câinele preşedintelui! Era un lucru minor, desigur, şi era posibil ca el să nu-şi reamintească, dar era destul ca s-o facă să fie atentă. Mai târziu îl prinse din nou pe picior greşit, când greşi numele uneia dintre companiile sale; nu mică, recunoscu ea, dar era cea cu care începuse şi pe

care o condusese mereu, aşa că nu trebuia să se gândească de două ori la nume. Şi se părea că-i spunea prea multe lucruri de mare interes pentru un ziar, destăinuiri senzaţionale, în loc de lucruri obişnuite de fiecare zi pe care te-ai aştepta să le afli de la un om bolnav.

Focul aproape se stinsese; dar era foarte cald, cu toate ferestrele închise. Stavros adusese de două ori băuturi pentru ei. După un timp schimbase deja o casetă şi vocea lui Felix Riddell devenea tot mai înceată şi mai răguşită. Holly se gândea la o posibilitate de a afla o dată dacă bărbatul era chiar Felix Riddell în persoană. La un moment dat realiză, după zgomotele pe care le făcea, că atunci când bea îşi ridica masca. O dată chiar scosese o batistă din buzunar şi-şi tamponase faţa.

încet, tot punând întrebări, Holly scoase din buzunarul pantalonilor minicamera şi o deschise, pregătind-o de folosire. Ridicând-o unde presupunea că era faţa lui Felix Riddell, aşteptă să bea din nou. în cabină era linişte. Se auzea doar vocea lui mormăită, povestind despre mituirea unui politician foarte important. Aproape că uitase de Stavros, care stătea liniştit în fundul cabinei, atât de concentrată era aşteptând momentul potrivit.

Şi până la urmă a sosit. îl auzi aplecându-se şi clinchetul paharului, apoi o mişcare în momentul în care a ridicat mâna să-şi scoată masca. Lumina bliţului scoase în evidenţă bărbatul cu masca trasă de pe faţă.

Avea un ten oacheş; un nas acvilin şi o bărbie dublă. Un chip urât, era adevărat, dar nu unul deformat de boală şi care nu semăna deloc cu cel din mulţimea de fotografii pe care Holly le studiase înainte, când pregătise această întâlnire. Aşa că indiferent cine era acest bărbat, nu era Felix Riddell.

Au urmat câteva minute de tăcere, după declanşarea bliţului.

-Ai putea să aprinzi lumina Stavros, zise Holly cu răceală. Oricum, am descoperit adevărul.

Lumina se aprinse, dând la iveală luxul opulent al cabinei; roşul închis al canapelelor de piele, perioada albastră a tablourilor semnate Picasso, expuse pe pereţii luminaţi cu aplice.

Se întoarse spre Stavros.

- Frumoasă încercare, dar nu destul de inteligentă.

Bărbatul care jucase rolul lui Felix Riddell îşi scoase masca

şi-şi şterse transpiraţia de pe faţă.

- Unde am greşit? Vocea îi era clară şi normală.

Holly zâmbi strâmb.

- Are importanţă? Se întoarse spre Stavros. Vreau cecul înapoi.

Stavros se ridică în picioare, încruntându-se, chipul lui semănând şi mai tare cu un craniu.

- Nu cred. La urma urmei, merităm ceva pentru toată osteneala.

Vocea era joasă, ameninţătoare, şi Holly dintr-o dată

realiză pericolul în care se afla. Şi celălalt bărbat se ridicase în picioare şi o privea, cu un rânjet pe chip.

- Ce prostuţă eşti, zise el batjocoritor. Chiar crezi că vom da banii înapoi de bunăvoie?

Holly ridică din umeri, încercând să pară degajată.

- Foarte bine, este evident că ştiţi o grămadă de lucruri despre Felix Riddell, atunci de ce nu-mi spuneţi povestea adevărată?

Se apleacă şi luă reportofonul de pe măsuţă, prefăcându-se că pune o casetă nouă.

Stavros râse mânjeşte.

- Dacă am fi ştiut-o, am fi vândut-o de mult. Asta a fost ultima noastră şmecherie.

- Şi ai sperat că o să-ţi dau banii la început, aşa încât să nu mai fii nevoit să continui jocul? zise Holly cât de calm putuse, în timp ce-şi rotea ochii prin cabină pentru a găsi un mijloc de scăpare.

- Ah, nu, am ştiut că trebuie să mergem până la capăt, atunci când ziarul a insistat să ne dea un cec în loc de bani lichizi. Ştiam că vom avea nevoie de timp pentru a încasa cecul şi să dispărem. Râse batjocoritor. Aşa că nu cred că te vom lăsa să părăseşti iahtul ca să opreşti plata cecului, după cum doreşti. Pentru un timp, n-o să pleci nicăieri, s-ar putea niciodată.

Holly se prefăcu speriată şi făcu câţiva paşi spre perete - de fapt chiar era speriată.

- Nu poţi face asta. N-ai nici un drept să mă ţii aici!

Amândoi începură să se îndrepte spre ea, din colţuri

opuse.

- Nu putem? zise Stavros rânjind. Cred că putem face tot ce dorim cu tine. De fapt, cred că ar fi destul de plăcut *să te ţinem* aici.

Mizând totul pe o singură carte, Holly se uită brusc spre uşă.

- Nick, ajută-mă! ţipă ea.

Amândoi se întoarseră brusc spre uşă. In aceeaşi clipă, Holly aruncă reportofonul spre becul aplicei din partea opusă, prinse braţul aplicei de lângă ea şi trase cu putere. Se auzi zgomotul metalului ce sfâşia lambriul de lemn şi văzu firele electrice apărând. Becul din capătul opus explodă, când fu lovit de reportofon şi bărbaţii îşi aplecară instinctiv capetele, dar deja îşi dăduseră seama de ce se întâmpla şi din nou se îndreptau spre ea. Disperată, Holly trase şi mai tare şi firele ieşiră din perete. Se auzi o bufnitură şi cabina rămase în întuneric.

Făcu un salt mare într-o parte, exact la timp şi în spatele ei îi auzi pe cei doi bărbaţi lovindu-se unul de altul şi înjurând.

- Uşa! Repede la uşă! strigă unul din ei.

Dar ea deja se gândise la asta şi se hotărâse să iasă pe unul dintre hublouri, în timp ce bărbaţii se loveau unul de altul căutând-o prin întuneric. Dădu la o parte perdelele şi se chinui până deschise geamul.

-Tăcere! Ce-a fost asta? ţipă Stavros când fereastra scârţâi puţin.

- N-am auzit nimic. Unde naiba este tipa? zise furios celălalt bărbat.

Holly puse mâna pe măsuţa de lângă ea şi o aruncă în direcţia unde presupunea că se găsea uşa. Bărbaţii se grăbiră spre uşă, şi în acel moment Holly sări pe fereastră şi fugi pe punte îndepărtându-se de cabină. Nu vedea nimic, nici măcar lumina de veghe de pe catarg nu mai era aprinsă, probabil că siguranţele săriseră când a tras de fire. încercă să găsească un loc unde să se ascundă. Habar n-avea cum să părăsească iahtul; nu putea fura barca şi să plece cu ea, deoarece nu ştia unde se găsea. Mai bine aştepta să se lumineze de ziuă. Nu puteau merge la nesfârşit, tot trebuia să ia combustibil de undeva.

Atunci simţi ceva tare sub picior. Se aplecă şi văzu că era un inel în punte, ceea ce însemna că dedesubt trebuia să fie o ascunzătoare. Dacă ar putea să se ascundă acolo...

Se aplecă să tragă de inel, dar în acelaşi moment o lanternă îi lumină faţa.

-Am găsit-o! ţipă Stavros.

Făcu un pas s-o prindă, dar ea se feri şi începu să alerge, dar se împiedică de inel, se dezechilibră şi căzu peste balustradă în mare.

I se păru o eternitate până reuşi să iasă din nou la suprafaţă; hainele îi îngreunau mişcările şi abia mai respira. Călcând apa, începu să tuşească şi să scuipe apa ce-i intra în gură, îngrozită că acum cei doi bărbaţi o

vor duce din nou pe iaht. Ridicând privirea, îl văzu pe Stavros luminând apa cu lanterna. Raza lanternei căzu pe ea şi-l auzi pe bărbat râzând. Strigă ceva către celălalt, dar nu schiţă nici un gest să vină după ea, apoi, incredibil, auzi cum sunt pornite motoarele iahtului. Dumnezeule, vor încerca să dea cu iahtul peste ea?

Se răsuci rapid şi începu să înoate cât de repede putea, pentru a ieşi din raza lanternei, apoi se întoarse şi înotă în direcţia opusă deplasării iahtului. Se gândi că s-ar putea scufunda destul de adânc în aşa fel încât să nu fie atinsă, dar îi era teamă de elice; la un iaht atât de mare trebuia să fie destul de puternică şi se putea s-o atragă şi s-o facă bucăţi.

Işi scoase pantofii şi începu să înoate cum nu mai înotase în viaţa ei, dar pantalonii o trăgeau în jos şi-i îngreunau mişcările. Pierdu câteva minute preţioase până îşi scoase bluza şi pantalonii şi le lăsă să plutească la suprafaţă. Incepu să înoate din nou şi când în sfârşit se opri să se odihnească, văzu că iahtul era la o distanţă mare şi se părea că mergea în cercuri tot mai largi, încercând s-o găsească.

Mulţumită că se îndepărtase de vas, începu să-şi facă griji că marea ar putea face treaba în locul lor. Tot ce ştia era că se afla undeva în Mediterana, dar habar n-avea în ce direcţie era uscatul - dacă ar putea ajunge la el înotând. Apoi începu să se încurajeze; vasul fusese ancorat la aproximativ o jumătate de kilometru distanţă de Kinos şi dacă va continua să înoate va ajunge la

ţărm. Dacă se îndrepta în direcţia bună şi *dacă* nu era împinsă de curent mai departe. Dar nu putea aştepta zorile, oricât ar fi dorit; cei doi s-ar putea întoarce sau curentul ar putea s-o ducă în larg.

*
* *

Abia după trei ore au început să mijească zorile şi la dreapta ei, la câteva sute de metri, zări pământul. Dacă n-ar fi răsărit soarele ar fi trecut pe lângă el. Tremurând de frig şi oboseală, Holly mai găsi puterea să înoate câineşte spre el. Când a ajuns la ţărm, a trebuit să se târască de-a buşilea şi apoi s-a întins pe nisipul moale.

S-a uscat la soare şi a adormit. Când a deschis ochii, soarele era sus pe cer şi cineva stătea aplecat asupra ei. Ridică privirea şi văzu un chip familiar examinând-o.

- Măi, măi! Nici mai mult, nici mai puţin, decât o sirenă. Bine ai venit pe insula mea, Miranda, zise adevăratul Felix Riddell cu un zâmbet pe chipul lui frumos.

Capitolul 4

Uluită, Holly îl privea pe Felix Riddell, refuzând să creadă ce vedea în faţa ochilor. El se aplecă şi o ajută să se ridice în picioare, dar era încă slăbită, aşa că a trebuit să se sprijine de braţul lui.

- Unde... unde ai zis că sunt? întrebă ea nesigură.

- Fallipos. Nu ştii?

- Nu. Am crezut că înot în direcţia opusă, spre Kinos.

- Şi ai greşit drumul... ce păcat!

Vocea lui era plină de ironie, dar Holly nu-şi dădu seama. Işi aminti felul în care iahtul o urmărise şi cum înotase plină de disperare. Incepu să tremure din toate încheieturile, dinţii îi clănţăneau în gură în ciuda căldurii.

- Uite, mai bine ţine asta.

O lăsă un moment, până când îşi scoase cămaşa şi i-o întinse ajutând-o s-o pună pe ea. Abia atunci Holly realiză că nu mai avea sutien.

-Ah, prea târziu. Deja am văzut *totul.* O privi din cap până-n picioare.

Roşi şi-şi întoarse privirea.

- Dacă... dacă eşti destul de drăguţ să-mi împrumuţi un prosop şi nişte haine uscate, aş fi foarte recunoscătoare, domnule Riddell, zise ea ţeapănă.

- Atunci, ştii cine sunt?

- Da, recunoscu ea.

- Şi presupun că după ce-ţi dau nişte haine, o să doreşti să stai şi să discuţi cu mine, nu-i aşa?

Lui Holly i-ar fi plăcut foarte mult, dar îşi dădu

seama, după tonul lui, că asta nu se va întâmpla. întoarse capul şi-l privi.

- Nu... nu înţeleg ce vrei să spui?

- Nu? Ah, cred că da. Nu eşti primul reporter, care încearcă să-mi ia în felul ăsta un interviu, ştii asta. Dar trebuie să recunosc, tu eşti mai atrăgătoare. Deşi ultima femeie a fost o italiancă şi era complet goală, adăugă el, rânjind.

Holly strânse cămaşa pe lângă corp şi începu să meargă de-a lungul plajei. Felix Riddell o urmă.

- Pot să închiriez de undeva o barcă să mă ducă înapoi la Kinos? îl întrebă.

- Pot să aranjez. Şi nu trebuie să plăteşti, va fi plăcerea mea. Şi apoi, nu prea cred că ai ceva bani, ăă... la tine. Holly îşi îndreptă spatele, dar continuă să meargă în tăcere. Doar nu încerci să-mi spui, cu aerul ăsta de demnitate jignită, că nu eşti reporter, nu-i aşa?

Holly se opri şi se întoarse spre el.

- Nu, nu sunt reporter. Sunt foto-jurnalist.

Pentru o clipă, o privi amuzat.

- Ah, asta este altceva, desigur. O privi cu răceală. Dar este acelaşi lucru. Ai folosit trucul ăsta ca să vii aici să-mi iei un interviu, nu-i aşa? Ai încercat să te foloseşti de sensibilitaea mea faţă de farmecele feminine ca să ajungi la mine. Şi cât de departe eşti pregătită să mergi, mă întreb? Italianca m-a asigurat că puteam face tot ce doream.

Holly trecuse prin destule pentru o singură noapte şi genul ăsta de propunere cu tentă sexuală, era ultima

picătură.

- La dracu, Felix Riddell! ţipă furioasă, cu ochii în lacrimi. Da, am venit în Grecia să-ţi iau un interviu. Dar, numai după ce fusese unul aranjat între ziarul meu şi unul dintre angajaţii tăi. Şi apoi, seara trecută, când am fost pe iahtul tău, mi-am dat seama că m-am păcălit. Până la urmă s-a dovedit a fi un bărbat care se dădea drept Felix Riddell. Vocea i se frânse. Şi când mi-am dat seama, au încercat să mă reţină la bord, dar am fugit şi am căzut în apă. Şi atunci au încercat să mă înece şi a trebuit să înot la nesfârşit. Şi acum te porţi ca un mitocan, asta fiind ultima picătură! Aşa că, dacă îmi spui de unde pot să iau o barcă, voi părăsi insula asta blestemată şi pe tine, cât mai repede cu putinţă!

Holly izbucni în lacrimi. O luă la fugă pe plajă ca să-şi ascundă lacrimile. Felix a lăsat-o să plece şi abia după cinci minute a venit după ea. Holly şi-a şters lacrimile şi l-a privit. Era îmbrăcat cu o pereche de bermude de culoare albastră şi avea încă un corp atletic, deşi avea în jur de cincizeci de ani. Indiferent ce făcea pe insula asta, nu lenevea.

Se aşeză lângă ea.

- Se pare că este o poveste mai lungă decât am crezut. Cum te numeşti?

- Holly Weston.

îi privi degetele fără inele.

- Ei bine, domnişoară Holly Weston, mai bine mi-ai povesti cum ai ajuns aici.

Lui Holly i-ar fi făcut mare plăcere un duş, ca să scape de toată sarea de pe ea şi să îmbrace nişte haine curate, dar realiză că întâi de toate trebuie să-i spună toată povestea. Aşa că, trase aer în piept şi-i povesti totul de la capăt.

- Mi-am dat seama, ce proastă am fost că l-am crezut pe Stravros, recunoscu în final, dar părea plauzibil... ai suferit de ceva şi ai fost marcat. De ce te-ai fi izolat aici?

El o privi enigmatic.

- Chiar, de ce? Se ridică şi o trase şi pe ea în picioare. Mai bine, vino în casă şi o să-ţi găsesc nişte haine.

îl privi nesigură.

- M-ai crezut, nu-i aşa?

- Bărbaţii ăia... cum arătau?

- Cel care pretindea că eşti tu, era brunet, cu ten negricios, iar celălalt, Stavros... se cutremură, era oribil, foarte slab, cu un chip ca de mort, fără pic de carne pe el.

Riddell se opri şi o privi cu mare atenţie. Pe chip i se citea mânia.

- *Acum* te cred, îi zise. Negriciosul... a fost valetul meu mulţi ani, până recent, când l-am concediat. Iar celălalt este mecanicul şef de pe iahtul meu. Se presupune că în acest moment este pe mare cu iahtul pentru nişte încercări după unele reparaţii. Probabil că au gândit asta împreună şi au aşteptat până când iahtul a fost gata. Da, da, sunt capabili de aşa ceva. Căpitanul şi restul echipajului au liber săptămâna asta. Exact, ce

ţi-au spus? o întrebă brusc.

In timp ce Holly îi povestea, urcau scările şi intrau într-o grădină, un paradis verde. Se vedea că fusese creată artificial, probabil că au fost aduse tone de pământ pentru a acoperi solul stâncos. Şi plantele fuseseră aduse, de la copacii exotici din Indiile de Vest, la trandafirii englezeşti. Ingrijiţi cu dragoste şi udaţi constant, cu pajişti şi bănci aşezate în locuri umbroase înconjurate de caprifoi şi plante agăţătoare cu flori roşii şi mov. Au ajuns la un mic templu circular, al cărui acoperiş boltit era susţinut de statui ce reprezentau zeiţe greceşti şi care era sigură că puteau fi autentice. Dar n-a avut timp să le examineze mai îndeaproape; Felix Riddell se îndreptă spre o cărare largă străjuită de tufişuri de hibiscus pline de flori roşii ce străluceau în soare. Ajunseră la un alt şir de scări ce urcau spre terasa vilei. Acum, Holly rămase cu gura căscată. Vila era construită pe deal; camerele cu balcoanele de piatră şi scara exterioară, răsucită, pe jumătate ascunsă de plante căţărătoare se încadra perfect în peisaj. Era chiar şi o cascadă ce se vărsa într-un bazin de înot construit în patio.

- Dar... este superb, murmură Holly. Cascada este adevărată?

Milionarul clătină din cap.

- Nu, este adusă dintr-un rezervor din vârful dealului. Vru să-şi continue drumul, dar se întoarse când Holly începu să râdă.

Îl privi amuzată.

- Ce neromantic! Cel puţin ai fi putut spune că apa vine de la un izvor cu puteri magice şi că zeii şi zeiţele beau din el, ar fi fost şi mai frumos. Apoi ridică din umeri. Dar presupun că nu-ţi pasă de cineva care este un musafir nepoftit.

Felix Riddell îi studie faţa, ca şi cum atunci ar fi văzut-o prima oară. îi privi cu atenţie părul blond, încă plin de nisip, ochii cenuşii sub sprâncenele căprui, fine, nasul drept, buzele frumos conturate, bărbia mică. Holly ridică provocator capul spre el.

- Ce vârstă ai? o întrebă brusc.

Holly se încruntă, dar nu văzu nici un motiv să nu-i spună.

- Am douăzeci şi patru de ani.

O privi neîncrezător.

- Şi presupun că eşti o romantică incurabilă.

Holly întoarse capul.

- Am fost, odată.

- Şi, nu mai eşti?

- Nu.

- înţeleg.

Se întoarse spre el.

- Adevărat?

- Ah, da, zise el zâmbind strâmb.

- Da, presupun că înţelegi, răspunse, amintindu-şi trecutul lui.

Apoi se îndreptară în tăcere spre vilă.

O conduse printr-un patio larg, de unde intrară prin uşile deschise într-o cameră mare, care pentru ea constitui o surpriză. Holly se aştepta să vadă un interior somptuos cu opere de valoare şi mobilă veche de renume. In schimb, camera era foarte simplu mobilată, pe parchetul lustruit oglindă erau două sau trei covoare manuale greceşti, foarte colorate. Pereţii de un alb imaculat, constituiau un fundal desăvârşit pentru tablourile pictate de impresionişti francezi. Şi mobila era simplă; câteva canapele cu perne moi, un pian mic într-un colţ şi singura concesie făcută ideii de lux convenţional - un echipament complet Hi-fi şi un perete întreg cu rafturi pline cu discuri şi casete audio.

- Intâi mergem la centrul meu de comunicaţii şi apoi îţi găsesc ceva de îmbrăcat.

Riddell o conduse la o scară în spirală, apoi trecură printr-un coridor în care se deschideau mai multe uşi. Centrul de comunicaţii o lăsă pe Holly cu gura căscată. Avu sentimentul că intrase în cabina de pilotaj a unui avion supersonic în care locul principal îl ocupa un imens şi complicat radio transmiţător. Mai erau un telex, care mergea încontinuu, mai multe telefoane de diferite culori şi multe computere. In cameră erau doi bărbaţi şi Riddell se îndreptă spre unul din ei, îi spuse ceva şi acesta ridică imediat receptorul unui telefon şi începu să vorbească repede.

- In mai puţin de o oră vom şti unde este iahtul, îi comunică milionarul când veni lângă ea. Deşi dacă cred

că te-ai înecat, s-ar putea să vină singuri înapoi, considerându-se în siguranţă. Zâmbi strâmb. Va fi interesant să le văd feţele, când vor afla că eşti aici şi că-i aştepţi.

Holly se gândi cu satisfacţie la acest lucru, mai ales după ce au vrut s-o înece. Apoi realiză că primul lucru pe care-l vor face, fie că se întorc la Fallipos, fie că nu, va fi să încaseze cecul pe care-l primiseră. îl prinse repede de braţ, înainte ca el să iasă din cameră.

- Domnule Riddell, pot să vă cer o favoare? zise repede. Cecul pe care i l-am dat lui Stavros... aţi putea lua legătura cu ziarul meu şi să le cereţi să oprească plata imediat?

O privi, ridicând din sprâncene.

- Ti-au luat banii, nu-i aşa? zise cu ironie.

- Am crezut că este cel real, replică ea cu duritate.

El râse şi dintr-o dată păru cu zece ani mai tânăr.

- Un drogat şi o mască?

Holly hotărî s-o lase mai moale.

- Păi, părea să ştie o mulţime de lucruri din viaţa ta. în special despre femei... ştia o mulţime de detalii despre ele.

O privi pieziş.

- Ştia, pe Dumnezeul meu! Apoi, cu voce egală: sper că nu l-ai crezut. Un om care se gândeşte la un astfel de şiretlic este clar că va scoate la iveală acest gen de detalii sordide, ca să abată atenţia şi să te facă să uiţi

lucruri mult mai importante, pe care, desigur, nu le ştie.

Holly deschise gura să răspundă, dar realiză că o tachina, dar înainte să poată replica, el se întoarse.

- Vino, o să-ţi arăt unde te poţi schimba.

O luară pe un alt coridor care se deschidea într-o galerie ce dădea într-o sufragerie imensă, ce avea într-un colţ un imens şemineu, cu o stivă de lemne, o extravaganţă pe o insulă unde lemnele erau aduse cu vaporul. Se opri în faţa unei uşi.

- Aici vei găsi tot ce ai nevoie, îi spuse. Când termini, coboară pe scara exterioară în patio.

Apoi, deschise uşa pentru ea, o salută scurt şi se îndreptă cu paşi mari spre centrul de comunicaţii.

Camera era mult mai modernă şi confortabilă decât cele pe care le văzuse până atunci. Era o cameră cu un pat imens cu draperii înflorate, o măsuţă de toaletă cu o oglindă mare, covoare moi şi un balcon ce dădea spre grădină. Imediat, Holly ieşi pe balcon să privească paradisul verde ce se întindea până la marea cu apa cea mai clară şi sub cerul cel mai albastru pe care-l văzuse până atunci. Pentru câteva minute, pur şi simplu sorbi frumuseţea locului: bogăţia florilor, căldura soarelui, parfumul greu al leandrului plin de flori roşii, ce forma o perdea pe ambele laturi ale balconului. Liniştea era tulburată doar de zgomotul valurilor ce se spărgeau de ţărm şi de bâzâitul albinelor. Pentru prima oară în viaţa ei, realiză puterea banilor şi cum puteau înfrumuseţa viaţa celor care-i aveau.

întoarsă în cameră, descoperi baia şi o nişă cu dulapuri pline cu haine. O privire aruncată etichetelor, dezvălui numele unor renumite case de modă. Pe lângă haine erau şi pantofi de diferite mărimi, iar în sertare, lenjerie de corp din mătase, în ambalaje.

Holly a petrecut ceva timp sub duş. A folosit gelul de duş pe care l-a găsit în baie, la fel şi şamponul scump. Apoi, înfăşurată într-un imens prosop de baie, s-a dus să exploreze măsuţa de toaletă, unde până la urmă a găsit un uscător de păr; acum era sigură că Felix Riddell nu precupeţise nimic pentru confortul invitatelor sale. O altă jumătate de oră a petrecut-o printre haine. Ar fi vrut să le încerce aproape pe toate, dar până la urmă a ales cea mai simplă rochie pe care a găsit-o împreună cu o pereche de sandale. Dar n-a putut rezista să nu folosească parfumul *Joy* pe care l-a găsit într-unul dintre sertare împreună cu o imensă trusă de machiaj. Ce femeie ar fi putut să reziste celui mai scump parfum din lume?

Cam fără tragere de inimă, părăsi camera, străbătu balconul şi coborî scara spiralată tăiată în rocă. O porţiune din scară era în umbră, dar apoi ieşi la soare. Balustrada era acoperită cu o cascadă de flori de iasomie, iar razele soarelui la fel ca un alchimist, transformau piatra cenuşie, dându-i culoarea aurului.

Felix Riddell o aştepta în patio, aşezat la o masă de grădină de formă rotundă. Pe când se apropia de el, o studie cu atenţie din cap până-n picioare, dar nu făcu

nici un comentariu, doar îi făcu semn să se aşeze pe scaun.

- Cred că ţi-e foame?

- Mmm, mor de foame.

- Atunci, voi comanda micul dejun. Să mă scuzi că nu mănânc împreună cu tine, dar am luat micul dejun mult mai devreme.

- Sigur. Cât este ceasul? întrebă Holly. Din nefericire, ceasul meu n-a rezistat la apă şi s-a oprit. Şi nicăieri n-am văzut vreun ceas.

- Şi nici n-o să vezi, îi răspunse Riddell râzând. Ăsta a fost primul lucru la care am renunţat când am venit aici. N-am mai vrut să trăiesc după ceas. Singurul loc unde este un ceas este centrul de comunicaţii. Acolo am un ceas digital care-mi arată ora în cele mai importante zone de pe glob, aşa că nu scol pe nimeni din somn când dau telefon. Nu, aici pe Fallipos timpul curge de la sine, şi câteodată am impresia că s-a oprit pe loc. Dar dacă vrei să ştii cât este ceasul, privi cerul, atunci aş zice că este între zece jumătate şi unsprezece.

în timp ce el vorbea, Holy zâmbea şi când întoarse capul o surprinse.

- Bănuiesc că o consideri o atitudine foarte boemă? întrebă aproape batjocoritor.

Holly râse.

- Nu, cred că este o atitudine minunată, dacă eşti destul de bogat în bani - sau timp. Nu, pur şi simplu mă întrebam ce ar spune personalul companiei de ceasuri

pe care o ai, dacă te-ar auzi.

- Nu cred că ar fi foarte bine pentru afaceri, nu-i aşa?

Un servitor în vârstă sosi cu o tavă încărcată şi Holly se repezi la cornurile cu unt de casă şi miere şi bău câteva ceşti cu cafea americană. în timp ce mânca, gazda o întrebă despre cariera ei. îi răspunse, povestindu-i despre câteva din interviurile anterioare şi despre începutul carierei ei.

- Eşti cam tânără ca să fii trimisă la un altfel de interviu, nu-i aşa?

- Presupun că da, recunoscu Hollly, dar nu erau prea multe femei foto-reporter disponibile.

- Intenţionezi să mă fotografiezi?

- Aşa speram. Zâmbi stânjenită. Dar a trebuit să-mi abandonez tot echipamentul pe iahtul tău şi bănuiesc că Stavros l-a aruncat peste bord ca să nu existe nici o dovadă a trecerii mele pe acolo. Dumnezeule, redactorul meu va înnebuni, când va auzi că va trebui să cumpere altul! Zâmbi, gânditoare. Mă întreb cum va explica Stavros instalaţia electrică distrusă. Probabil că a oprit într-un port şi încearcă disperat s-o repare înainte de a veni cu iahtul aici. Il privi uşor vinovată. Imi pare rău pentru instalaţie, dar înţelegi că era o situaţie disperată, nu?

- Ah, da, îi răspunse cu voce gravă. Te rog, ai voie să faci iahtul bucăţi ori de câte ori vrei.

Holly îl privi repede şi văzu expresia amuzată din ochii lui.

- Tare este bine să trăieşti! zise cu un oftat sprijinându-se de spătarul scunului.

O privi din nou serios.

- A fost o prostie din partea ta să mergi fără cineva care să te protejeze. N-ai spus la hotel unde mergi?

Holly clătină din cap.

- Nici eu nu ştiam exact unde mergeam. Şi dacă doreşti un subiect bun, trebuie să-ţi asumi riscurile.

- Unde stai? O să pun pe cineva să sune şi să anunţe că eşti în siguranţă.

- Ah, nu este necesar, mulţumesc. Stau la o tavernă în Melmia şi sunt sigură că nimeni n-o să-şi facă griji pentru mine dacă... se opri brusc amintindu-şi de Nick, apoi continuă încet... dacă lipsesc toată noaptea.

Dar lui Felix Riddell nu i-a scăpat ezitarea ei şi o întrebă repede.

- Este totuşi cineva?

Ea scutură din cap.

- îmi amintesc că am spus cuiva că urma să-ţi iau un interviu, dar sunt sigură că nu-l interesa deloc.

- Un bărbat?

- Un englez pe care-l cunosc şi care s-a întâmplat să fie aici în vacanţă.

Din fericire, o sonerie sună discret tocmai atunci oprindu-l să mai pună întrebări, deoarece ridică receptorul unui telefon şi ascultă câteva minute ce i se comunica. Apoi puse receptorul în furcă şi zâmbi plin de satisfacţie.

- Iahtul meu a fost localizat la Pireu, portul care deserveşte Atena şi am aranjat ca cei doi să fie aduşi aici.

- îi va aduce poliţia?

- Nu, nu poliţia. Am propriile mele mijloace de a trata cu cei care nu-mi sunt loiali.

Holly se uită la el şi dintr-o dată se cutremură când văzu cruzimea ce i se oglindi în priviri, cruzime ce-l făcuse probabil să obţină puterea şi averea de care se bucura. Pentru nimic în lume n-ar fi dorit să fie în locul lui Stavros şi a celuilalt bărbat, când vor da ochii cu Felix Riddell.

- Ai spus că poţi să pleci în orice moment, când slujba ţi-o cere, îi zise întorcându-se spre ea. Asta înseamnă că n-ai obligaţii familiale?

- Nu, îi răspunse cu grijă Holly, ci că m-am organizat în aşa fel încât să-mi pot face meseria.

- înţeleg. Şi care sunt obligaţiile tale familiale? Părinţi, un prieten? Un iubit, poate?

Holly se încordă la aceste întrebări atât de directe, dar îi răspunse calmă.

- Nici una dintre cele enumerate. Dar sunt sigură că nu vă interesează viaţa mea particulară, domnule Riddell.

Se aplecă spre ea şi o studie cu atenţie.

- Ah, dar probabil că sunt... Probabil că sunt foarte interesat. Povesteşte-mi viaţa ta particulară, domnişoară Holly Weston; povesteşte-mi despre ea.

Vreau să ascult fiecare detaliu, cine a fost primul tău iubit, cu câţi bărbaţi te-ai culcat; cine te-a făcut să nu mai crezi în romantism. Hai, povesteşte-mi despre tine, îi porunci cu o notă maliţioasă în voce.

Holly se încruntă, dar nu se prefăcu că nu înţelege ce voia el.

- Eu n-am pus întrebări despre viaţa personală, domnule Riddell.

- Nu, dar de asta ai venit aici, nu-i aşa? Să-mi spionezi trecutul, să-mi diseci căsătoriile, să afli despre afacerile mele. Şi cel mai mult, desigur, că afli de ce m-am izolat pe insula asta. Ăsta-i adevărul, nu-i aşa? o întrebă cu violenţă, lovind cu pumnul în masă.

Pentru un timp, Holly îl privi fără să vorbească.

- Ăsta-i materialul pentru care am venit în Grecia, da. Dar numai dacă doreaţi să-mi vorbiţi de bunăvoie. Având în vedere că s-a dovedit că nu dumneavoastă aţi fost cel care aţi acceptat interviul, n-am nici un drept să vă pun întrebări şi nici n-o s-o fac.

El se uită la ea câteva secunde, total surprins.

- Un reporter cu scrupule - nu-mi vine să cred!

- Lucrez pentru un ziar onorabil, domnule Riddell, nu pentru un ziar de scandal. Am fi verificat fiecare fapt de care ne-aţi fi vorbit, înainte de a-l fi publicat. Zâmbi subţire. Mă îndoiesc că atât ziarul cât şi dumneata personal aţi fi fost încântaţi, dacă te-am fi prezentat ca pe un idiot deformat.

O privi oripilat.

- Doamne, Dumnezeule, nu!

- Deşi, adăugă gânditoare, aţi fi fost obligat să negaţi. Şi atunci ar fi trebuit să ieşiţi în lume.

- Ai dreptate. O privi pătrunzător. Aşadar, n-o să-mi pui nici o întrebare?

Clătină din cap, zâmbind.

- Nu, dacă nu doreşti, desigur. Dar ştii, odată şi odată tot va trebui să vorbeşti. Bărbaţii ăia ar fi putut uşor fraieri un reporter, care nu şi-ar fi studiat subiectul temeinic. Şi - nu ştiu cât de mult eşti la curent cu bârfele - dar în ultimul timp circulă multe zvonuri: că te droghezi, că te recuperezi după o depresie nervoasă, că eşti imp... Se opri brusc şi încercă să-şi acopere ezitarea. Unii chiar spun că ai murit, adăugă repede şi că un consorţiu îţi continuă afacerile. Ceea ce ar fi foarte rău pentru acţiunile de la bursă, dacă zvonul prinde teren.

Felix Riddell ridică din umeri, nepăsător.

- Astfel de zvonuri circulă aproape din prima zi în care m-am mutat aici. Ştiu cum să mă descurc dacă iau proporţii. O privi în ochi. Dar este un zvon care nu vrei să mi-l spui, despre ce este vorba?

Spre nemulţumirea ei, Holly simţi cum roşeşte.

- Ah, nimic important, zău aşa.

- Atunci spune-mi, îi porunci cu o voce ce nu admitea nici un refuz.

- Păi... privi în jos. Păi, ăă... se zvoneşte că s-ar putea să fii impotent.

Se aşteptă să fie furios, dar spre surprinderea ei, el izbucni în râs. Aplecându-se, îi luă mâna. O privi cu o expresie pe care Holly n-avea cum să n-o înţeleagă.

- Te asigur că zvonul ăsta nu este deloc adevărat. De fapt, aş fi încântat să-ţi dovedesc personal dacă mi-ai da posibilitatea.

Inainte ca Holly să poată răspunde, au fost întrerupţi de zgomot de paşi şi Felix se întoarse încruntat, încă ţinându-i mâna. Trei bărbaţi traversau patio îndreptându-se spre ei, doi dintre ei ţinând îndreptate puştile spre un al treilea, care le era prizonier. Holly aruncă o singură privire spre prizonier şi îngheţă.

- Cine naiba este ăsta? Şi cum a ajuns aici? întrebă el furios.

-A venit cu barca lui, îi răspunse unul dintre oameni. L-am avertizat, dar şi-a continuat drumul chiar şi când am deschis focul asupra lui. Spune că a venit după femeie, adăugă, arătând spre Holly.

- Dar văd că n-am de ce să-mi fac griji, vorbi pentru prima oară Nick, cu un sarcasm evident şi privind insistent mâinile lor împreunate.

Holly îşi retrase repede mâna.

- Il cunoşti? o întrebă Felix Riddell.

Ea aprobă din cap fără tragere de inimă.

- Da, este englezul despre care ţi-am vorbit.

-Ah, da. Se adresă celor doi oameni. Este în ordine, puteţi pleca. Dar mai târziu vreau o explicaţie despre felul în care a putut să acosteze aici. Vorbise încruntat,

ceea ce nu prevestea nimic bun pentru cei doi, care ridicară din umeri şi se îndepărtară.

- Aşadar, te-ai gândit s-o salvezi, nu-i aşa? zise întorcându-se spre Nick. Se opri în faţa lui şi se îndreptă de spate. Amândoi erau înalţi, atletici, dar la Felix Riddell anii începuseră să-şi spună cuvântul în uşoara îngroşare a taliei, în ridurile din jurul ochilor, în timp ce Nick avea încă supleţea şi vigoarea tinereţii.

- Aşa că te-ai hotărât să faci pe Făt-Frumos ca să impresionezi domniţa, adăugă el sarcastic. Se uită la Holly. Eşti impresionată?

Nick o privi şi el, dar Holly rămase tăcută.

- Se pare că mi-am pierdut timpul degeaba, zise Nick zâmbind cinic. Domniţa trebuie să se salveze doar de ea.

- Aşadar, de ce nu-ţi iei barca şi să te întorci de unde ai venit? zise cu voce dură Riddell. O aduc eu pe domnişoara Weston, când va dori ea. Şi în viitor, când eşti somat, rămâi acolo unde eşti.

Nick îşi vârî mâinile în buzunarele blugilor şi se sprijini cu nepăsare de masă.

- Fie vine cu mine, fie rămânem aici amândoi.

Riddell se încruntă furios.

- Vrei să te dau eu afară?

Vocea îi era catifelată, dar se simţea ameninţarea.

- Dă-i drumul şi cheamă-ţi gărzile să încerce ele - dacă tu nu poţi, zise Nick.

- Sunt gata să plec, acum, interveni Holly între cei doi bărbaţi. Imi pare rău că v-am deranjat, domnule Riddell, dar îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat hainele; ţi le trimit înapoi, imediat ce ajung la Kinos.

Riddel se întoarse spre ea.

- Păstrează-le, îi zise scurt. Nu este nevoie să pleci, Holly, continuă. Ţi-am spus că-ţi pun la dispoziţie o şalupă. De ce nu iei prânzul cu mine? Poate vom discuta mai mult în legătură cu problema pentru care ai venit aici.

Holly îi aruncă o privire rapidă, sperând că până la urmă îi va da un interviu.

Văzând interesul din privirea ei, Felix îi adresă, un zâmbet seducător, care făcuse o mulţime de victime în trecut.

- De ce nu-i spui prietenului nostru foarte bine intenţionat, dar extrem de cicălitor, să plece?

Inainte să poată răspunde, Nick făcu un pas spre ea şi-i puse posesiv mâna pe umăr.

- Poate că nu m-am explicat bine, zise adresându-se celuilalt, privindu-l drept în ochi. Se întâmplă ca doamna să fie soţia mea.

Urmă o tăcere de gheaţă, apoi Riddell se uită la ea.

- Este adevărat? o întrebă cu răceală. Eşti căsătorită cu el?

Era palidă, iar pe obraji îi apărură două pete roşii.

- Teoretic, îi răspunse cu fermitate Holly.

Fellix Riddell îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Dar nu în practică?

Deşi simţi strânsoarea lui Nick devenind mai puternică îi răspunse cu hotărâre.

- Nu.

Capitolul 5

Holly se abţinu să vorbească, tot timpul cât dură drumul până la Kinos, dar simţea cum îi creşte mânia şi resentimentul faţă de acţiunea lui. în momentul în care negase legătura lor, îşi luase mâna de pe umărul ei, dar refuzase să plece fără ea şi, ca să nu dea naştere la alte discuţii, a trebuit să plece.

- Cum *ai îndrăznit* să vii după mine? Ce drept ai după atâţia ani să intervii în viaţa mea? îmi venea *să te omor*

Nick rânji.

- Ti-am dejucat planurile, nu-i aşa, Holly? Şi tocmai când erai mai prietenoasă cu marele bărbat. După cum stăteau lucrurile, era gata să-ţi facă o propunere.

Era destul de aproape de adevăr, chiar dacă ea considerase că Felix Riddell nu vorbea serios. Dar aceste vorbe o enervară şi mai rău.

- Indiferent dacă era aşa sau nu, în nici un caz nu este treaba ta. Ce fac mă priveşte numai pe mine. Orice drept ai fi avut în trecut, a luat sfârşit în ziua în care m-ai părăsit.

Nick se încruntă.

- Ai perfectă dreptate, ce faci nu este treaba mea. Am venit să te caut doar pentru că cei de la ziar au încercat să ia legătura cu tine încă din zori. Proprietarul hotelului ne-a văzut împreună şi când a aflat că n-ai venit toată noaptea, a venit la mine la barcă să vadă dacă nu eşti cu mine. Zâmbi uşor. După ce i-am explicat că aş fi ultima persoană din lume cu care ţi-ai fi petrecut noaptea, mi-a spus că cei de la ziar voiau să ia legătura

urgent cu tine, iar hotelierul neştiind prea bine engleza m-a rugat să vorbesc cu ei. Se pare că erau îngrijoraţi că s-ar putea să fii păcălită de persoana cu care trebuia să te întâlneşti. Redactorul şef a aflat că încercaseră să mai păcălească şi pe alţii şi voia să te prevină înainte să te întâlneşti cu ei. O măsură cu privirea, observând că purta alte haine, decât cele pe care le avusese cu o zi înainte. Bănuiesc că te-au păcălit din moment ce ai lipsit toată noaptea.

Holly se uită încruntată la el.

- Ei bine, greşeşti. Au fost foarte deştepţi, dar i-am demascat.

- Şi cum ai ajuns la Felix Riddell?

Deschise gura să-i spună toată povestea, dar apoi ezită; chiar dacă descoperise totul, era convinsă că Nick o va condamna că riscase, mai ales când va auzi că a căzut peste bord şi a trebuit să înoate. Nu, cu cât ştiau mai puţine persoane, cu atât mai bine.

- Deja ţi-am spus că nu este treaba ta, replică scurt şi se întoarse să vadă cât mai aveau de mers până în Kinos.

- Ti-e teamă să-mi spui? zise el batjocoritor, ceea ce o făcu să se întoarcă brusc spre el.

- Nu. Nu mi-e teamă să-ţi spun, pur şi simplu nu vreau, asta este tot, se răsti ea furioasă. Dacă n-ai fi năvălit acolo, aş fi putut să-l conving pe Felix Riddell să-mi acorde un interviu.

- Da, am observat cât de convingătoare erai, fu de

acord Nick. Cine urma să facă propunerea, tu sau el? Tonul era insultător. Sau tocmai îţi mulţumea că ai petrecut noaptea cu el?

- Tu...

Cuprinsă de furie, Holly sări în picioare, din doi paşi fu lângă el şi înainte ca Nick s-o poată opri îl plesni peste faţă cu putere. Supărarea pentru situaţia prezentă se domolise, dar palma reprezenta toată durerea şi resentimentul adunate în cei şapte ani de despărţire. Amărăciunea izbucnise şi o dată pornită n-a mai putut s-o oprească.

- Nemernicule! Măgarule! Cu fiecare epitet îl lovea fără să-l vadă, dorind să-i provoace o durere la fel de mare cum suferise şi ea.

Prima lovitură îl luase prin surprindere, dar apoi Nick ridică braţul drept încercând să se apere, în timp ce cu stânga ţinea cârma. Văzând că nu poate s-o oprească, lăsă cârma cu un blestem, barca făcu un cerc, iar pânza se lovi de catarg.

- Ţânţarule!

Se întinse s-o prindă, dar era atât de furioasă, lovindu-l cu pumnii, încercând să-l zgârie pe faţă, că-i trebuiră câteva minute să-i prindă mâinile şi să i le sucească la spate. Chiar şi atunci Holly se zbătu încercând să-l lovească. Se răsuci vrând să se elibereze. Il lovi cu capul în faţă. Nick înjură şi prinzând-o de păr îi trase capul pe spate cu atâta putere, că Holly se crispă de durere.

- La dracu’, eşti ca o pisică sălbatică! Opreşte-te!

în timp ce vorbea, o scutură până când începură să-i clănţăne dinţii. Când îi dădu drumul, rămase tremurând de furie şi emoţie, iar lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Nick o privi şi gemu.

- Ah, Doamne, Holly!

O trase spre el cu putere, aproape violent şi o sărută cu sălbăticie, nepăsându-i dacă o rănea sau nu.

- Nu!

încercă să se îndepărteze, îngrozită de ce se întâmpla, dar el o trase înapoi cu putere sărutând-o în continuare. Imposibil să se îndepărteze, Holly rămase ţeapănă, încercând să se disocieze de îmbrăţişarea lui, dar era asaltată de amintiri: buzele lui pe piele, dezmierdările lui, mirosul aspru al after- shave-ului, toate senzţiile care zăcuseră amorţite în subconştient, s-au trezit la viaţă în timp ce el o săruta. întotdeauna fusese la fel, chiar de la început. Niciodată nu fusese capabilă să-i reziste.

Cu un strigăt înăbuşit, Holly se smulse din braţele lui Nick, şi-şi încrucişă mâinile pe piept ca şi cum ar fi vrut să se protejeze de el.

- Nemernicule! l-aţi mâinile murdare de pe mine!

Nick se uită mirat la ea, cu respiraţia întretăiată, pentru o clipă chipul lui oglindind vulnerabilitate, apoi făcu un efort vizibil să se controleze.

- Ai meritat-o, zise cu asprime. Ai căutat-o din clipa în

care ne-am întâlnit.

- Greşeşti, reuşi să spună Holly. Este ultimul lucru pe care-l doresc de la tine!

Nick strânse din dinţi.

- Odinioară l-ai dorit. Obişnuiai să mă implori să fac dragoste cu tine. Vocea îi deveni neîndurătoare. Dar de fapt, asta era *tot* ce-ţi puteam da, nu-i aşa? Au avut grijă de asta părinţii tăi.

- Lasă-i pe părinţii mei, zise ea cu voce uşor tremurată. Ceea ce au făcut ei... Ridică din umeri obosită. Este de domeniul trecutului.

Nick îi aruncă o privire rapidă.

- Atunci, ştii că datorită lor ne-am despărţit?

Ea dădu din cap.

- Da, mi-am dat seama curând după ce ai plecat.

- S-ar fi putut să nu ne despărţim, dacă n-ar fi intervenit ei.

Holy zâmbi cu amărăciune.

-Ah, sunt sigură că ne-am fi despărţit. Dacă ţi-ar fi păsat de mine câtuşi de puţin, ai fi încercat să-mi scrii sau să iei legătura cu mine într-un fel, dar cum n-ai făcut-o, sunt sigură că oricum căsătoria noastră n-ar fi durat.

In timp ce vorbea, Nick o privea cercetător, apoi făcu un pas spre ea.

- Holly, eu...

- Nick, te rog, las-o baltă, zise ea repede, ferindu-se.

A trecut mult timp. S-a terminat. Ce rost are să dezgropăm trecutul şi să ne tulburăm?

O privi lung.

- Te... tulbură? zise încet după un timp.

Holly încercă să întoarcă faţa de la el, fără să-i răspundă, dar el o prinse de bărbie forţând-o să-l privească.

- Te tulbură, Holly? o întrebă din nou.

încercă să citească pe chipul lui ce răspuns aştepta de la ea. Voia un răspuns pozitiv, pentru că-i făcea o plăcere sadică să ştie că încă o tulbura sau pur şi simplu voia să ştie?

- Dar pe tine? atacă ea.

Dorinţa din privirea lui se stinse şi făcu un pas înapoi. Zâmbi strâmb.

- Aşa cum am bănuit, femeile se tem întotdeauna să dea un răspuns direct.

Apoi se întoarse brusc şi, ignorând-o, se duse la cârmă.

Răsuflând uşurată, se sprijini de balustradă şi privi spre insula Kinos, de care se apropiau încet. Era adevărat că-şi dăduse seama că părinţii ei erau vinovaţi de despărţirea lor, curând după plecarea lui Nick. La început, în prima săptămână şi apoi după prima lună, fusese convinsă că Nick fie se va întoarce, fie va găsi un loc unde să stea împreună şi va insista să vină după el. Dar zilele treceau şi nici un cuvânt din partea lui. Părinţii

ei începuseră să vorbească despre divorţ ca şi cum ea ar fi fost de acord. Amara realizare că într- adevăr o părăsise, o uimise atât de tare, încât nu prea-şi dădea seama ce spuneau şi doar când trecură peste ea şi făcură o programare la avocatul familiei, îşi veni în fire. Dar atunci deja ştia că era gravidă şi le spusese vestea, aşteptându-se ca ei să renunţe la divorţ şi s-o ajute să dea de Nick. Spre groaza ei, părinţii îi spuseseră că nu era nici o problemă, va merge înainte cu divorţul şi va face un avort.

- Doar nu vrei un astfel de copil? îi spusese mama ei. Nu după ce ţi-a făcut ţie... şi nouă?

Urmară scene dure, părinţii încercând s-o convingă, apoi când nu reuşiră, terorizând-o să avorteze. Dar Holly se încăpăţâna, sperând disperată că Nick va lua legătura cu ea. După mai multe săptămâni când încetă să mai spere şi comportamentul părinţilor devenise de nesuportat, îşi părăsi casa părintească, pentru o cămăruţă în Londra. La început n-a fost prea rău, îşi găsise o slujbă la un fast-food, ca chelneriţă, dar când sarcina înaintase, iar ea se mişca mai încet, a fost concediată. A trebuit să apeleze la Ajutorul Social, ca să aibă din ce trăi. Ii scrisese tătălui ei şi-i comunicase adresa, mai mult în speranţa că Nick va lua legătura cu ea, dar ei nu făcuseră nici o încercare s-o contacteze sau să vină s-o vadă. Când le scrisese din nou, anunţându-i că deveniseră bunici, scrisoarea se

întorsese cu anunţul *NU MAI LOCUIESC LA ACEASTĂ ADRESĂ* Fuseseră zile când suferise de frig şi de foame, fiindu-i frică să lase copilul să plângă, ca să nu fie dată afară din casă, când îşi urâse părinţii pentru că n-o ajutau. Dar s-a maturizat şi a realizat că propria ei încăpăţânare o adusese în acea situaţie. Dacă a vrut să păstreze copilul, atunci trebuia să se descurce singură.

La Nick încerca să nu se mai gândească, dându-şi seama că părinţii ei duseseră o campanie deliberată contra lui.
înţelegea de ce plecase şi-l ierta pentru asta. Dar nimic n-o putea face să-l ierte pentru că nu-l interesase ce se întâmplase cu ea după plecarea lui şi că nu încercase să-şi salveze căsnicia după aceea.

Se întoarse să-l privească, aşa cum stătea la cârmă, înalt şi puternic, cu părul ciufulit de briza mării. Dusese o bătălie dură şi amară ca să-şi păstreze copilul. Brusc, se întrebă ce ar face dacă ar şti, dacă s-ar duce dintr-o dată şi i-ar spune. Holly zâmbi strâmb în sinea ei; probabil că ar duce-o urgent la Kinos şi apoi s-ar întoarce cât de repede ar putea în Australia sau în altă parte. Zâmbi şi mai amar; sau poate i-ar pune clasica întrebare: *Cine este norocosul tată?*

Dar în timp ce-l privea, el înălţă capul ca să privească un pescăruş ce se rotea deasupra catargului şi inima îi sări în piept; nu era nevoie să întrebe cine era tatăl lui Jamie, el înălţând capul la fel ca Nick, atunci

când se uita la ea, cu aceiaşi ochi albaştri cu gene lungi şi cu aceeaşi bărbie hotărâtă. Nimeni, văzându-i alături, nu s-ar fi îndoit cine era tatăl.

Nick întoarse capul şi o surprinse privindu-l. Privirile li se încrucişară şi ea îi susţinu privirea până când amintirea sărutului sălbatic de mai devreme îi reveni în faţa ochilor şi atunci îşi plecă ochii, roşind.

- Te întorci în Anglia, acum că întâlnirea a căzut?

- Da, nu mai am de ce să stau aici. Voi pleca mâine dimineaţă.

El clătină din cap.

- Până miercuri, nu mai ai nici un feribot. Mai ai de aşteptat vreo două zile. Ezită. Mă gândeam să fac o excursie la Samos, insula este la jumătate de zi cu barca, de aici, zise el. Pitagora, matematicianul, s-a născut acolo şi poţi să vizitezi ruinele templului lui Hera, îi spuse el. Dacă vrei, putem merge mâine, stăm o noapte acolo şi a doua zi ne întoarcem, la timp ca să prinzi feribotul de miercuri.

Holly fu luată prin surprindere de invitaţie.

- De ce naiba vrei să merg şi eu? îl întrebă, nepoliticoasă.

Nick ridică din umeri.

- Eşti necăjită şi m-am gândit să te distrezi puţin.

Holly pufni, dispreţuitoare.

- Nu prea cred că ar fi amuzant să stăm atâta timp împreună, având în vedere că ne certăm mereu.

- Poate ar trebui să încercăm să vedem de ce este

aşa. Să vedem de ce ne comportăm aşa, replică Nick cu voce neutră.

- Dar este clar, răspunse Holly încruntându-se. Pentru ce s-a întâmplat între noi în trecut.

- Chiar aşa? Şapte ani este o perioadă lungă, Holly. Atunci eram student, iar tu abia terminaseşi şcoala. Amândoi ne-am schimbat, am devenit adulţi. Acele timpuri n-ar trebui să ne influenţeze sentimentele de acum. Decât dacă au lăsat urme adânci, adăugă el încet. Şi dacă au făcut-o, atunci au însemnat mult pentru... amândoi.

Cât a vorbit a privit-o neclintit şi faptul acesta, dar şi vorbele lui au făcut-o pe Holly să-şi înghită replica dură pe care voia s-o dea.

In schimb, întoarse capul şi privi marea.

- Nu... nu ştiu, se bâlbâi ea.

- Gândeşte-te la asta. Poate dacă discutăm...

Dar Holly îl întrerupse cu asprime.

- Nu! Ce rost are să mai discutăm acum?

Pentru un moment, Nick rămase tăcut.

- Foarte bine, răspunse sec. Dacă aşa vrei. Atunci, vino doar în excursie.

- Nu ştiu, repetă ea. Trebuie să mă gândesc.

Rămaseră tăcuţi până când au intrat în port şi Nick ancoră

barca. Sări uşor peste balustradă, apoi întinse mâna s-o ajute. Holly îşi pierdu echilibrul când barca se mişcă sub picioarele ei, aşa încât trebui s-o prindă în braţe, ca să

nu cadă. O ridică uşor în braţe şi o puse pe chei.

Holly scăpă un suspin când se trezi lipită de el.

Pentru un moment, el continuă s-o ţină în braţe şi s-o privească atent. Câteva clipe, crezu că o s-o sărute şi rămase ţeapănă.

- Voi fi la tavernă la ora opt, în seara asta, zise cu bruscheţe. Poţi să-mi spui, dacă vii sau nu cu mine la Samos, mâine.

îi dădu drumul, atât de brusc încât fu luată prin surprindere. O salută scurt, sări din nou pe punte şi începu să strângă pânza.

Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, Holly o luă încet spre tavernă. Se gândi la cearta pe care o avuseseră pe barcă; Nick îi spusese că o căutase cu lumânarea, insinuând că pornise cearta intenţionat ca să-l provoace. Dar nu era adevărat, cel puţin n-o făcuse conştient, tot ce dorise a fost să-l rănească. Apoi, când a început s-o sărute, rezistase din toate puterile. Cedase doar când îşi amintise acele momente minunate când făceau dragoste cu pasiune. Chiar şi acum, numai gândindu-se se simţea cuprinsă de valuri de senzualitate.

Se opri brusc, gândindu-se că s-a prostit. Se purta ca o femeie frustrată, lansându-se în fantezii. Se întâmplase cu mult timp în urmă, şi pentru un timp atât de scurt încât părea un vis. Dar Nick o adusese repede cu picioarele pe pământ. Holly se cutremură, forţându-se să se gândească la altceva. Acesta era bărbatul care

o părăsise şi asta era tot ce conta. N-avea importanţă. Pentru siguranţa ei şi a fiului ei, nu trebuia să lase vechile amintiri să pătrundă în noua ei viaţă. Drumul pe care şi-l alesese era unul singuratic, fără companie masculină - iar pentru moment în mod sigur nu-l includea pe Nick Falconer! O dată îl iubise şi avusese încredere în el, dar acest lucru n-o să se mai repete.

Dar mai rămânea de rezolvat problema excursiei la Samos. Oare avusese doar o atitudine pur altruistă? Intr-un fel, Holly nu credea, după cum nu putea să înţeleagă de ce o căutase sau de ce venise după ea pe insula lui Felix Riddell. Nu putea fi vorba de gelozie; dacă ar fi simţit ceva pentru ea, n-ar fi părăsit-o niciodată. Deşi felul în care-l înfruntase pe milionar arăta clar genul „ia mâinile, este a mea". Holly oftă. La naiba cu Nick Falconer! De ce intrase în viaţa ei? Dar se opri brusc. Dacă n-ar fi fost Nick, n-ar fi fost nici Jamie. In afară de asta... Holly se opri în faţa tavernei şi se întoarse să privească barca, unde Nick împăturea pânza. Dintr-o dată, realiză că în ciuda durerii şi deznădejdii simţite după plecarea lui, pentru nimic în lume n-ar fi pierdut acele luni minunate în care fuseseră iubiţi.

Intră în tavernă şi după ce-l linişti pe Alexis Lambis, se duse în camera ei să se schimbe de hainele pe care le luase de la Felix Riddell. îi spusese că le poate păstra, dar era ferm hotărâtă să le dea înapoi. Se gândi cu tristeţe la interviul ratat. Dar mai rău îi părea de echipamentul fotografic pierdut. îşi închipui faţa

redactorului şef când îi va spune şi se întunecă. Desigur, va primi un echipament fotografic nou, dar şeful nu va fi încântat, mai ales că nici n-avea interviul. Iar când va auzi că într-adevăr l-a întâlnit pe Felix Riddell în carne şi oase, va sări până-n tavan!

*
* *

Dormi aproape toată după-amiaza, apoi se duse la plajă vreo două ore, înainte de a se schimba pentru cină. în tot acest timp nu se putea gândi la invitaţia lui Nick, iar când coborî la ora opt să-l întâlnească, încă nu ştia ce să facă. Se gândi să accepte, ca să-şi dovedească ei însăşi că era imună la persoana lui, apoi se gândi că încă era vulnerabilă şi că două zile în compania lui ar fi un dezastru. Dacă n-ar fi sărutat-o, totul ar fi fost clar... dar acum... acum era aproape fascinată de idee. Ştia că nu trebuia, ştia că singurul lucru înţelept ar fi fost să se ferească din calea lui, cel puţin până putea pleca de pe insulă. Dar sărutul acela o lăsase slabă şi confuză, incapabilă să ia o hotărâre, simţind o dorinţă pe care o crezuse moartă de mult.

Nick o aştepta la una din mesele de pe terasă. De data asta era îmbrăcat într-un costum uşor de doc kaki. Se ridică în picioare şi o privi cu atenţie în timp ce se apropia. Holly nu putea să-l privească în ochi, aşa că se aşeză repede şi se prefăcu preocupată de şalul pe care-l adusese cu ea, până când reuşi să-şi regăsească stăpânirea de sine.

Ii era teamă că o va întreba mai întâi despre hotărârea ei, dar din fericire o întrebă ce voia să mănânce, apoi îi povesti câte ceva legat de serviciul lui, explicându-i pe unde fusese în ultimii şapte ani şi ce făcuse în tot acest timp. Fu rândul ei să vorbească despre munca ei, devenind foarte animată şi ajutându-se de mâini ca să sublinieze cele mai importante acţiuni.

Continuară să discute în timp ce mâncau, dar după aceea Nick atinse subiecte mai personale.

- In mod clar, ai avut succes în carieră. In primul rând de ce te-ai angajat? Nu-mi amintesc să fi vrut aşa ceva când eram împreună.

- Nu. Holly luă paharul de vin şi-şi trecu uşor degetele pe margine. M-am hotărât să mă angajez curând după ce ai plecat tu.

Pentru un moment, amândoi au rămas tăcuţi.

- Dar de ce foto-jurnalist? vru el să ştie.

- La început a fost doar jurnalism, fotograf a venit mai târziu, după ce am avut mai mult timp liber. Ezită. Aveam nevoie de ceva ce se putea face mai mult la domiciliu, ca să am timp liber să mă ocup şi... de alte lucruri.

- Ca de exemplu, petreceri, aşa cum obişnuiai, o întrerupse Nick ironic. Toate cocteilurile, petrecerile dansante şi mic dineurile, fără de care nu puteai trăi.

Holly îl privi de sus.

- Sigur. Ce altceva? replică ea cu o voce de gheaţă, plină de sarcasm.

O privi uimit.

- Ce părere au avut părinţii tăi despre faptul că ţi-ai luat serviciu? Nu asta doreau pentru tine, nu-i aşa? Doar aprobau din toată inima viaţa socială pe care o duceai.

Din nou, Holly deveni preocupată de pahar.

- Ei n-au nici o legătură cu asta. De fapt nici n-au ştiut. Ridică din umeri. Şi probabil că nici nu ştiu. Vezi, eu... am plecat de acasă la scurt timp după ce m-ai părăsit. De atunci, nu mi-am mai văzut părinţii.

Nick o privi uluit.

- Ai părăsit casa? Dar n-au încercat să te oprească? Aveai doar şaptesprezece ani, erai încă minoră şi sigur că ei...

- Uiţi, îi întrerupse scurt Holly, că nu mai erau tutorii mei... tu erai. Şi cum tu nu erai acolo ca să-ţi spui părerea în legătură cu asta... Lăsă propoziţia neterminată.

Nick încă o privea, cu gura strânsă.

- De ce, Holly? zise cu greutate. De ce ai părăsit casa părintească? A fost din cauza celor întâmplate între noi, deoarece ţi-ai dat seama că părinţii tăi au fost cei care... se opri... cei care ne-au despărţit?

- Cei care ţi-au făcut viaţa un iad, vrei să zici, nu? Se lăsă pe spătarul scaunului şi privi spre mare, în timp ce se întreba în sinea ei cât să-i dezvăluie despre viaţa ei. In parte da, dar au mai intevenit şi... alte lucruri, zise ea încet.

- Ce alte lucruri, Holly? o întrebă cu insistenţă când

ea nu mai continuă.

- Voiau să divorţez imediat... dar am refuzat, răspunse, vorbind cu dificultate. Au urmat certuri aprige... aşa că am plecat.

Nick se încordă şi se aplecă spre ea, privind-o în ochi.

- De ce n-ai vrut să divorţezi?

- Deoarece eu...

Mâna începu să-i tremure şi puse repede paharul pe masă. Vru să-şi pună mâna în poală, dar Nick fu mai rapid şi i-o prinse hotărât. Speriată, ridică ochii spre el.

- Te rog, Nick. Nu vreau să discut despre asta.

Incercă să-şi tragă mâna, dar el n-o lăsă.

- Nu, Holly, nu poţi să te opreşti acum. *Trebuie să continui.* De ce n-ai vrut să divorţezi?

- Deoarece eu... La început, vezi tu, eu... am crezut că te vei întoarce. O strânse cu putere de mână. Muşcându-şi buzele de durere, îşi feri privirea şi tăcu minute bune. Când vorbi, vocea îi era dură.

- Apoi, când am fost sigură că nu te mai întorci, nu mai avea rost să continuu cu divorţul, adăugă ea veninoasă. Ce rost avea să mă eliberez, când n-aveam nici o intenţie să mă recăsătoresc? Poate că am fost nebună că m-am măritat cu tine, dar nu atât de nebună încât să nu învăţ din greşeli. Cel puţin în cele câteva luni cu tine am învăţat să nu mai am încredere într-un bărbat!

Tremurând de emoţie, îl privi încruntată, dar el o fixă cu o privire ciudată, aproape uimită.

- Holly, tu n-ai divorţat. Oare te-ai întrebat de ce n-am făcut-o nici eu?

Zâmbi strâmb.

- Doar o dată. Şi când am realizat care ar fi răspunsul, în mod sigur nu m-am mai întrebat niciodată.

Nick ridică din sprâncene, mirat.

- Şi care a fost răspunsul?

- Cel corect. Şi anume că era convenabil pentru tine să rămâi căsătorit, în cazul relaţiei cu o femeie care ar fi dorit mai mult decât o aventură, răspunse ea scurt.

Pentru o clipă, o privi furios şi simţi cum strânsoarea devine mai puternică, dar apoi se relaxă.

- Şi niciodată nu ţi-a dat prin cap, că ai putea gândi greşit? Şi că motivul pentru care n-am divorţat ar putea fi identic cu al tău? Ezită. Şi că ei ar fi mers mult mai departe, zise încet.

Holly îl privi lung, simţind un nod în gât.

- Ce... ce vrei să spui? se bâlbâi ea.

- Holly, nu te-am părăsit pur şi simplu, zise repede. Eu...

- Scuzaţi-mă. Domnişoara Weston?

Uimită, Holly ridică privirea şi văzu un bărbat îmbrăcat în uniformă de ofiţer de marină, stând lângă masă. Vag, realiză că Nick era furios şi că-i dăduse drumul la mână.

- D... da, eu sunt Holly Weston.

Bărbatul o salută politicos.

- Sunt în serviciul domnului Riddell, doamnă. M-a rugat să vă aduc asta.

îi întinse geanta cu echipamentul fotografic şi minicasetofonul, din fericire întreg.

- Ah, le-ai găsit! Minunat! Faţa lui Holly se lumină de plăcere şi uşurare. Eram sigură că oamenii aceia le-au aruncat după mine peste bord, adăugă fără să se gândească.

- Nu, doamnă, au fost găsite întregi la bordul iahtului. Scoase un plic din buzunar şi i-l întinse. De asemenea, domnul Riddell m-a rugat să vă dau această scrisoare şi să aştept răspunsul.

Holly luă plicul şi-l deschise, conştientă că în tot acest timp Nick o privea dezaprobator. Scrisoarea era scurtă şi la obiect.

S-ar putea să ai dreptate şi că ar trebui să-mi spun propria mea poveste. De ce nu vii mâine, la Fallipos, ca să putem discuta în continuare? Al tău, Felix Riddell.

Abia crezând în norocul ei, Holly nu ezită nici o secundă şi se întoarse spre mesager.

- Te rog să-i spui domnului Riddell că răspunsul este afirmativ, voi fi încântată să-i fac o vizită mâine.

- Foarte bine, doamnă. Iahtul vă va aştepta mâine la ora zece, dacă vă convine?

- Este foarte bine. Mulţumesc.

Bărbatul o mai salută o dată şi se depărtă.

- înseamnă că nu vii cu mine mâine la Samos, zise Nick cu o voce încordată.

- Nu. Imi pare rău Nick, dar cum probabil ai ghicit, este posibil ca Felix Riddell să-mi acorde un interviu... şi nu-mi pot permite să pierd această ocazie.

- Nici pentru un angajament anterior?

Il privi cu fermitate.

- N-am spus că vin cu tine, Nick.

- Nu, n-ai spus. Se sprijini de spătarul scaunului, privind-o furios.

- Aşa că mâine mergi la Fallipos, zise cu o voce plină de dispreţ. Alergi să-i faci plecăciuni lui Felix Riddell, imediat ce ţi-a făcut un semn. Şi bănuiesc că vei accepta şi condiţiile lui pentru interviu?

Holly păli.

- Şi ce vrei să spui exact, prin condiţii?

- Ştii foarte bine, ce vreau să spun. Cât de departe eşti hotărâtă să ajungi pentru a obţine acest interviu?

Sări furioasă în picioare, dar Nick o prinse de braţ.

- Ah, nu, de data asta nu mai fugi. Folosindu-şi puterea, o forţă să se aşeze pe scaun.

Holly îl privi cu o furie neputincioasă; de fapt, era furioasă pe slăbiciunea ei.

- Dă-mi drumul, porcule!

Nick rânji batjocoritor.

- Nu până nu termin ce am de spus. Incep să realizez cât de mult te-ai schimbat. Spune-mi unde te-au învăţat

să te prostituezi pentru a obţine un interviu - la şcoala de jurnalism?

- *Cum îndrăzneşti!?* Ochii lui Holly aruncau flăcări. Ca să ştii, niciodată, *dar niciodată,* n-am făcut sex ca să obţin ceva... şi nu intenţionez să încep acum!

- Nu? rânji el. Când te-am găsit, Felix Riddell te ţinea de mână şi în mod clar nu vă comportaţi ca doi străini care abia s-au întâlnit.

Holly ridică din umeri, neputincioasă.

- Era doar o... glumă. Un răspuns la ceva ce-l întrebasem. Nick o privi neîncrezător. Crezi sau nu, nu-mi pasă, adăugă ea cu înverşunare. Nu trebuie să mă apăr în faţa ta. Şi pentru că am trăit câteva luni sub acelaşi acoperiş, n-ai nici un drept să-mi pui întrebări acum.

- Şi am dormit în acelaşi pat. Nu uita asta! o întrerupse Nick cu severitate.

Holly nu mai avea nimic de spus. îl privi lung un moment, cu ochii mari pe chipul palid, apoi îşi sprijini capul în mână.

- Holly, te rog nu te duce să-l vezi pe Felix Riddell mâine, zise el repede. Vino cu mine la Samos.

Ea clătină din cap.

- N-ar avea nici un rost. Nu mai avem nimic să ne spunem şi...

Dar el o întrerupse repede.

- Ba are, Holly. Mai am multe să-ţi spun, lucruri pe care nu le ştii. Lucruri care ar putea duce o schimbare

între noi.

- Nu, îi răspunse hotărât. Am venit aici pentru o treabă şi asta este pe primul loc. Spre deosebire de tine, nu sunt în vacanţă. Am responsabilităţi, dacă tu nu ai.

Ridică din sprâncene, mirat.

- Ce responsabilităţi?

Holly îşi muşcă buzele.

- Faţă de ziar, desigur, răspunse încercând să acopere scăparea. Mă plătesc să găsesc subiecte, nu să le ratez pentru că am primit o invitaţie să fac o excursie cu barca. Şi dacă aud că am ratat o astfel de posibilitate, mă concediază.

Nick îi dădu drumul la mână şi se lăsă pe spate.

- Mai vrei să bei ceva?

- Nu. Nu, mulţumesc.

Holly scutură din cap, mulţumită că până la urmă se părea că el acceptase refuzul ei. Pentru câteva minute, se lăsă tăcerea. Nick privea mohorât spre mare, iar ea se tot întreba ce ar fi vrut să-i spună, lucruri, care aşa cum spusese, ar fi schimbat totul între ei. Brusc, se gândi că pur şi simplu voia să încerce s-o convingă să meargă cu el, dar imediat respinse această idee; indiferent ce făcuse, Nick n-a fost mincinos. Intotdeauna, în trecut, fusese deschis şi cinstit, niciodată nu încercase s-o înşele. Aşa că, dacă avea ceva să-i spună... Deschise gura să-l întrebe ce voia să-i spună, dar el i-o luă înainte.

- Ce-ai vrut să spui, când omul lui Riddell ţi-a dat geanta cu tot echipamentul? Ai zis că-ţi era teamă că au aruncat-o după tine, peste bord.

Holly îl privi încurcată.

- Ah, asta era. Nimic important. Aruncă o privire spre ceas şi se prefăcu surprinsă. Cerule... este deja unsprezece şi jumătate. Se ridică, îşi luă geanta şi-i făcu o uşoară plecăciune.
Mulţumesc pentru cină, Nick. Imi pare rău că nu pot merge mâine. Cred că pleci devreme, aşa că ne luăm rămas-bun acum, în caz că nu ne mai vedem.

Ii zâmbi larg, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă repede.

Nick nu zise nimic, o privi doar cum se depărta, deşi Holly se aştepta ca să încerce s-o oprească. Expresia de pe chipul lui era impenetrabilă.

Cu un sentiment de uşurare, închise uşa camerei şi-şi puse geanta pe masă. Ar fi trebuit să-i controleze conţinutul, dar o va face mâine dimineaţă, acum era prea obosită. Ultimele ore petrecute în compania lui Nick o obosiseră şi mai tare; fusese încordată, incapabilă să se relaxeze, emoţiile gata să izbucnească la cel mai mic semn. Abia acum, singură în cameră, putea să se relaxeze.

Un ciocănit în uşă, o trezi brusc din toropeală. Mai mult adormită decât trează, se îndreptă automat spre uşă, abia întrebându-se cine ar putea fi. Dar când deschise, şi-l văzu pe Nick sprijinit de tocul uşii, se trezi

brusc. Vru să-i trântească uşa în nas, dar el puse piciorul în uşă şi intră în cameră.

- Dacă nu ieşi imediat, încep să ţip! zise furioasă.

Nick o privi ironic.

- Dă-i drumul... dar nu uita că suntem într-o zonă destul de sălbatică a Greciei. Oamenii de aici au alte idei despre drepturile bărbaţilor asupra soţiilor... şi una dintre ele este despre ceea ce se întâmplă în dormitor.

- Nu ştiu că sunt soţia ta. Nu mai folosesc numele tău de mult, îl întrerupse Holly mânioasă.

- Dar vor şti, când le voi arăta fotografia pe care o am în portofel; tu, în rochie albă de mireasă, iar eu în costumul acela ridicol pe care m-au obligat părinţii tăi să-l îmbrac, îi spuse pe un ton zeflemitor.

Holly păli.

- încă... încă mai ai poza? De ce?

- Niciodată nu ştii când te poţi folosi de ea.

- îmi imaginez! replică ea sarcastic, dar apoi, confuză, îşi întoarse privirea. De ce ai venit, Nick?

Nu-i răspunse imediat, aşteptă să se uite la el, să-i vadă zâmbetul leneş, înainte de a-i arăta şalul pe care-l ţinuse la spate.

- Ai uitat asta. Ţi-a căzut de pe scaun.

- Ah! B... bine.

Făcu un pas spre el şi întinse mâna să-l ia, apoi se opri brusc.

Nick o privi în ochi şi de data asta expresia era cu

totul alta.

- Vino aici, zise încet.

Holly începu să tremure.

- Nu, Nick, zise. Te rog... nu!

Dar el lăsase şalul să cadă şi o prinse cu blândeţe de umeri trăgând-o spre el. O sărută încet, deliberat, cu mici sărutări, făcând să-i curgă foc prin vene. Gemu uşor şi se trase mai aproape de el, dar o îndepărtă, nelăsând-o să se apropie de el. Apoi începu să-i mângâie gâtul, sânii şi coborî spre coapse. Cuprinsă de dorinţă, se răsuci sub mâna lui. Sărutările lui deveniră mai pasionate. Brusc, o trase spre el, arătându-i cât de mult o dorea. Holly suspină când simţi corpul puternic lipit de al ei, iar Nick gemu când se lipi strâns de el răspunzându-i cu pasiune la sărutări.

Ii vârî mâna-n păr şi-i trase capul ca să-i poată vedea faţa.

Când vorbi, vocea îi era răguşită şi tremurată.

- Aşa a fost întotdeauna între noi, Holly. Indiferent ce mergea prost, asta era perfect. Chiar şi prima dată când ai fost virgină, a fost una dintre cele mai minunate experienţe din viaţa mea. Şi pentru tine a fost la fel, nu-i aşa? Nu-i aşa? repetă, sărutând-o, simţind răsuflarea lui fierbinte pe gât.

- Da, gemu ea uşor. Ştii bine că a fost.

O sărută din nou, parcă dorind s-o supună.

- Vreau să fac dragoste cu tine, scumpa mea,

murmură el. Aşa cum făceam înainte.

Poate că această ultimă propoziţie, sau poate cuvântul de alint pe care nu-l folosise niciodată când erau împreună, o făcu pe Holly să se trezească la realitate. Se cutremură, de parcă ar fi fost cuprinsă de frisoane şi se îndepărtă de el. Nick o privi surprins.

- Cred că greşeşti, zise cu voce uşor îngroşată. Nu vrei să faci dragoste; ai vrut să spui că vrei să faci sex cu mine. Pentru că asta ai face.

- Nu, Holly, nu-i adevărat, zise repede făcând un pas spre ea, încercând s-o reţină, dar Holly se feri.

- Nu? Vocea îi era zeflemitoare. Atunci, ce vrei să spui? Că n-ai încetat să mă iubeşti sau că te-ai îndrăgostit de mine, când m-ai revăzut?

- Cam aşa ceva, da, zise încet.

Holly râse strident.

- Doar nu sunt nebună să te cred! După părerea mea, dacă m-ai fi iubit, nu m-ai fi părăsit niciodată. Nu-i părăseşti pe cei pe care-i iubeşti... dacă-i iubeşti cu adevărat. Dar poate că nu ştii asta. Poate ai crezut că-ţi voi cădea în braţe, cum am făcut prima dată. Bine, recunosc, încă mă exciţi. Şi asta este tot ce vrei, nu-i aşa? Deşi vocea îi tremura, se întoarse spre el. Pentru nu ştiu ce motiv, încă vrei să-ţi dovedeşti că deşi au trecut atâţia ani, mă mai poţi domina sexual. îl privi în ochi şi se cutremură din nou, iar când vorbi din nou vocea îi era de gheaţă. Foarte bine, recunosc... repeta cu voce mai puternică... aşa că de ce...

Dar Nick făcu un pas spre ea, o prinse de braţe şi o trase spre el.

- Dar n-am făcut-o, nu-i aşa? Nu încă.

Speriată, îl privi cu ochii mari.

- Ce... ce vrei să spui?

- Ştii exact ce vreau să spun. Chiar dacă te excit, ai devenit raţională, aşa că ai dat înapoi în ultima clipă. Eşti o laşă, Holly. Faci afirmaţii în speranţa că voi fi satisfăcut şi că voi pleca, dar te temi să cedezi, pentru ca să nu-mi dau seama că ceea ce simţi pentru mine este mai mult decât atracţie fizică.

- Doar asta a fost, îl întrerupse Holly, sfidătoare. Asta a fost de la început!

- Zău? Nick o privi cu sprâncenele ridicate a mirare, pe când îi dădu drumul. Niciodată n-am acţionat împotriva voinţei tale.

- Nu? Dar ultima oară? îl întrebă, cu durere în voce. Atunci nu eram prea doritoare.

Nick scrâşni.

- Atunci... a fost diferit.

- Da, fu ea de acord, cu voce dură. Total diferit, de neuitat!

Urmă o tăcere încordată.

- Nu s-a spus totul între noi, Holly, întrerupse tăcerea Nick, cu voce greoaie. Nu încă. Prea multe lucruri nespuse, prea multe răni deschise. Făcu o pauză, apoi adăugă deliberat. Şi ştii la fel de bine ca şi mine, că vom face dragoste din nou... şi că asta va fi foarte curând. Şi

asta, de asemenea, rămâne între noi.

Se aplecă, luă şalul de pe jos şi-l aruncă pe pat. O privi, dar ea nu-i răspunse.

- Vise plăcute, Holly, zise batjocoritor şi părăsi camera, închizând încet uşa.

Capitolul 6

A doua zi, fix la ora zece, iahtul lui Felix Riddell, *Apollo,* condus de acelaşi bărbat care-i adusese mesajul, o conduse pe Hollly, pe o mare calmă, la Fallipos. La ponton, a fost întâmpinată de un auster majordom englez, care o conduse la Felix Riddell. Acesta o aştepta într-o cameră imensă ce da spre grădină.

Când a intrat în cameră s-a ridicat zâmbind, s-o salute.

- Bună dimineaţa, Holly. Cred că ţi-ai revenit complet după nefericita partidă de înot?

Holly zâmbi.

- Da, mulţumesc. Sunt bine. Ii întinse pachetul cu haine. Iţi mulţumesc pentru haine, domnule Riddell.

- Am crezut că ţi-am spus că poţi să le păstrezi, zise împingând pachetul. Iar numele meu este Felix.

Luând-o de cot, o conduse la canapea şi-i turnă un Martini, fără să se sinchisească s-o întrebe ce dorea, apoi se aşeză lângă ea. O privi din nou cu atenţie, ca şi cum ar fi vrut s-o evalueze, dar Holly îi întoarse privirea, fără să se intimideze. îi zâmbi.

- Spune-mi, zise el degajat, o să mai avem parte de soţul tău azi?

Ea clătină din cap, conştientă de avertismentul din spatele
întrebării.

- Nu cred, îi răspunse cu răceală.

- Bine. Se ridică. Ţi-ar plăcea să vizitezi galeria mea

cu picturi? Surprinsă, Holly făcu ochii mari; se zvonea că Felix Riddell avea o colecţie de artă, care rivaliza cu cea a ultimului Paul Getty, incluzând cele mai reprezentative picturi ale impresioniştilor francezi. Dar se comporta ca un avar cu averea sa, nu împrumuta niciodată picturile pentru expoziţii şi nici nu permitea altor colecţionari să le fotografieze sau studieze; mulţi dintre prietenii lui nu fuseseră invitaţi să le vadă. Aşa că Holly se simţi cucerită de acest privilegiu neaşteptat, apoi se gândi cu ironie, că probabil avea o colecţie secundară, care permitea să fie văzută.

Dar se înşela; galeria de pictură era străjuită de uşi masive de oţel, iar picturile atârnau pe pereţi albi, luminate de lumină electrică. Coloritul bogat al lui Cezannes, Van Gogh, Gauguin şi ale multor alţi pictori o întâmpinară, în camera lungă, simplă, cucerind-o la început, dar pe măsură ce privea lunga galerie, simţi o infinită tristeţe în faţa puterii şi frumuseţii picturilor închise aici, pentru a bucura ochiul unui singur om.

Felix o conduse de-a lungul galeriei, vorbindu-i despre picturi şi autorii lor. La început a fost teribil de curioasă, a pus întrebări, dar pe măsură ce înaintau a devenit tăcută şi Felix Riddell a privit-o mirat.

- Nu te interesează arta? o întrebă brusc.

- Ba da, foarte mult. Obişnuiam să-mi petrec multe ore în galeriile de artă din Londra, când eram strâmtorată; erau singurele locuri unde puteam să mă încălzesc gratis, adăugă cu un zâmbet slab.

- Dar nu-ţi plac tablourile astea?

Holly se încruntă uşor.

- Sigur că-mi plac, sunt minunate, dar... răspunse încet. Imi pare rău, nu vreau să te supăr, dar nu pot să nu mă gândesc la faptul că atâta frumuseţe n-ar trebui închisă, zăvorâtă, ci ar trebui expusă să poată fi admirată de toată lumea. Sunt sigură că artiştii n-au intenţionat s-o ţină sub cheie.

- Ai idee cât valorează această colecţie? o întrebă el.

Ea dădu din cap.

- Nici nu vreau să mă gândesc. Dar, dacă un tablou este scos din circulaţie, atunci este evaluat doar după timpul pe care-l petreci privindu-l? Astăzi ai petrecut cam două minute şi ceva, în faţa fiecărui tablou, dar probabil că-ţi trebuie zece minute ca să citeşti un ziar, aşa că ziarul necesită de cinci ori mai multă atenţie decât un tablou.

Pentru o clipă, Felix Riddell o privi lung, apoi izbucni în râs.

- Asta este cea mai neobişnuită filozofie pe care am auzit-o vreodată! Dar trebuie să recunosc, este foarte original. Privi de-a lungul galeriei. Presupun că faci parte dintre acele persoane care gândesc că toate marile tablouri ar trebui să fie expuse în galerii publice, dar niciodată nu ţi-a trecut prin minte că tablourile nu vor rezista la infinit, că trebuie ţinute în condiţii deosebite ca să li se prelungească viaţa cât mai mult timp posibil? Şi nu este un mod de a cheltui banii cu scopul de a salva

cât mai multe lucrări mari? Zilele trecute, poliţia italiană a recuperat câteva picturi furate dintr-o mică galerie cu câteva luni în urmă. Hoţii le depozitaseră într-o piaţă si aveau urme de găinaţ pe ele, au fost plouate si a nins peste ele, asa că au fost distruse. Cel puţin, eu stiu că niciodată nu se va întâmpla asa ceva cu cele care sunt în proprietatea mea.

Holly râse usor si ridică mâinile în semn că se predă.

- O.K., O.K., recunosc, fiecare monedă are două feţe, dar tot nu sunt de acord să fie închise în felul ăsta.

Felix râse si el, privind-o cu o expresie apreciativă, dar continuară să discute în contradictoriu într-un mod prietenesc, în timp ce părăseau galeria si zăvora usile, cu un sistem electronic ascuns în perete.

- Incuietorile sunt controlate printr-un program din computerul din camera de comandă, îi explică. Nimeni nu le poate deschide fără ordinul meu.

O conduse în restul casei, comportându-se ca un ghid, arătându-i diverse sculpturi si alte obiecte de artă din camere. Pentru câteva clipe, Holly avu impresia că încerca s-o impresioneze cu bogăţia, dar nu pricepea de ce. Dar el continuă să discute în acelasi mod cu o jurnalistă relativ necunoscută, care pătrunsese în intimitatea lui. Holly îl privi usor încruntată si uimită, întrebându-se dacă îi făcea plăcere să-şi etaleze averea sau dacă avea alte motive. Apoi ridică din umeri; ce alt *motiv* ar fi putut avea?

Au servit prânzul în patio, la umbra iasomiei. Felurile

servite au fost o îmbinare delicioasă a bucătăriei greceşti cu cea franceză. Felix era în vervă, făcând-o să râdă cu anecdote despre oamenii bogaţi şi renumiţi pe care-i întâlnise. Era un povestitor excelent, ştiind exact ce dorea să scoată în evidenţă, aşa încât Holly a râs cu lacrimi şi s-a amuzat copios.

- Ah, nu! suspină la una din anecdote. El a făcut *asta? Preşedintele?*

Felix o asigură că era adevărat.

- Dar n-o să spui în gura mare, pentru că nu mă va mai invita niciodată pe iaht, adăugă cu un rânjet.

Holly se lăsă pe spătarul scaunului, cu paharul de coniac în mână.

- Te-ar dezamăgi foarte mult, dacă ar fi aşa?

Era prima oară când îi punea o întrebare personală, dar până în acel moment el nu pomenise nimic despre interviu, iar ea voia să ştie cum stă, aşa că făcu această încercare.

- Nu, nu prea mult, răspunse Felix, zâmbind uşor.

Işi turnă coniac dintr-o sticlă de cristal şi ridică paharul spre ea într-un toast mut.

- Dar am vorbit prea mult. Ce-ar fi să-mi povesteşti despre tine?

- Ti-am povestit ce fac, ieri la micul dejun.

- Şi mi-ai spus că n-ai nici o obligaţie, punctă sec, iar zece minute mai târziu a apărut soţul tău. O aşteptă să vorbească şi cum ea nu spuse nimic, continuă: el a fost, Holly? Cel care te-a dezamăgit?

Holly îşi plecă privirea.

- Cam aşa ceva, recunoscu, încercând să fie calmă.

Felix o privi cu atenţie.

- Deci, cum staţi? Sunteţi separaţi, divorţaţi?

- Putem spune separaţi, deşi niciodată n-am fost la avocat, ca să legalizăm despărţirea, îi răspunse fără tragere de inimă.

El se încruntă.

- Deci acum sunteţi împreună?

Holly îşi ridică privirea spre el.

- Chiar trebuie să discutăm asta? Sunt sigură că nu este important pentru dumneata situaţia mea matrimonială, aşa că, dacă nu te superi, să schimbăm subiectul, îi zise scurt.

- Dar mă interesează. Tonul lui era atât de convingător, încât îl privi surprinsă. Punându-şi paharul pe masă, se aplecă spre ea, privind-o în ochi. Vreau să ştiu care este poziţia ta faţă de soţ, Holly. Şi vreau să ştiu exact ce simţi pentru el.

Holly făcu ochii mari, luată prin surprindere de vehemenţa
lui.

- Nu este cu mine, zise încet. Era deja aici, când am sosit, este în vacanţă, face turul insulelor greceşti cu barca lui. Este pur şi simplu o coincidenţă că ne-am întâlnit la Kinos, când am venit aici să-ţi iau interviu.

- El nu ştia că vii aici?

Holly clătină din cap.

- Nu, n-avea cum, răspunse hotărâtă.

- Când l-ai văzut ultima oară, sau i-ai scris? S-ar fi putut să-i fi spus sau scris şi ai uitat?

Zâmbi strâmb.

- Ah, nu, asta este chiar imposibil. Nu ne-am văzut şi nici n-am comunicat în nici un fel în ultimii şapte ani.

- Şapte ani? Felix o privi uluit. Păi, atunci erai doar o copiliţă?

- Aveam şaptesprezece ani. O copiliţă, cum ai spus, fu de acord ea, cu o voce plină de amărăciune.

Felix îi luă mâna în mâinile sale.

- Cum s-a întâmplat? o întrebă cu blândeţe.

îşi ridică repede privirea, vrând să refuze să vorbească despre viaţa ei, dar el se uita la ea cu atâta îngrijorare, încât cuvintele îi muriră pe buze:

- Spune-mi, îi ordonă, strângând-o de mână.

- Nu sunt multe de spus. Eram prea tineri - eu, în special. Am locuit cu părinţii mei şi ei nu-l plăceau pe Nick. Aşa că el a plecat... şi a uitat să mă ia cu el. Ce uituc, nu-i aşa? adăugă cu o ironie amară.

Felix o privi încruntat.

- Cât a durat?

- Cam şase luni... şi câteva certuri.

- înţeleg. Se lăsă pe spătar. Şi presupun că întâlnindu-te cu el pe neaşteptate, ţi-ai reamintit tot, te-a făcut să suferi din nou?

Simţi cum mâna lui Holly începe să tremure.

- Puţin, da.

Zâmbi cu gura până la urechi.

- Măiestria engleză de a se fofila! Când pleacă?

Holly ridică din umeri şi-şi retrase mâna.

- Nu ştiu. Se pare că mai stă pe aici.

A crezut că vorbise cu indiferenţă, dar Felix o privi cu şiretenie.

- Poate te vrea înapoi?

- Nu, sunt sigură că nu ăsta este motivul pentru... se opri brusc şi roşi.

- Deci, care este motivul? o îmboldi Felix. Se uită la ea, apoi continuă gânditor. Sau pot să ghicesc. Vrea să se culce din nou cu tine, nu-i aşa? Este curios să ştie ce a văzut la tine atunci, şi ce fel de femeie eşti acum.

- Nu-mi vine să cred că va afla aşa ceva doar culcându-se cu mine, replică Holly cu acreală.

- Aici greşeşti, zise Felix luându-i mâna din nou, înfrângând repede rezistenţa ei. Un bărbat poate să afle tot ce doreşte despre o femeie, când face dragoste cu ea. O femeie n-are secrete în pat. Făcu o pauză, apoi continuă ca din întâmplare: o să-l laşi?

Fără să vrea tresări.

- Nu este treaba ta, îi răspunse cu răceală.

Felix înălţă capul şi o privi calm.

- Poate nu este... dar aş vrea foarte mult să fie, adăugă deliberat, privind-o în ochi.

Holly îl privi lung. Era imposibil să nu înţeleagă, imposibil să nu citească mesajul din privirea lui.

Stânjenită, îşi trase mâinile din ale lui şi se ridică.

- Dacă... dacă vrei să mă scuzi, mă duc să mă aranjez puţin.

- Sigur.

Se ridicase şi el în picioare, şi Holly simţi cum o priveşte până când intră în vilă. O dată intrată în cameră, încuie uşa, mulţumită că poate să-şi adune gândurile în linişte. Se îndreptă încet spre oglindă şi se studie cu atenţie. Acum era bronzată, dar nici bronzul nu putea să-i ascundă cearcănele sau cutele de îngrijorare de pe frunte. Noaptea trecută nu dormise prea mult, deşi era ostenită după cearta cu Nick. Zăcuse trează, gândindu-se la el, corpul tânjindu-i după sărutările şi mângâierile lui. îl dorea cu disperare, după atâţia ani de singurătate. La un moment dat, a fost pe punctul de a se duce după el la barcă, să-i spună că s-a răzgândit şi vrea să fie cu el. Dar mândria o oprise. Să meargă la el oricum, ar fi fost dovadă de slăbiciune, ca şi cum toată durerea şi nefericirea pe care i-o provocase n-ar fi contat deloc. Şi s-ar fi trădat pe ea. Aşa că îşi aduse aminte toate certurile, într-o încercare disperată de a rezista, până data viitoare, când Nick va face o nouă tentativă. Şi nu se îndoia deloc că va mai fi o altă tentativă. Spusese că o dorea, şi-l cunoştea destul de bine ca să ştie că-şi va urmări cu tenacitate scopul... care va fi sfârşitul, nu dorea să se gândească.

Se spălă pe mâini şi oftă exasperată; această întâlnire se desfăşura aiurea. întâi a apărut Nick şi acum Felix Riddell complica lucrurile. Ultima lui remarcă arăta

limpede că era interesat de ea, ceea ce crea probleme. Era important să afle dacă o invitase aici pentru el sau într-adevăr dorea să-i dea un interviu pentru ziar? Holly înjură în şoaptă. La naiba cu bărbaţii! Reuşise să-i ţină la distanţă atâta timp şi acum ameninţau să apară iar în viaţa ei. Se rujă hotărâtă şi apoi se întoarse pe terasă, gata să sară la Felix dacă ar fi încercat să flirteze din nou. De fapt, ar fi minunat dacă ar face-o, în felul ăsta ar putea să-i spună ce crede despre bărbaţii în vârstă, care alergau după tinerele, aşa că nu va mai vrea să ştie de ea şi îşi va face bagajul şi va pleca acasă şi va scăpa de amândoi.

Dar Felix avea destulă experienţă în privinţa femeilor; îi fu de ajuns să-i arunce o singură privire ca să-şi dea seama de starea ei de spirit. In restul după-amiezii, discutară despre diverse lucruri şi Holly se relaxă, atât de mult încât o dată sau de două ori încercă să-i spună întrebări, dar el refuză să cedeze. Zâmbi şi schimbă subiectul.

Au mers pe plajă, au înotat, apoi au făcut o partidă de tenis, înainte de a lua cina. Din nou a trebuit să se împrumute de haine. Era nesigură de intenţiile lui, dar cu excepţia încercării din timpul prânzului, Felix n-a mai făcut nici o altă încercare de a o seduce.

- Desigur, iahtul meu te va aştepta să te ducă acasă oricând doreşti, îi spuse zâmbind, când îi văzu ezitarea.

Au luat cina la lumina lumânărilor, o cină minunată,

servită în farfurii din cel mai fin porţelan, ce aparţinuseră o dată ţarului Rusiei, au băut vin din pahare de cristal ce reflectau lumina în culorile curcubeului. Apoi au stat în salonul imens şi au ascultat muzică. Aparatura era atât de sofisticată încât avea impresia că era înconjurată de orchestră. In şemineu ardea focul, dând o căldură plăcută în cameră, şi Holly se simţea toropită.

Felix veni lângă ea şi-i luă paharul gol din mână.

- Mai vrei unul?

Ea clătină din cap şi se ridică.

- Nu, trebuie să plec. S-a făcut târziu. Se uită în jur, apoi îşi aminti că nu existau ceasuri în camere. Cum ştii cât este ceasul, când este noapte?

El râse.

- Ah, pur şi simplu mă duc la culcare când mă simt obosit. Dar nu este nici un motiv ca tu să nu ştii.

Se duse la birou şi scoase dintr-un sertar o cutie subţire, neagră.

- Poftim, zise întinzându-i cutia.

Holly luă cutia şi-i deschise încet capacul. înăuntru era un ceas subţire din aur adevărat! După un moment, Holly închise capacul şi i-o întinse.

- îmi pare rău, Felix, dar nu pot să-l accept.

- De ce nu? zise el încruntându-se.

- Ştii perfect de bine de ce nu. Se ridică repede. Mă duc să mă schimb.

- Holly. Felix o prinse de braţ. Nu te gândi la ceva ce nu este adevărat. Nu este chiar un cadou adevărat... este pur şi simplu un ceas, care să-l înlocuiască pe cel pierdut, când ai căzut în mare de pe iahtul meu.

- Nu este nevoie. Când ajung acasă, o să-mi cumpăr un ceas.

- Acest ceas este făcut la una din fabricile mele, zise el exasperat; am aici o duzină pe care le ofer prietenilor mei.

- Poate că este aşa, zise Holly, nesigură. Un cadou atât de scump poate să nu însemne nimic pentru ei sau pentru tine. Dar pentru mine, da... *şi tu ştii asta.*

- Bine. Văzu obrajii roşii şi-i dădu drumul. Foarte bine, repetă. O să le spun să pregătească iahtul, ca să te ducă la Melmia. Peste douăzeci de minute.

O aşteptă să coboare, după ce se schimbă, o luă de cot şi o conduse prin grădină, până la ponton. Dar chiar înainte de a ieşi din grădină, se opri şi o întoarse cu faţa spre el.

- O să vii şi mâine?

Holly ezită, întrebându-se ce rost mai avea.

Ghicind motivul, Felix continuă repede.

- Uite, ştiu că vrei interviul, dar încă nu m-am hotărât. Dar întâi aş vrea să ne cunoaştem mai bine. Trebuie să fiu sigur că mă vei asculta cu atenţie şi că vei înţelege corect ceea ce-ţi voi spune.

Nota de sinceritate din vocea lui o făcu pe Holly să se răzgândească.

- Bine, voi veni mâine. Intinse mâna şi-i zâmbi. Mulţumesc pentru ziua asta minunată.

El îi luă mâna, dar în loc să i-o strângă, i-o sărută.

- Noapte bună, Holly.

Era târziu când iahtul intră în port la Melmia, însă mai erau câţiva bărbaţi pe terasa tavernei, discutând în contradictoriu, ceea ce constituia marea lor plăcere. In treacăt, Holly le aruncă o privire scurtă, aşteptându-se să-l vadă pe Nick la una din mese, dar toţi bărbaţii erau localnici. In timp ce urca scările, îl văzu pe puntea bărcii, sprijinit neglijent de catarg, fumând o ţigară. Restul scărilor îl parcurse în fugă, sperând să n-o fi văzut, dar ştiind bine că nu era aşa. Ajunsă în cameră, încuie repede uşa, apoi fugi la fereastră. Nu mai era pe punte şi nici pe stradă. Abia respirând, se aştepta să-l audă bătând la uşă. Dar peste tot era linişte, până şi localnicii părăsiseră terasa. Se relaxă şi se dezbrăcă, apoi închise obloanele.

A doua zi, iahtul sosi în port la aceeaşi oră şi petrecu din nou o zi minunată împreună cu Felix. A învăţat să joace squash pe unul din cele două terenuri, iar după cină au văzut un film american recent lansat pe piaţă. El n-a amintit nimic de interviu şi nici n-a încercat s-o cucerească, deşi după ce i-a urat noapte bună şi înainte să urce pe iaht, a sărutat-o uşor pe buze.

- Pe mâine, i-a zis cu afecţiune.

Barca lui Nick era la chei şi din nou era pe punte fumând o ţigară, dar cum a văzut-o coborând de pe iaht,

a aruncat chiştocul în mare şi a coborât sub punte. Ca şi cum ar fi aşteptat s-o vadă în siguranţă acasă, îşi zise Holly în gând, simţindu-se pe jumătate nemulţumită, pe jumătate... dar nu era sigură ce mai simţea.

Următoarele două zile au decurs la fel. A primit doar două telefoane de la redactorul şef. Holly îi spusese că încerca să-l convingă pe Felix Riddell, dar el era nemulţumit de faptul că treaba mergea prea încet.

- Nu înţelegi situaţia, îi explică. Nu se lasă uşor. Dacă încerc să-l forţez, o să mă trimită la dracu'. Dar sunt sigură că va accepta curând.

- O.K., ţine-te de el. Până acum te-ai descurcat bine, o lăudă redactorul şef. Dar încearcă să rezolvi cât mai repede. Dacă află celelalte ziare că este de acord cu un interviu, o să se năpustească acolo ca lupii.

Dar a mai trecut o zi până când Felix să se hotărască. După cină, o conduse într-o cameră în care nu mai fusese şi pe care el o numea bârlogul lui. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi de cărţi, unele dintre ele extrem de valoroase şi de rare. Turnă băutură în două pahare dintr-o sticlă ce stătea pe un bufet din secolul XVIII şi-i întinse unul ei.

- Hai să toastăm, vrei?

Holly zâmbi.

- Sigur... dar pentru ce?

O studie cu atenţie.

- Pentru tine. Pentru noul meu biograf.

Îl privi uimită, apoi înghiţi în sec.

- Nu... nu înţeleg. Vrei să spui că doreşti să-ţi scriu biografia?

Amuzat de expresia ei uimită, dădu din cap.

- Exact. In ultimele zile m-am tot gândit la asta, şi am trimis la Londra să-mi aducă câteva din lucrările tale. Acum că le-am citit, m-am hotărât.

- Aşa că de *asta* nu te puteai hotărî? Chipul îi străluci. Ah, Felix, mi-ar face mare plăcere. Şi o să mă străduiesc să fac o treabă bună. Iţi promit că n-o să te dezamăgesc.

El râse şi o luă de mijloc.

- Ştiu că aşa va fi. Sunt convins că vei face treabă bună.

Se întoarse brusc spre el.

- Când începem... mâine? Imi aduc casetofonul şi vom face articolul pentru ziar, apoi mă întorc în Anglia să cer un concediu fără plată pentru o lună ca să pot...

- Hei, opreşte-te! o întrerupse Felix. Am spus biografie, nu articol.

Holly îl privi fără să priceapă, apoi toată bucuria de pe chip
i se stinse.

- Dar trebuie să-l fac. Nu pot să renunţ şi să mă apuc de biografia ta, n-ar fi corect.

- Ei bine, corect sau nu, asta vreau, zise el cu bruscheţe. Şi apoi, un articol apărut înainte, ar diminua interesul pentru biografie, nu-i aşa?

- S-ar putea, dar... Holly se gândi repede. Uite, dacă nu vrei un articol, ai fi de acord ca ziarul meu să publice fragmente din biografie, anticipat? Se procedează aşa de multe ori, fără să ştirbească vânzarea... Dimpotrivă, o măreşte.

Felix îşi frecă gânditor bărbia.

- O.K., o să mă gândesc. Da, vom negocia cu ei chiar acum.

Holly râse fericită.

- Minunat! Ah, Felix, îţi voi fi mereu recunoscătoare. Plec mâine să fac aranjamentele.

- Nu va fi necesar, putem lua legătura cu ei prin telex. Şi apoi, îi zise zâmbind, nu vreau să te pierd, nici măcar o zi. O trase spre el şi o sărută. Probabil că o simţise cum se încordează, dar continuă s-o sărute. Când îi dădu drumul, Holly făcu un pas înapoi şi-l privi mohorâtă.

- Ce vrei să spui?

- Ştii perfect de bine, zise cu vocea joasă. Vreau să stai aici şi să trăieşti cu mine, Holly.

- Adică să fiu amanta ta? îl întrebă ea cu răceală.

O trase din nou lângă el.

- Am fi *iubiţi,* Holly. Trebuie că ţi-ai dat seama ce simt pentru tine. Niciodată n-am crezut că mă voi îndrăgosti din nou, dar m-am îndăgostit de tine mai tare decât oricare dintre femeile pe care le-am cunoscut înainte. Aş vrea...

- Opreşte-te! Albă la faţă, Holly se smulse de lângă

el. îţi pierzi timpul. încă agitată, se depărtă de el câţiva paşi, încercând să-şi găsească vocea. Felix, îmi pare rău, dar eu nu simt la fel. Aşa că, să schimbăm subiectul.

Felix o privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

- Dar ne simţim bine împreună, nu-i aşa? }i-au plăcut zilele astea, pe care le-ai petrecut aici cu mine?

- Da. Da, sigur că da, dar...

- Realizezi ce viaţă ai duce cu mine, Holly? zise apropiindu-se de ea. Orice şi oricât ai dori. Haine, bijuterii... ai avea tot ce este mai bun. Am sta aici pe insulă, doar noi doi, dar dacă vei dori, vom călători, oriunde vei vrea. Şi aş fi generos, Holly. Nu va trebui să mai munceşti niciodată. Nu va mai trebui să cauţi subiecte pentru articole sau să stai în camere ieftine de hotel.

în zadar încerca Holly să-i oprească şuvoiul vorbelor.

- Dar *îmi place* viaţa pe care o duc, înţelegi? reuşi să-l întrerupă până la urmă. Am muncit din greu să ajung aici şi-mi place ceea ce fac. Şi să trăiesc din banii tăi, să primesc totul pe o tavă de aur... ce provocare ar fi pentru mine? O.K., poate tu ţi-ai trăit viaţa, ai răspuns la toate provocările şi acum îţi permiţi să te bucuri de ele, dar eu încă nu mi-am trăit viaţa.

Se opri şi-l privi cu tristeţe.

- Nu poţi să-mi oferi ceea ce vreau. Foarte bine, ar fi excitant să trăiesc câteva zile în preajma unui milionar, să port haine scumpe, să am o capă de blană pe umeri în nopţile răcoroase, să mă plimb cu iahtul. Dacă aş trăi

tot timpul aşa, fără să fac nimic, m-aş plictisi de moarte în câteva săptămâni şi insula ar fi ca o închisoare pentru mine.

Vru să părăsească încăperea, dar Felix o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa spre el. Vocea îi era aspră.

- Nu, zise cu mânie reţinută. Nu te-ai plictisi, Holly. Crezi că sunt un amant atât de neexperimentat, încât n-aş fi capabil să te fac fericită? O dată ce vom face dragoste, vei dori să stai mereu cu mine.

Incercă s-o sărute din nou, dar Holly îl respinse încruntată.

- Imi pare rău, Felix, dar răspunsul este tot nu. Am tot ce-mi doresc.

- N-ai un bărbat, zise cu voce aspră.

Holly păli.

- N-am nevoie de un bărbat. Nici de tine, nici de altcineva. Traversă repede încăperea. Nu te deranja să mă conduci. Cunosc drumul până la iaht.

Tocmai când voia să iasă, vocea lui o opri.

- Ştii la ce renunţi?

Privi peste umăr, cu un surâs amar pe buze.

- Ah, da, ştiu foarte bine. Pierd orice şansă de a mai scrie nu numai biografia ta, ci şi articolul.

- Nu este aşa. Holly se întoarse să iasă din cameră, dar vorbele lui o opriră în prag. Acceptarea sau refuzarea ofertei... n-are nici o legătură cu asta. Dacă vrei interviul, pot să ţi-l dau.

Dar biografia... ridică din umeri, poate ar fi mai bine să

uităm de ea, în aceste împrejurări. N-aş putea să stau cu tine atâtea săptămâni, doar pentru a scrie biografia.

- E... adevărat? îmi vei da interviul... fără nici o condiţie?

Zâmbi strâmb.

- Fără condiţii. Vino mâine, ca de obicei, şi adu-ţi şi reportofonul. Acum mai bine ai pleca, spuse brusc. O să le spun să pregătească iahtul pentru tine.

Era aproape de miezul nopţii când ajunse la Melmia. Cum intrară în port, privirea lui Holly fu atrasă ca un magnet de barca lui Nick. Nu era pe punte, dar în cabina de sub punte era lumină. Nici nu era nevoie să stea pe punte, deoarece zgomotul făcut de motorul iahtului era deajuns ca să ştie că ea se întorsese.

încet, Holly urcă scările spre camera ei. în capul ei era un vârtej de gânduri. Respingerea lui Felix a fost pur instinctivă, simţise o uşoară repulsie, nici ea nu ştia de ce. Sigur că nu-l găsea respingător; deşi îl considera destul de în vârstă, era încă un bărbat chipeş, cu un aer tineresc, care ar fi făcut ca diferenţa de vârstă dintre ei să pară mai mică. O mângâiase de multe ori, iar sărutul nu fusese unul neplăcut. De fapt, Felix era un bărbat cu experienţă, care ştia cum să se poarte cu o femeie. Atunci, de ce găsise atât de respingătoare ideea de a-i deveni amantă? Holly se duse la fereastră şi se sprijini de pervaz. întoarse problema pe toate feţele până ajunse la concluzia că acest lucru se întâmplase pentru

că Felix considerase că era necesar să se facă plăcut pentru a o duce cu vorba. Acest fapt sugera un grad de falsitate în caracterul lui şi cum te puteai baza sau încrede în cineva care nu se poartă firesc cu tine?

Zâmbi uşor când îşi aminti cum încercase s-o ispitească. Cât de puţin o cunoştea, dacă se gândise că bijuteriile şi hainele scumpe ar putea influenţa hotărârea ei! Mai multă satisfacţie avea când vedea un articol tipărit, un articol la care lucrase din greu. Era adevărat că se bucurase de conversaţiile pe care le avusese cu el. Era tipul de om pe care şi l-ar fi dorit ca prieten, să ia masa cu el, să discute şi să se amuze din când în când. Dar simţea că nu era bărbatul căruia să-i poată face confidenţe. Nici măcar nu-i povestise despre Jamie.

Dar nici lui Nick nu-i spusese despre Jamie. Se trezi din visare şi realiză că în tot acest timp stătuse cu privirea pironită pe barca lui Nick. Era destul de târziu şi totuşi lumina era aprinsă în cabină; poate că citea ceva, înainte de culcare. Era unul din lucrurile pe care le avuseseră în comun... dragostea pentru cărţi. Aproape în fiecare seară, citeau în pat până când Nick îi lua cartea din mână şi o trăgea spre el. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi pe care le şterse furioasă. Niciodată Nick nu jucase teatru ca să se facă plăcut. Avea un farmec înnăscut, care le atrăgea pe femei ca un magnet. Şi fusese în al nouălea cer, când dintre toate fetele o alesese pe ea. Nick nu era un afemeiat; chiar

după căsătoria lor, multe femei îi făcuseră ochi dulci, dar nici nu le băgase în seamă, râdea de temerile ei, i-a spus că era bărbatul unei singure femei, a luat-o în braţe şi i-a dovedit fără tăgadă că ăsta era adevărul.

Dar acum? Simţise de la început că era diferit, avea mai multă experienţă cu femeile. Era mai dur decât fusese înainte, parcă nimic nu mai conta, si felul în care o sărutase, îi dovedise că au fost mai multe femei în viaţa lui!

Brusc, Holly se îndreptă si fără să se gândească, îsi ridică salul, iesi din cameră si coborî scările în fugă. Era senin, luna aruncase o lumină argintie asupra orăşelului adormit. Terasa tavernei era goală, desi din bucătăria unde stătea Alexis Lambis si familia, răzbătea o rază de lumină pe sub usă. Probabil că luau si ei masa, după ce plecaseră toţi clienţii. Holly se grăbi spre port, nestiind exact de ce se ducea la Nick sau ce-i va spune când va ajunge acolo, stia doar că *trebuia* să-l vadă.

Cu inima bătându-i nebuneste în piept, se opri pe chei să se linistească puţin. Era chiar în apropierea bărcii lui Nick. Cum stătea acolo, o usă dublă se deschise, luminând puntea. Uimită, se trase înapoi, gândindu-se că Nick o văzuse si venea s-o ajute să urce pe barcă. Dar vocea care venea din cabină nu era a lui Nick. Era o voce feminină, usor răgusită si cu accent franţuzesc.

- Ah, Nicholas, *mon chéri,* a fost minunat, *ravissant!*

Holly se trase repede la întuneric si trase salul peste

rochia
deschisă la culoare, în momentul în care Chantal d'Arneau apăru în prag si întorcându-se spre Nick îi înconjură gâtul cu braţele si-l sărută pe gură.

- *A demain, chéri,* murmură si mai spuse ceva, dar Holy n-a mai asteptat să audă.

Pătrunse pe aleea dintre două case si apoi străbătu în fugă drumul până la tavernă, unde se închise în camera ei.

Capitolul 1

Aproape toată noaptea, Holly a stat trează, ba blestemându-se că a fost proastă, ba mulţumind Cerului că nu se dusese la Nick mai devreme, ca să dea peste franţuzoaică. Se cutremură numai imaginându-şi scena. Fusese doar un impuls, lăsându-se condusă de sentimente şi iată ce era să i se întâmple! Alergând la el, se coborâse la nivelul lui Chantal d'Arneau. Se întrebă dacă soţul franţuzoaicei ştia că nevasta lui era în vizită, noaptea, la Nick. Poate că sărmanul era obişnuit cu purtarea ei scandaloasă, îşi zise cu cinism în sinea ei, şi închise ochii. Oare Nick decăzuse atât de tare, încât accepta să fie folosit în felul acesta?

Holly îşi îngropă capul în pernă şi pentru prima oară în ultimii ani, plânse până adormi.

A doua zi, iahtul trimis de Felix a sosit punctual în port, dar Holly a întârziat. După ce a urcat la bord, s-a dus direct la cabină. Atmosfera între ei a fost încordată, dar Holly nu s-a sinchisit. A trecut la interviu imediat, punându-i întrebările de pe lista pe care şi-o pregătise înainte de sosirea la Kinos. Felix a răspuns destul de binevoitor, dând răspunsuri ample la unele întrebări, dar în tot acest timp a privit-o uşor încruntat, remarcându-i starea de încordare. La prânz au făcut o pauză, discutând altceva, deşi Holly ar fi preferat să continue interviul. Tot ce dorea, era să termine mai repede articolul şi să se ducă la fiul ei. în timpul prânzului a mâncat foarte puţin, i-a răspuns monosilabic, dorind să

se termine mai repede. Dar Felix nu se grăbea, deşi se aşteptase ca respingerea ei să-l facă să se poarte mai ţâfnos cu ea. La cei mai mulţi bărbaţi, în special cei de vârsta lui Felix, o respingere a avansurilor de către o tânără constituia o lovitură grea dată mândriei lor, dovedindu-le că nu mai aveau o poziţie privilegiată în acest domeniu. Dar din motive pe care nu le putea înţelege, se părea că Felix se comporta la fel ca atunci când l-a cunoscut prima oară. în mod obişnuit, Holly ar fi fost bucuroasă că dorea să fie doar prieteni, dar acum a început să-l suspecteze că avea să mai facă încă o încercare, aşa că a hotărât să se comporte cu răceală, ca să-i dovedească faptul că nu era deloc interesată de el.

După prânz, au început din nou, dar capul o durea atât de tare încât îi era imposibil să se concentreze. Puse aceeaşi întrebare de două ori, se scuză poticnindu-se, apoi îşi duse mâna la cap, durerea devenind insuportabilă.

Felix se ridică brusc în picioare, se îndreptă hotărât spre ea, îi luă blocnotesul din mână şi opri reportofonul. Holly vru să protesteze, dar se opri când Felix îi luă ochelarii şi-i privi încruntat ochii încercănaţi şi roşii din cauza plânsului şi nesomnului.

- Ai plâns, zise el printre dinţi.

Holly începu să clatine din cap, apoi îşi dădu seama că n-avea rost.

- N-are nici o legătură cu ce s-a întâmplat între noi,

seara trecută. Hai să continuăm, vrei? N-am ajuns nici la jumătate.

Intinse mâna după ochelari.

- Nu, pentru astăzi este de-ajuns, spuse după un moment de gândire. Nu arăţi bine deloc.

- Mă doare capul, asta este tot, recunoscu Holly cu jumătate de gură. Dacă vrei să rogi să-mi aducă două aspirine, o să-mi treacă.

- Nu, ne oprim aici şi continuăm mâine, dacă o să te simţi mai bine. Hai să intrăm, să nu mai stăm în soare. O conduse înăuntru şi-i turnă o băutură răcoritoare într-un pahar. Apoi ieşi şi se întoarse după câteva minute cu un flacon de calmante. Uite, ia două din astea. Ii puse două tablete în mână şi aşteptă să le ia. Holly, de ce nu mi-ai spus că nu te simţi bine?

- Voiam... voiam să termin interviul.

Se întoarse şi se aşeză pe canapea. Işi sprijini capul de spătar şi închise ochii. Când îi deschise, îl văzu pe Felix privind-o cu îngrijorare.

- De ce nu vrei să mergi în cameră, să te întinzi puţin?

Ea zâmbi slab.

- Sunt sigură că o să-mi treacă în curând. Imi pare rău că-ţi fac atâtea probleme.

- Draga mea! Se opri brusc, se duse la bufet şi-şi turnă o băutură în pahar, apoi se întoarse şi o studie câteva clipe. Ai spus că nu... îşi căută cuvintele... că

discuţia noastră de aseară, nu te-a supărat. Este adevărat?

Holly zâmbi strâmb.

- A ajutat, dar n-a fost cauza principală.

- Atunci?

- Zău că nu este problema ta, Felix, zise scurt, întorcându-şi privirea.

- Ceea ce înseamnă că soţul tău te-a făcut să plângi, ghici el. Ce ţi-a făcut... te-a forţat?

Holly se ridică şi-l privi cu răceală.

- Nu. Singura propunere pe care am primit-o ieri, a fost a ta. De fapt, n-am mai vorbit cu el de câteva zile. Şi acum, dacă nu te superi, aş vrea să mă întorc la hotel. Imi pare rău că am întrerupt interviul... sunt sigură că şi tu doreşti să se termine mai repede.

- Ştii, Holly, seara trecută... Felix veni lângă ea şi se întinse s-o prindă de braţ, dar Holly se feri.

- Nu-i nimic, nu trebuie să spui nimic. Işi masă fruntea cu o mână tremurătoare. Mi-e teamă că am fost nepoliticoasă cu tine. Imi pare rău.

- La naiba, nu. Eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze. Felix vrusese să spună altceva, dar îşi schimbă gândul când îi văzu chipul alb ca varul. Vom discuta când te vei simţi mai bine. Dă-mi mâine un telefon şi voi trimite iahtul după tine.

- Da, bine, fu de acord cu o voce fără pic de vlagă.

O conduse până la iaht şi o ajută să urce pe punte.

Până a ajuns la Melmia, calmantele şi-au făcut în

mare parte efectul, însă tot se simţea obosită. Se hotărî să se ducă puţin la plajă şi să înoate. Pe plajă erau alţi turişti, care veniseră cu feribotul. Doi tineri au privit-o admirativ, când a trecut pe lângă ei, dar i-a ignorat când au încercat să-i vorbească. Şi-a căutat un loc liniştit mai departe de plaja principală şi l-a găsit între două stânci ce formau un fel de peşteră naturală. între el se întindea o plajă din nisip foarte fin.

N-a înotat mult, doar cât să se răcorească, apoi s-a întins pe prosop să facă plajă. A încercat să doarmă, dar se gândea neîncetat la Nick şi la franţuzoaică. Nici ea nici prietenii ei nu erau pe plajă şi nici barca lor nu era în port, probabil că plecaseră pe mare pentru o zi sau părăsiseră definitiv insula Kinos. Asta însemnase seara trecută? se întrebă Holly; ultima întâlnire cu Chantal d'Arneau înainte să plece? Sau soţul ei aflase că fusese plecată şi a hotărât s-o îndepărteze de Nick?

Se întoarse pe burtă şi începu să se joace cu degetele în nisip. Poate că Nick a fost atât de cucerit de Chantal încât s-ar fi putut să plece împreună. Dar noul Nick, dur şi stăpân pe sine, nu părea dispus să lase o femeie să intervină în planurile sale. Dacă nu erau de acord cu el, cu atât mai rău pentru ele. Era genul de atitudine „ne-a fost bine, atât cât a fost". Nu că i-ar păsa, desigur; n-o interesa câte femei avusese Nick, nici acum, nici în trecut. Atunci, de ce a plâns noaptea trecută? Pentru Nick din trecut, pentru care nu conta

nici o femeie, în afară de ea? Sau pentru că se simţea vinovată că Nick devenise bărbatul de acum? Atunci fusese oarbă, atât de oarbă.

Se ridică brusc în picioare. N-avea rost să se mai gândească. Ştia din experienţă că nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. După plecarea lui Nick, descoperise că singurul lucru care o ajuta să nu se mai gândească era să facă ceva. Acum traversă plaja în fugă şi se aruncă în valuri, înotând cu putere contra curentului.

Probabil că cei doi tineri o văzuseră, pentru că şi ei intraseră în apă şi o întâmpinară când se întorcea.

Unul dintre ei îi vorbi într-o engleză stricată.

- Tu, în necaz? Noi ajutăm, da? spuse prinzând-o de braţ.

- Nu, sunt bine.

Holly încercă să protesteze, dar fu prinsă şi de celălalt braţ.

Deşi erau în apă mai adâncă, cei doi tineri stăteau în picioare, susţinând-o pe Holly, care nu atingea fundul mării. Râdeau la ea cu gura până la urechi, în timp ce o pipăiau pe sub apă. Deschise gura să ţipe, dar o traseră sub apă. Se înecă şi începu să tuşească.

- îţi place jocul ăsta, nu?

Unul dintre tineri, cel brunet, îi rânji în faţă în timp ce încercă să-i scoată bikinii.

în clipa următoare dispăru sub apă şi-i dădu drumul la braţ. Urmă o învălmăşeală de mâini şi de picioare,

apoi Nick apăru lângă ea, ţinându-l de braţ pe atacatorul ei, ce părea fără vlagă. Celălalt tânăr îl privi uluit pe Nick, apoi îi dădu drumul la braţ şi începu să înoate, îndreptându-se cu viteză spre plaja cea mai apropiată.

- Eşti bine? o întrebă Nick cu voce normală, de parcă n-ar fi depus nici un efort.

- D... da, mulţumesc. Holly se aplecă şi-şi aranjă ţinuta. Ce vrei să faci cu el? Arătă spre tânărul, pe jumătate ameţit.

- Ştiu ce mi-ar plăcea să fac cu el, zise Nick posomorât, dar presupun că va trebui să-i dau drumul.

Il târî până la mal şi-i dădu drumul. Ingrozit, tânărul o luă la goană, întorcând din când în când capul să vadă dacă nu este urmărit.

Nick se întoarse spre Holly şi-i atinse cu blândeţe urmele roşii de pe braţ.

- Te doare?

- Nu. Holly scutură din cap, dar se cutremură. Dar nici n-a fost... foarte plăcut. Ieşi din apă şi-şi luă prosopul. M-am simţit atât de neajutorată...

Nick îi luă prosopul din mână şi începu s-o şteargă pe spate.

- Ai nevoie de nişte lecţii de autoapărare.

- Da, răspunse cu o uşoară ironie în voce. Bănuiesc că am nevoie.

Nick înţelese şi o privi nemişcat câteva clipe.

- Te-ai întors devreme azi, zise brusc. Ce s-a

întâmplat... te-ai certat cu milionarul tău?

- Nu, nu m-am certat... şi apoi, nu este milionarul *meu,* punctă Holly cu duritate.

- Nu? Nick o privi neîncrezător. Doar n-o să-mi spui că-ţi ia atâta timp să scrii un articol?

- Sigur că nu.

- Deci, ce aţi făcut timp de o săptămână - aţi jucat şah? zise rânjind sarcastic.

- Da... printre altele, dacă vrei să ştii, răspunse Holly furioasă. Nu că ar fi treaba ta ce fac cu timpul meu.

Ochii lui Nick aruncară flăcări.

- Şi presupun că de asemenea nu este treaba mea, ce face nevasta mea cu corpul ei?

- Nu, nu este, începu ea furioasă, deoarece nu mă consider nevasta ta. De fapt...

Deşi prosopul era destul de gros, simţi cum degetele lui i se înfipseseră în carne.

- Te-ai culcat cu el? Da? o întrebă cu sălbăticie.

- Ce s-a întâmplat? îl luă în râs. Eşti gelos că l-am preferat pe el? Păi, ai dreptate să fii, deoarece este un amant mult mai bun decât ai fost tu! Este mai bărbat... Se opri brusc, deoarece Nick o luă de gât, cu o expresie criminală pe chip.

- Este, pe Dumnezeul meu? Expresia de pe chipul lui se schimbă. Sau se datorează banilor pe care-i are? De asta l-ai lăsat... pentru ceea ce ar putea să-ţi ofere?

Holly îl lovi peste mâini şi făcu un pas înapoi.

- Ei bine, indiferent ce am văzut la Felix, este foarte clar că este diferit de ceea ce ai văzut tu la Chantal

d'Arneau! îi replică ea furioasă.

Nick o privi cu atenţie.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Vreau să spun că n-ai nici un drept să mă interoghezi, când tu ai o relaţie vulgară cu o altă femeie.

Chipul îi deveni de nepătruns.

- Şi ce ţi-a lăsat această impresie?

- Ah, dar nu este o impresie, îi replică ea sarcastic. Este un adevăr. Am văzut-o aseară părăsind barca.

O privi uluit.

- Ai văzut-o?

- Da, sărutându-te şi mulţumindu-ţi pentru minunatul timp petrecut împreună, îi răspunse, cu o voce de gheaţă.

- Cel puţin un client satisfăcut şi dornic să-mi dea referinţe bune, zise amuzat.

- Ah...!

Holly se înecă de furie. Ridică mâna să-l lovească, dar Nick fu mai rapid şi o prinse de încheietură.

- Holly, ascultă, nu este nimic între...

- Nu, tu ascultă-mă, îl întrerupse Holly cu vehemenţă. Când te-am reîntâlnit am fost confuză şi plină de incertitudini, dar în ultima săptămână am ajuns la nişte concluzii. Şi de un lucru sunt foarte sigură; şi anume, vreau să mă eliberez de tine. Pentru totdeauna. Imediat ce ajung la Londra, o să cer divorţul!

Pentru o clipă, strânsoarea deveni mai puternică, apoi îi dădu drumul, iar pe chipul lui nu se putea citi

nimic.

- Inţeleg. Şi când intenţionezi să te întorci la Londra?

Holly trase aer în piept, încercând să se calmeze. Decizia
fusese luată, cuvintele rostite. Când îi răspunse, vocea îi era surprinzător de calmă.

- Nu sunt sigură. Probabil că poimâine.

- Atunci, n-ai feribot.

- Nu contează. O să închiriez o barcă să mă ducă la Pireu şi apoi iau avionul de la Atena.

- înainte de a pleca, să mă cauţi, îi spuse Nick, să-ţi dau adresa avocatului meu. O să ai nevoie de ea, pentru divorţ, adăugă când văzu privirea ei întrebătoare. Şi poate că ai dreptate, s-ar putea să fie cea mai bună cale. La urma urmei, nu mai avem nimic în comun.

- Nu.

Holly se întoarse, nedorind să-i întâlnească privirea şi nemaiavând nimic de adăugat.

- Dacă eşti gata, te conduc până la tavernă, zise Nick cu greutate. Cei doi tipi văd că au dispărut, dar mai bine te însoţesc.

Holly îşi puse rochia şi-şi luă papucii.

- Nu ţi-am mulţumit pentru că m-ai salvat, îi zise încet.

- Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, răspunse ironic.

Dar cei doi indivizi nu se zăreau nicăieri. Nick o duse până la marginea oraşului, apoi o salută scurt şi se

îndreptă spre una din străduţele laterale, lăsând-o să se ducă singură la tavernă. Brusc, Holly simţi cum încordarea îi dispare. Pentru prima dată era mulţumită că-l văzuse din nou, că lucrurile se lămuriseră şi că luase o hotărâre finală. Dar era cuprinsă şi de tristeţe, un sentiment de dezolare şi de eşec. Pentru că asta însemna un divorţ, o recunoaştere a eşecului, a ceea ce începuse minunat şi strălucitor.

*
* *

A doua zi i-a telefonat lui Felix şi l-a rugat să-i trimită iahtul, hotărâtă să termine interviul. Cu aceeaşi hotărâre s-a ţinut strict de schemă, refuzând orice intervenţie de altă natură din partea lui Felix. In timpul prânzului a încercat să discute subiecte mai personale, dar Holly a fost politicoasă, distantă, gata să discute orice altceva, în afară de viaţa ei personală. Felix o privi dezamăgit, incapabil să treacă zidul pe care ea îl ridicase între ei.

După-amiază, au terminat interviul şi a fost de acord să facă fotografii. A terminat mai multe filme pozându-l atât pe el, cât şi împrejurimile. Când a terminat, a vrut să-şi strângă aparatul, dar Felix a oprit-o.

- Imprumută-mi aparatul; vreau să-ţi fac o poză.

Fără tragere de inimă, îi întinse aparatul. Felix o conduse în grădină, lângă un rond unde, aroma florilor de caprifoi şi hibiscus îi umplură nările. Fără să se gândească, întinse mâna şi trase spre ea o ramură plină cu flori ca să absoarbă mai bine aroma grea. Dintr-o dată, se simţi cuprinsă de tristeţe, ştiind că niciodată n-o

să mai vadă acest loc minunat. Inchise ochii, încercând să-şi întipărească în memorie toată această frumuseţe.

- Holly.

Ea deschise ochii. Felix o privea fix. In ochii lui era un apel aproape disperat şi din doi paşi fu lângă ea, uitând de aparat. O luă în braţe.

- Holly, nu pleca. Am atâta nevoie de tine. Nu-ţi dai seama ce însemni pentru mine? Te rog, rămâi.

- Felix, nu, te rog! încercă să se îndepărteze, dar el o ţinea cu putere. Am mai trecut deja prin asta. Nu vreau să fiu doar amanta ta...

- De data asta nici nu-ţi cer aşa ceva. Un zâmbet timid îi apăru pe buze. După ultima discuţie, jur că nici nu-mi trece prin cap, dar dacă ăsta este singurul mod de a te ţine lângă mine... vreau să te căsătoreşti cu mine, Holly, să fii soţia mea. Nu vreau să te pierd acum, nu după ce te-am găsit. Niciodată n-am crezut că mă voi îndrăgosti din nou, dar s-a întâmplat, mai tare ca niciodată. Şi tu vei fi ultima mea dragoste, îţi jur.

Se aplecă s-o sărute, luând tăcerea ei drept acceptare. Când în sfârşit îi dădu drumul, Holly se îndepărtă, privindu-l nefericită. în timpul interviului, aflase adevăratul motiv pentru care Felix se retrăsese pe Fallipos, rupându-se de lume.

- Pur şi simplu m-am trezit într-o zi cu o imensă mahmureală, simţindu-mă sătul de atâta mâncare, băutură şi ţigări, îi spuse. Şi nici nu mai ştiam unde

eram... şi nici cine era femeia de lângă mine. Atunci mi-am dat seama că mă omoram încetul cu încetul şi că singurul mod de a scăpa era să mă îndepărtez de toate tentaţiile posibile. La început m-am închis într-o mănăstire unde poţi merge ca oaspete şi să rămâi cât vrei, dar mi-am imaginat ce va scrie presa, dacă ar afla. Am hotărât să joc rolul milionarului excentric şi să-mi creez această ascunzătoare. Am ajuns să iubesc locul ăsta, atât de mult încât să nu mai doresc să-l părăsesc vreodată.

Această mărturisire a făcut să-l înţeleagă mult mai bine şi pentru moment a făcut-o să ezite; ar fi aşa de uşor să cedeze, să-l lase pe Felix să aibă grijă de ea şi de Jamie, să nu mai aibă griji, să trăiască aici în pace şi linişte. Şi Felix spusese că avea nevoie de ea. Se simţi cuprinsă de un sentiment de simpatie pentru el şi de recunoştinţă pentru că o dorea atât de mult. Nimeni nu-i spusese până atunci că avea nevoie de ea, nici chiar Nick când au fost împreună. Dar apoi s-a gândit la Jamie, la dorinţa lui, niciodată rostită, de a fi mereu cu ea, dorinţă care era mult mai mare ca a lui Felix şi a revenit cu picioarele pe pământ. Felix a trăit o viaţă plină de excese până să vină pe insulă, în timp ce a ei era abia la început, iar a lui Jamie nici nu începuse.

- îmi pare rău Felix, dar nu mă pot căsători cu tine, zise cu voce fermă.

- Din cauza soţului tău? Făcu un gest de negare. Poţi să ceri divorţul imediat. Nici nu trebuie să pleci de aici,

totul poate fi rezolvat de avocaţii tăi de la Londra.

- Nu, nu este asta. Nu te iubesc Felix, îi zise ea cu blândeţe. Te plac, şi încă foarte mult, şi aş fi mândră să fii prietenul meu. Dar nu te iubesc şi eu nu pot trăi cu o persoană pe care n-o iubesc.

O privi mohorât.

- Şi dacă-ţi mărturisesc că eu nu pot să trăiesc fără tine?

- Aş spune că eşti un bărbat prea puternic ca să te pretezi la un astfel de şantaj, îi răspunse ea încet. Ai trăit fără mine înainte, Felix, şi în curând o să uiţi că exist.

El clătină din cap.

- Nu, niciodată.

Holly îşi luă aparatul şi Felix o însoţi până la ponton, acceptându-şi înfrângerea în tăcere, dar înainte de a o ajuta să se urce pe iaht o sărută din nou cu pasiune, ca şi cum nu se îndura s-o lase să plece.

- Poate că am stat aici prea mult timp, zise cu greutate. Poate că sunt pregătit să iau din nou lumea în piept şi sunt destul de puternic să fac faţă tuturor exceselor care m-au doborât înainte.

Intinse mâna şi-l mângâie cu blândeţe pe obraz.

- Oh, sper că da, Felix, chiar sper, spuse ea cu sinceritate.

Atunci o lăsă să plece. Rămase pe punte în timp ce iahtul

se îndepărta, privindu-l pe Felix şi insula lui cum dispar la orizont şi din viaţa ei.

Intoarsă la Melmia, Holly a închiriat o barcă prin Alexis Lambis, proprietarul ambarcaţiunii fiind de acord să plece a doua zi foarte devreme. Apoi, după ce telefonă la birou să-i anunţe de planurile ei, se duse în cameră să împacheteze. Se duse să mănânce cu două ore mai devreme, intenţionând să se culce pe la ora nouă.

Apoi mai avea de făcut un singur lucru. Holly se îndreptă încet spre barca lui Nick. Apusul de soare sângeriu schimbase culoarea caselor din alb în roz.

Presupuse că trebuie să strige, dar i se păru ridicol, aşa că urcă pe punte şi bătu în chepeng.

Aproape imediat Nick deschise uşa şi rămase în prag, privind-o.

- Mi-ai... mi-ai spus să te caut, înainte de a pleca, spuse Holly.

- Da, sigur. Intră.

Coborî scările şi întinse mâna s-o ajute, dar Holly se prefăcu că nu vede şi se descurcă singură. Cabina era echipată cu o bucătărie pe partea dreaptă, iar pe stânga era o masă, acum pliată, şi nişte banchete. în capătul opus se deschidea o altă cabină echipată cu un pat, acoperit cu o cuvertură. Holly aruncă o singură privire, îşi aminti de Chantal d’Arneau şi privi repede în altă parte.

- Nu vrei să iei loc şi să bei ceva? o invită Nick.

- Mulţumesc, dar nu stau mult. Am venit doar pentru că ai spus că-mi dai adresa avocatului tău, îi explică ea ţeapănă.

- Sigur. Ţi-o scriu eu şi poate că mai bine îmi dai şi tu adresa avocatului tău.

Holly scoase din geantă o bucată de hârtie şi un pix, şi scrise adresa. Apoi se întoarse şi-l văzu cum o priveşte. Luă bucata de hârtie şi o puse în buzunarul bluzei.

- Mi-e teamă că eu trebuie s-o caut pe a mea. Este o firmă pe care mi-a recomandat-o cineva din Australia. Am o carte de vizită pe aici pe undeva, sper că n-am pierdut-o. între timp, am putea să servim un pahar. Tu bei vodcă şi tonic, nu-i aşa? Deschise un bar mic şi turnă o vodcă pentru ea şi un scotch pentru el.

- Şi acum, pentru ce bem? o întrebă întinzându-i paharul. Cel mai bine ar fi pentru fericirea viitoare.

- Printre altele, adăugă Holly cu sarcasm.

Nick zâmbi strâmb.

- Cum spui... printre altele.

Se aşeză pe canapea, deoarece cabina era destul de mică şi nu se simţea în largul ei atât de aproape de el. In schimb, Nick stătea sprijinit de bucătărie şi nu făcea nici un efort să caute adresa.

După ce luă două înghiţituri, îi aminti să caute adresa.

- Ai spus că te duci să cauţi cartea de vizită, îi zise tăios.

- Este timp, răspunse calm. Inţeleg că lungul interviu cu Felix Riddell a luat sfârşit?

- Da, răspunse scurt.

- Deci, te întorci la Londra să scrii articolul. Ştii unde te vor trimite după aceea?

Clătină din cap.

- Oriunde. Dar sper să petrec întâi puţin timp acasă.

O privi mirat.

- Acasă?

- Am o căsuţă în... făcu o scurtă pauză... la ţară.

- Cu greu mi te închipui locuind într-o casă la ţară, cu trandafiri la uşă. Mai degrabă te vedeam într-un apartament în West End, la Londra.

Holly puse jos paharul şi se ridică.

- Păi, niciodată nu m-ai cunoscut foarte bine, nu-i aşa? Când vei găsi cartea de vizită, poate că o să iei legătura cu avocaţii mei?

Nick nu făcu nici o mişcare s-o oprească doar o urmă pe scări, spre punte.

- înainte să pleci, nu vrei să-mi dai o mână de ajutor? o rugă el. Am avut necazuri cu motorul şi aş vrea să mai fac o încercare, să mă asigur că totul este în ordine.

Holly se întoarse fără tragere de inimă.

- Ce vrei să fac?

- Ţine cârma pentru început, în timp ce eu controlez dacă motorul pompează apa.

- Vrei să spui că ieşim pe mare? întrebă neliniştită. De ce nu poţi s-o faci aici?

- Trebuie să ambalez motorul şi asta face mult zgomot, îi explică Nick liniştit. Zgomotul motorului reverberează şi de asemenea ar face valuri; ar agita celelalte bărci şi tocmai acum pescarii îşi pregătesc masa şi asta nu m-ar face prea simpatizat printre ei, adăugă, şi apoi prefer să rezolv totul înainte de lăsarea întunericului.

- Mă rog, bine, fu ea de acord fără prea mult entuziasm, dar ştiind din experienţă că motoarele vechi pot fi foarte îndărătnice când vor. Ce vrei să fac?

- Scot barca din port şi atunci stai tu la cârmă cât timp eu cobor sub punte.

Nick a tras parâmele şi a pornit motorul. Au ieşit în linişte din port şi s-au îndreptat spre larg. O dată în largul mării, Nick a întors barca spre tribord, iar Holly la cârmă a condus ambarcaţiunea de-a lungul ţărmului. Automat, s-a supus instrucţiunilor lui, de a accelera sau încetini, apoi au plutit în linişte în timp ce el a făcut nişte reglări.

Niciodată, înainte, Holly nu ieşise pe mare la apus, în special pe Mediterana. Incet încet, s-a pierdut în frumuseţea momentului. Era linişte, marea foarte calmă,

era ca şi cum lumea s-ar fi oprit în loc şi era extraordinar să priveşti miracolul tranziţiei de la zi la noapte. Soarele cobora din ce în ce mai jos, avu brusc o strălucire intensă, apoi dispăru.

Cu un oftat, Holly se trezi din visare, şi-l văzu pe Nick stând nemişcat în spatele ei, privind şi el apusul. Pe faţa lui era o strălucire, care i se reflectă în ochi, când o privi.

- Iau eu cârma, acum.

Holly se dădu la o parte, şi în timp ce Nick trecu la cârmă, se întoarse să privească dispariţia ultimelor raze. Era o amintire pe care voia s-o păstreze pentru totdeauna.

Fiind atentă la apusul soarelui, Holly nu şi-a dat seama de manevrele lui Nick, până n-a auzit lanţul ancorei. A privit în jur şi a văzut că erau într-un mic golf înconjurat de stânci inaccesibile, ambarcaţiunea fiind ancorată cam la treizeci de metri de ţărm.

Nick opri motorul şi Holly se întoarse spre el, privindu-l întrebătoare.

- Ce s-a întâmplat? Probleme la motor?

- Nu, este bine. De la început a fost bun, adăugă el deliberat. Pur şi simplu am vrut să fii singură.

Holly îl privi uimită.

- M-ai păcălit să vin cu tine? Pentru care motiv? întrebă ea furioasă. Ne-am spus tot ce era de spus şi am ajuns la singura concluzie posibilă: că niciodată nu vrem să ne mai vedem şi intenţionăm s-o facem pentru totdeauna.

-Ai dreptate, fu Nick de acord, *ne* spusesem tot. De fapt, deja ne-am spus prea multe...

-Atunci, de ce naiba...? începu Holly mânioasă, dar se opri brusc, când văzu expresia de pe chipul lui.

-Deoarece noi doi avem de rezolvat ceva.

- Nu! Fu cuprinsă de groază. Uite, dacă este din cauza a ceea ce am spus despre tine şi Felix... spuse cu grabă Holly.

Nick râse fără veselie.

-Ah, nu. Asta n-are nici o legătură cu Riddell sau alt bărbat care a mai fost în viaţa ta. Asta este între noi.

-Nu! suspină din nou Holly şi făcu un pas înapoi, dar Nick o prinse şi o trase spre el.

- Am încercat să te fac să reacţionezi din clipa în care ne-am întâlnit, dar se pare că tu înţelegi într-un singur mod, spuse cu duritate.

- Nu, Nick, te rog. Te rog, nu! zise cu o voce înspăimântată.

-Este singurul mod.

O luă pe sus, deschise uşa cabinei cu piciorul şi intră. O puse jos şi Holly rămase stană de piatră, când îi desfăcu fusta şi o lăsă să cadă pe podea. începu să-i desfacă nasturii bluzei, dar deveni nerăbdător şi nasturii zburară pe jos. După bluză urmă sutienul. Se cutremură când îi atinse sânii. începu s-o sărute pe gât, murmurându-i numele.

Amintirea ultimei dăţi când a luat-o fără voia ei şi

apoi a părăsit-o lăsând-o cu un copil, îi apăru cu forţă în faţa ochilor, umplând-o de groază. Brusc, îşi puse mâinile pe umerii lui şi-l împinse cu violenţă, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Nick căzu şi ea avu timp să fugă. Urcă scările cuprinsă de panică şi plângând, traversă în fugă puntea şi sări în apă, tocmai când el părăsea cabina.

Apa era caldă, Holly se opri să-şi scoată sandalele, apoi înotă disperată spre ţărm, fără să ştie ce urma să facă, dorind doar să se îndepărtreze.

Nick îşi scoase hainele şi sări în apă, apoi începu să înoate, tăind apa cu mişcări puternice. O prinse aproape de ţărm şi o întoarse spre el. Holly se luptă cu tăcere, lovindu-l cu picioarele, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, deoarece ştia că era o luptă pe care n-o putea câştiga.

Brusc, Holly căzu. Zăcură câteva momente nemişcaţi, apoi Nick o sărută. Gemu, încercând să întoarcă faţa, dar o forţă să se supună. In final se supuse şi Nick începu s-o mângâie. Toate celelalte emoţii dispărură, pierdută în îmbrăţişarea lui.

Erau pe jumătate în apă. Nick îşi scoase restul hainelor şi făcură dragoste cu frenezie, cuprinşi de un extaz sălbatic şi prelungit. Nu exista zi sau noapte, pământ sau mare, doar ei doi pierduţi într-un vârtej imens de senzualitate.

Capitolul 8

Erau stele pe cer şi primele raze ale lunii îşi făceau apariţia, când Nick se ridică şi o privi pe Holly. îşi ridică privirea spre bărbatul puternic şi înalt, iar pe chipul ei se citea fericirea.

Nick îi zâmbi, mângâind-o cu privirea. Se apleca, o luă în braţe şi Holly îşi sprijini capul de umărul lui. A înotat până la ambarcaţiune, a ajutat-o pe Holly să urce pe barcă, apoi a dus-o în cabină. A luat un prosop mare, a încercat s-o usuce, dar Holly îşi vârî mâinile în părul lui şi începu să-l sărute pe gât.

- Stai liniştită, femeie!

încercă s-o şteargă pe spate, dar Holly se lipi de el şi începu să se frece de el până când Nick gemu.

- Pisică sălbatică! Mai târziu. Trebuie să discutăm.

- Nu, nu vreau să discut.

îl mângâie pe piept, redescoperind puterea pe care o avea asupra lui.

Pentru o clipă rămase nemişcat, apoi lăsă prosopul şi începu s-o sărute cu pasiune. O conduse în cabină şi o întinse cu blândeţe pe pat. Pentru o clipă, rămase la marginea patului, privind-o.

Holly deschise braţele.

- Te doresc, Nick. Te doresc, acum.

Zâmbi şi se lăsă lângă ea.

- Tu eşti femeia mea, Holly. Şi locul tău este în patul meu, spuse triumfător.

*
*   *

Când se trezi, în cabină era întuneric şi Nick fuma în tăcere. Stinse ţigara când ea se mişcă şi o trase lângă el. Holly oftă fericită, se ghemui şi-şi sprijini capul de umărul lui. Trecuse atât de mult timp de când nu mai stătuseră aşa.

- Holly, trebuie să-ţi spun ceva, zise cu blândeţe. Eu...

Holly încremeni.

- Dacă este vorba despre franţuzoaica aia uşuratică... îl întrerupse cu violenţă.

Nick râse.

- Nu, nu despre asta este vorba. Şi *nu* am avut o relaţie cu ea. Dacă ai mai fi aşteptat, l-ai fi văzut pe soţul ei şi încă un cuplu plecând împreună. I-am invitat la cină şi la un pahar ca răspuns la invitaţia lor. Era vorba despre cina care i-a plăcut... nu despre *mine,* pisică geloasă.

Holly zâmbi în întuneric şi-l sărută uşor.

- Sunt geloasă, nu-i aşa? Totuşi, te dorea.

- La fel cum Felix Riddell te dorea pe tine, îi reaminti Nick cu blândeţe.

- Nick, ceea ce am spus în legătură cu el, începu cu dificultate... nu este adevărat. Nu m-am culcat cu el.

- Ştiu.

- Ştii? Holly făcu ochi mari. Cum?

O mângâie uşor pe braţ.

- Adesea, un bărbat poate să-şi dea seama când o femeie n-a mai făcut dragoste un timp îndelungat... şi tu n-ai făcut, nu-i aşa?

- Nu, şopti ea. N-a mai fost nimeni după tine.

- Ah, Holly! Iubita mea! O strânse de braţ. Şi Riddell? N-a însemnat nimic pentru tine?

- Nu, clătină Holly din cap.

Nick răsuflă uşurat.

- Dacă ai şti prin ce chinuri am trecut, văzându-te, coborând în fiecare zi de pe iahtul lui. Voiam să-ţi spun cât de mult doresc să te întorci la mine, dar totul părea să meargă rău între noi. Tu te-ai înconjurat de un zid de nepătruns şi-mi era teamă să nu stric totul. Dacă n-ai fi venit în fiecare seară înapoi, te-aş fi răpit de mult. Şi când mă gândeam la tine în braţele lui, îmi venea să merg pe insulă şi să-l fac praf. Se opri ca s-o sărute. Aşadar, în tot acest timp am greşit faţă de el, murmură Nick în barbă. A fost vorba doar de afaceri?

- Aa, n-aş fi aşa sigură, răspunse Holly cu indiferenţă, zâmbind în sinea ei, când el întoarse brusc capul. Mi-a cerut să-i fiu amantă.

- Ah, da? Sper că l-ai trimis la dracu'?

- Nu, răspunse ea liniştită. Am spus un nu, mulţumesc, ca o fată bine crescută ce sunt.

- Ştrengăriţo! râse încet Nick. Şi presupun că asta a pus capăt brusc interviului.

- Ba, deloc, interviul a început după ce l-am refuzat.

Nick se încruntă.

- Vrei să spui că s-a folosit de interviu, ca să-l accepţi?

- N-a fost o condiţie, pentru nici una dintre

propunerile lui.

- Propuneri...? Ţi-a cerut a doua oară?

- Nu. A doua oară mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, îi replică liniştită, bucurându-se de deruta lui.

- Te-a cerut, pe Dumnezeul meu? Nick se ridică şi o privi. Bănuiesc că i-ai spus că eşti deja căsătorită, zise cu asprime.

- N-avea prea multă importanţă pentru el. Nick o privi furios şi deschise gura să spună ceva, dar Holly continuă. I-am spus că nu-l iubesc şi că niciodată n-aş putea să fiu a unui bărbat pe care nu-l iubesc. Niciodată, adăugă încet.

Expresia de pe chipul lui se schimbă imediat, se întinse din nou lângă ea şi o mângâie uşor pe faţă.

- Ah, scumpa mea, dacă aş fi putut să-ţi spun ce mult însemni pentru mine! Probabil că i-a simţit încordarea, durerea nu-i dispăruse complet, aşa că zise repede: Ascultă-mă draga mea. Nu te-am părăsit pur şi simplu. Ţi-am scris imediat, ca să te anunţ că îmi căutam un serviciu şi o locuinţă pentru noi. Şi că mă voi întoarce după tine, imediat ce găseam ceva. Dar după câteva zile, când ţi-am dat un telefon, mama ta mi-a spus că nu mai voiai să ştii nimic, că totul se terminase între noi. M-am întors după tine, dar tatăl tău mi-a spus că plecaseşi să stai la nişte prieteni şi m-a dat afară. Atunci am trecut pe la toţi cunoscuţii şi rudele tale, unde am crezut că ai putea să stai. In acelaşi timp, mi-am căutat de lucru în construcţii şi când am găsit ceva

sigur, m-am întors la părinţii tăi şi am intrat cu forţa în casă. M-am dus în camera noastră, dar era goală, hainele tale lipseau. Am încercat să-i fac să-mi spună unde erai. Eram furios - Dumnezeu ştie, cât de furios eram. Le-am spus vreo câteva şi ei au chemat poliţia şi m-au scos cu forţa. Vocea îi era plină de amărăciune. Atunci am ajuns la concluzia că nu mai vrei să ştii nimic de mine.

Holly rămase nemişcată, realizând îngrozită cum îi distruseseră viaţa părinţii ei. Era mai mult decât îşi închipuise. Când el termină de vorbit, gemu.

- Ah, nu! Nu! Ah, Nick îmi lipseai atât de mult şi eram atât de singură. Voiam să mor.

Incepu să plângă, pentru anii pierduţi, pentru suferinţa lui Nick.

O lăsă să plângă un timp, apoi o sărută.

- Hei, nu vrei să auzi şi restul?

Incercând să se controleze, Holly trase aer în piept.

- Da, sigur că da.

- Ei bine, prima oară când am plecat eram furios, dar niciodată n-am putut să mi te scot din minte, sau să te urăsc, deşi am încercat. Vezi, te iubeam prea mult, zise simplu. De câte ori am venit în Anglia, te-am căutat, dar fără succes. Şi când te-am găsit, a fost tocmai în Australia.

- în Australia? Nu înţeleg, n-am fost niciodată acolo.

Se obişnuise cu întunericul, aşa că l-a văzut zâmbind.

- Nu, dar o revistă cu un articol de-al tău şi cu o poză

pe prima pagină şi aşa am aflat unde lucrezi. Am telefonat imediat la redacţie, dar n-au vrut să-mi dea adresa. M-am prefăcut că s-ar putea să am un subiect interesant pentru tine şi mi-au spus că vii aici, unde ai o întâlnire.

Holly se ridică şi aprinse lumina ca să-l vadă mai bine.

- Ştiai că vin la Kinos? N-a fost o coincidenţă?

El rânji.

- Nu prea. Am luat primul avion, am doborât vreo două recorduri ca să ajung în Grecia, să închiriez o ambarcaţiune şi să ajung aici înaintea ta. Am reuşit, feribotul tău a ajuns după vreo două ore, după mine.

Tăcu un timp, gândindu-se la cele auzite.

- Şi ai venit aici, sperând că noi... că s-ar putea întâmpla asta? îl întrebă încet.

Nick o privi serios. O trase cu blândeţe lângă el şi o masă pe umeri.

- Mi-ar plăcea să spun da, dar ca să fiu cinstit, pur şi simplu n-am ştiut. Ştiam doar că o să te văd din nou şi să aud din gura ta că totul s-a sfârşit. Acum suntem două persoane mature şi m-am gândit că am putea afla unde am greşit şi să ne facem un viitor împreună. Zâmbi strâmb. Cel puţin asta mi-am spus în sinea mea, dar mi-e teamă că atunci când te-am întâlnit totul a devenit mult mai complicat.

- Am observat. Lăsă capul în jos, şi părul îi acoperi faţa. Ei bine, acum ştii că încă mă mai poţi avea, zise cât

mai degajat cu putinţă. Ai îngropat trecutul şi o poţi lua de la capăt din nou, imediat ce vei fi liber. Amândoi o puteau face, având în vedere că orice sentiment de vină sau amărăciune a dispărut.

Nick îi dădu la o parte părul, care-i ascundea chipul.

- Asta vrei... să divorţăm?

- Da, sigur. Amândoi avem drumul nostru, răspunse Holly, dar nu putu să-l privească în ochi.

Nick râse uşor şi o trase spre el.

- Ah, pisicuţo, nu eşti în stare să minţi! O sărută. Te iubesc, murmură el. Niciodată n-am încetat să te iubesc şi niciodată nu te voi lăsa să mă părăseşti.

Au făcut dragoste din nou, redescoperind pasiunea pe care o credeau uitată. Era diferit... şi totuşi la fel ca înainte. Acum era dragoste şi blândeţe, dar şi foc şi pasiune. Amărăciunea dispăruse, luând cu ea toată durerea şi teama. In sfârşit, adormiră îmbrăţişaţi.

Holly se trezi prima şi se ridică încet, să nu-l deranjeze. Stinse lumina, care rămăsese aprinsă şi primele raze ale soarelui pătrunseră în cabină. Era răcoare, aşa că trase pătura de la picioarele patului. Nick se mişcă şi zâmbi în somn. A stat nemişcată mult timp privindu-l, gândindu-se la fiul ei şi la viitor.

Până la urmă scoase un oftat uşor, hotărârea fusese luată. Se sculă, făcu un duş, se îmbrăcă, sau mă rog, puse pe ea hainele pe care le-a mai găsit. Apoi prepară două căni de cafea şi le duse în cabină, apoi îl trezi pe Nick, sărutându-l uşor pe obraz.

Nick deschise ochii, se întinse şi o trase spre el, sărutând-o.

- De ce eşti îmbrăcată? Vino în pat, îi porunci el.

- Sunt o fată muncitoare, nu ştii? îi zâmbi. Trebuie să mă întorc la Melmia, să-mi scriu articolul şi să telefonez la ziar.

- Poţi face asta mâine.

Se întinse din nou după ea, dar Holly se feri.

- S-o luăm pe rând, O.K.? Uite, ţi-am adus nişte cafea.

Fără tragere de inimă, Nick se ridică şi se uită la ceas.

- Abia este şapte.

- Ştiu, dar trebuie să le spun că am făcut interviul şi să-mi rezerve spaţiu pentru ediţia de săptămâna viitoare.

- Foarte bine, beau asta şi te duc imediat. Zâmbi şi o trase pe genunchi. Şi când vorbeşti cu ei, spune-le că te întorci peste câteva săptămâni, pentru că pleci în a doua lună de miere cu barca în jurul insulelor greceşti.

îl privi cum se bărbiereşte şi se îmbracă, amintindu-şi - de parcă timpul se oprise pe loc - că aşa făceau înainte. Pe drum spre Melmia, îi vorbi despre ce insule vor vizita, conducând cu o mână pe cârmă şi cu cealaltă ţinând-o de mijloc.

- Fă repede ce ai de făcut, iubito, îi zise când au ajuns în port. Te voi aştepta aici.

- Tu ce o să faci?

- Mă duc să cumpăr câte ceva din oraş. Destul pentru

o excursie de câteva zile fără escală, decât dacă vom vrea să oprim în vreun port. Zâmbi fericit. Cred că vom fi foarte ocupaţi pentru un timp!

Se întoarse şi o sărută şi fu surprins de pasiunea şi intensitatea cu care ea îi răspunse.

- Hei, ce-i cu tine?

- Ştiu... este o prostie, nu-i aşa? Il privi lung ca şi cum nu se putea sătura privindu-l, apoi se lipi de el. Te iubesc, Nick.

Nick o strânse lângă el.

- Ştiu, iubito. Dar, avem tot timpul din lume.

O sărută din nou.

- Intoarce-te repede. Abia aştept să fim împreună.

Holly zâmbi şi se îndreptă repede spre tavernă, întorcându-se în capul treptelor să-l privească şi să-i facă semn cu mâna.

Ajunsă în cameră, îşi schimbă repede hainele şi de la fereastră îl văzu pe pescarul cu care vorbise, îndreptându-se spre tavernă. Câteva minute mai târziu Nick părăsi *Argosy* şi se îndreptă spre oraş. Imediat ce dispăru pe una dintre străzi, Holly îşi luă valizele şi coborî grăbită scările. Pescarul îi luă bagajul, în timp ce ea plătea nota de plată, apoi fugi spre port, rugându-se să nu apară Nick pe neaşteptate. In barcă privi neliniştită spre port, dar nici urmă de el şi se relaxă treptat în timp ce insula dispărea la orizont.

* * *

După frumuseţea austeră a Greciei, verdeaţa

englezească de la ţară era atât de binevenită, cât şi copleşitoare. Mulţimea copacilor şi tufişurilor, pajiştile verzi se înghesuiau una în alta, dar era bine să fii din nou acasă, să respiri aroma caprifoiului ce acoperea peretele căsuţei şi să-şi ţină fiul în braţe. Dar a durat doar câteva ore, deoarece trebuia să se ducă la Londra, să-şi predea articolul. A primit felicitările redactorului şef şi chiar ale editorului. De asemenea, fotografiile erau foarte reuşite şi au hotărât ca acest articol să fie punctul central al viitorului număr al revistei. Holly se folosi de acest prilej şi ceru un concediu de două săptămâni, ce i-a fost aprobat imediat. înainte de a pleca, Holly se întoarse spre şeful ei.

- Ah, apropo, dacă un tip pe nume Falconer, Nick Falconer, se întâmplă să întrebe de mine, vrei să-i dai adresa mea? zise ea în treacăt.

- O.K., aşa voi face, şi notă într-un carnet. Un alt.... articol?

- Cam aşa ceva, aprobă Holly.

în drum spre casă, se întrebă dacă el va mai dori să ştie de ea.

*
* *

Nick a sosit după trei zile. Holly era în dormitor, când auzi motorul unei maşini pe alee şi se uită pe geam. Era sâmbătă şi Jamie era acasă, jucându-se în grădină, aproape acoperit de tufişul sub care se vârâse căutându-şi iepuraşul, care fugise din nou din cuşcă.

Maşina opri în faţa porţii şi Nick coborî şi se îndreptă spre poartă. Holly se trase înapoi, cu inima bătându-i puternic în piept.

Jamie auzi când Nick ridică zăvorul şi ieşi de sub tufişuri. Avea frunze în păr şi o pată de noroi pe obraz.

- Bună. Mi-am pierdut iepuraşul.

Nick zâmbi larg.

-Atunci, mai bine să închid poarta. Se lăsă lângă Jamie. Ce culoare are?

- Este alb, dar nu i-am pus încă un nume. Este doar domnul Iepure.

- Păi, probabil că este încă în grădina ta. Ai trecut prin gard?

Jamie se încruntă.

-Asta *este* grădina mea. Domnul Iepure stă în cuşca aia pe care mi-a făcut-o mămica mea.

Nick îl privi uimit, în timp ce încerca să înţeleagă situaţia.

- De ce nu ţi-a făcut-o tăticul tău?

Jamie îl privi cu ochi albaştri şi inocenţi.

- Niciodată n-am avut un tătic. A plecat înainte ca eu să mă nasc. Dar mămica spune că eu o să am grijă de ea, când o să cresc, adăugă plin de importanţă.

Brusc, Nick se ridică şi se uită atent la copil. La fereastră, Holly îşi duse mâna la gură, muşcându-şi degetele şi aşteptând să vadă cum va reacţiona el.

- Cum te cheamă? îl întrebă Nick, alb la faţă.

Jamie îl privi nesigur, speriat de tonul lui, şi realizând

că acest bărbat înalt era un străin şi că el n-avea voie să vorbească cu străinii. In ciuda fricii, răspunse.

- James Nicholas Falconer Weston, îi răspunse uşor precipitat, deoarece abia îl învăţase şi era destul de lung.

Inima lui Holly sări din piept, când văzu expresia de pe chipul lui Nick, îl văzu studiindu-l cu atenţie pe copil şi văzând trăsăturile lui oglindite pe ale lui Jamie. Incet, se lăsă în genunchi lângă copil şi-i atinse părul cu mână tremurândă.

- Bună, fiule, zise uşor răguşit şi trase copilul lângă el, îmbrăţişându-l strâns.

Ceva îi spusese lui Jamie că nu era în pericol, deoarece n-a plâns şi nici n-a ţipat, dar după un timp a început să se zbată şi Nick i-a dat drumul.

- Hai să mergem s-o găsim pe mama ta, da?

Brusc, Holly se trezi la viaţă şi zbură pe scări şi prin hol. Erau la jumătatea drumului spre casă, când ea deschise uşa şi se opri brusc în prag.

Nick o văzu şi o privi furios.

- Prostuţo! Prostuţă nebună, nebună!

Dar întinse braţul spre ea şi atunci fugi la el, cu lacrimi de fericire pe obraji.

Şi Nick avea lacrimi în ochi.

- De ce naiba nu mi-ai spus? o întrebă cu asprime.

Dar trecu un timp până să se liniştească, iar Jamie se duse din nou să-şi caute iepuraşul. Holly îl conduse la banca de lemn de sub măr.

- N-am vrut să te întorci la mine, pentru că *trebuia,* îi zise uşor incoerent. Am vrut ca tu să vrei acest lucru. Vezi, trebuia să fiu sigură. Sigură că nu este doar o... o atracţie sexuală. M-am gândit, că poate, o dată ce am făcut din nou dragoste, s-ar putea să realizezi că la urma urmei *era* doar sex, ceea ce doreai şi că eşti mulţumit că am plecat. Şi nu puteam risca să-ţi spun despre Jamie, în caz că ai fi considerat că era o obligaţie să te întorci... sau mă rog ceva la fel de stupid. înţelegi, nu-i aşa? Trebuia să fiu sigură că mă iubeşti îndeajuns ca să vii după mine.

- Ah, Holly! Ii luă faţa în mâini şi o privi mult timp înainte s-o sărute.

Prea emoţionată ca să vorbească, Holly îşi îngropă capul la umărul lui şi simţi cum o mângâia pe păr.

- Doamne, dacă aş fi ştiut, murmură Nick. Prin ce iad ai trecut ca să-l păstrezi şi să-l naşti, singură, fără ca nimeni să fie cu tine! Părinţii tăi nu te-au ajutat?

Holly se îndreptă şi dădu părul la o parte cu o mână tremurătoare.

- Nu, voiau să avortez şi să divorţez de tine. Şi... nu puteam să fac aşa ceva, aşa că am plecat. Ei... Işi muşcă buzele. Presupun că au rupt scrisorile tale şi eu am plecat înainte ca tu să vii după mine. Am crezut că nu mai vrei să ştii de mine, înţelegi? Il privi cu o expresie de durere în ochi. Ah, Nick, dacă aş mai fi aşteptat!

- Voi recupera timpul pierdut, iubito, îţi jur, zise

repede Nick. O strânse în braţe. Mi s-a oferit postul de director de companie, cu baza în Londra. Vom fi împreună mereu, toţi trei.

- Ah, Nick!

Plină de fericire, Holly se strânse lângă el şi el o sărută iar şi iar, ca şi cum nu-i venea să creadă că era din nou a lui.

- Mămico, mi-am găsit iepuraşul! se auzi vocea lui Jamie în timp ce apărea de după colţul casei, ţinând strâns la piept sărmanul animal. De ce te săruţi cu bărbatul ăsta? o întrebă suspicios.

Nick râse.

- Este clar o notă posesivă în tonul ăsta. Când o să-i spui cine sunt şi că va trebui să se obişnuiască să mă vadă sărutându-te?

Holly se ridică şi întinse mâna spre el, cu chipul radiind de fericire.

- Acum, dacă n-ai nimic împotrivă... hai să-i spunem împreună, vrei? Oh, Nick, amândoi am aşteptat atâta timp să te întorci acasă!

Sfârşit